

GROOVE

Nummer 6 • 2002 Sveriges största musiktidning

DEATH
IN
VEGAS

Public Enemy

Suede

Underworld

Non Phixion

Mando Diao

Chilly & Leafy • S.I. Futures • Moldy Peaches • Ex-girl • Steve Shelley

Ex-girl	sidan 5
Tre frågor till Steve Shelley	sidan 5
Lätt att vara DJ	sidan 5
S.I. Futures	sidan 6
Allt är NME:s fel	sidan 6
Chilly & Leafy	sidan 7
Ett subjektivt alfabet	sidan 7
Mando Diao	sidan 8
Public Enemy	sidan 10
Suede	sidan 13
Non Phixion	sidan 14
Death in Vegas	sidan 16
Moldy Peaches	sidan 20
Underworld	sidan 21

Mediarecensioner	sidan 22
Albumrecensioner	sidan 25
Vinylrecensioner	sidan 26
Demorecensioner	sidan 28

Storleken har visst betydelse

Som vilken frisk sjuåring som helst så växer Groove på höjden, närmare bestämt 5,5 centimeter. Vi har så mycket material och idéer att vi inte får plats i den kvadratiske kostymen – dags att byta upp sig helt enkelt. Detta innebär utöver att våra artiklar blir fylligare att antalet recensioner ökar rejält (och ändå hittar du ytterligare cirka 100 stycken på vår hemsida www.groove.st). Allt detta känns extremt tillfredsställande för mig eftersom det finns så mycket intressant musik att skriva om.

Även på internet kommer vi att spanna musklerna under hösten. Sökfunktionen kommer att förbättras, ett recensionsarkiv kommer att upprättas så att alla våra tiotusentals recensioner från förr och nu finns ögonblickligen tillgängliga. Dessutom kommer vi

att lägga ut låtar med demoband vi tycker förtjänar fler lyssnare, en unik chans att få höra ny och spännande svensk musik. Och snart levererar vi även konsertrecensioner på hemsidan, något vi märkt att ni, våra läsare, vill ha. Allt detta är, som man säger, under uppbyggnad. Magisk dag i veckan kommer att bli måndagar, då släpps alltid någonting nytt.

Annars känner jag mig mest inspirerad av Public Enemys nya platta som kom i somras. Efter en pratstund med Chuck D, som resulterade i en artikel i detta nummer, inser jag hur mycket jag uppskattar artister som har en drivkraft som inte nödvändigtvis stavas \$.

Gary Andersson
chefred@groove.st

S.I. Futures på sidan 6.

Henrik Strömberg

Suede på sidan 13.

Johannes Giotas

Non Phixion på sidan 14.

Mia Carlsson

Underworld på sidan 21.

Mattias Elgemark

Omslag
Death in Vegas av Johannes Giotas

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855

Elpost info@groove.st

<http://www.groove.st>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Skivredaktör
Björn Magnusson, info@groove.st

Mediaredaktör
Dan Andersson, da@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., annons@groove.st,
0706-44 13 79

Distribution
Karin Stenmar, distribution@groove.st

Web Ann-Sofie Henricson

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

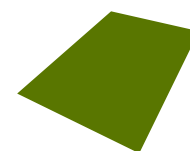
ISSN 1401-7091

Groovearbetare

Mats Almgård	Pigge Larsson
Dan Andersson	Robert Lagerström
Gary Andersson	Cinthia Ljungqvist
Therese Bohman	Per Lundberg G.B.
Mia Carlsson	Björn Magnusson
Jonas Elgemark	Thomas Nilson
Mattias Elgemark	Mia Olsson
Fredrik Eriksson	Johanna Paulsson
Moa Eriksson	Daniel Severinsson
Annica Henriksson	Magnus Sjöberg
Charlotta Holm	Peter Sjöblom
Peter Jernberg	Mathias Skeppstedt
Therese Karlsson	Henrik Strömberg

Groove görs i samarbete med:

Bostream

GROUND CONTROL

CD **185:-**

Missa inte Olle Ljungströms nya!

Synthesizer

Erbjudandet gäller t o m 25/9, så länge lagret räcker.

Ett hus, tusen möjligheter.

...september

1. Go-Betweens - Spring Hill Fair

2. Go-Betweens - Before Hollywood

3. Go-Betweens - Send Me A Lullaby

Tre fantastiska återutgivningar! Alla remastrade med bonus CD, outgivet material samt videos. Midprice förstas!

4. Curve - Gift

Med lite hjälp av vännerna (Alan Wilder (Depeche Mode), Ben Goose (Filter)) är det dags att åter ta namnet Curve på allvar!

5. Giddy Motors - Make It Pop

Steve Albini producerat album med influenser från Pop Group, Captain Beefheart & Jesus Lizard!

6. Múm - Finally We Are No One

Isländska Múm skapar electronica som ger och tar från de flesta pop- och ambienta gränar.

7. Playgroup - DJ-Kicks

Boogie-disco med skruvad funk-punk med gäster som reggae-legenden Shinehead och Kathleen Hanna från Le Tigre.

8. Chris De Luca - Deadly Wiz Da Disko

Med folk från AntiPop Consortium skapar han en spännande hiphop/blipp blipp-hybrid.

9. Gary Numan - Exposure-Best Of 1977-2002

Superstjärnor som Sugababes, Nine Inch Nails, Basement Jaxx, Marilyn Manson, Foo Fighters, Fear Factory och Armand van Helden har haft hits med versioner på Gary Numans låtar. Här har du originalen på 2CD till priset av en!

10. Imperial Teen - On

Rolling Stone skrev: "Imperial Teen sound like grown-up-and-proud Blondie determined to turn Debbie Harry's promises into their own wet pop dream".

11. Future Sound Of London - Isness

Årets mest sanna psykedeliska album med influenser från Beatles, Pink Floyd, Donovan, Ravi Shankar, Doors och Verve. 6 av 5 i Muzik (one louder) och topp 60 i England!

12. Nightmares On Wax - Mind Elevation

På känt N.O.W. manér blandas instrumentala låtar med vocals. Resultatet blir ett album fullt av cybersoul, bleep-rave och dance-anthems.

BURDER
MUSIC

tel. 031 19090 fax 031 221599 www.burder.se

...alltid steget före

Ex-girl

text: Johanna Paulsson
bild: Cinthia Ljungqvist

Underjordiskt hopkok

Inte många band sjunger om gurkor och tackar grodor i skivomslaget. Men det är långt ifrån det enda som gör att japanska trion Ex-girl sticker ut.

Trots att de tre japanskorna ser ut att bära senaste Tokyo-modet, vägrar de att bli fotograferade.

– Inte innan vi bytt om till våra scenkläder, förklarar de.

Mörkret har lagt sig över det lilla festivalområdet i Emmaboda och plötsligt känns allt ganska överkligt. Ex-girl har intagit scenen iförda någon sorts neonfärgade kokonger. Under döljer sig gula klänningar med paljetter och jag tvivlar inte det minsta på att de släppts ner direkt från den egna fiktiva planeten Kero! Kero! På mickstativen hänger gosedjursgrodor och i bakgrunden hörs ett Brian Enoskt ljudlandskap, knappast en slump med tanke på att bandets producent kallas Japans egen Eno.

Back to Mono Kero som är deras fjärde album varierar mellan utflippad No Wave, operaharmonier, distade gitarrer och punk à la bandets egna hjältar Siouxsie & The Banshees. Innan jag ens hunnit fråga berättar trummisen Fuzuki att Kero! Kero! betyder kvack, kvack.

– Vår producent ser ut som en groda så det är därifrån det kommer, fyller basisten Kirilo i.

Alla tre försöker ivrigt besvara mina frågor men speciellt Kirilo har en förmåga att hela tiden halka över till japanska vilket leder till smärre kommunikationsproblem.

När Ex-girl bildades 1997 kunde ingen av medlemmarna spela något instrument vilket är ganska svårt att tro när man ser dem idag. Samtidigt berättar

de att det i stort sett är producenten Hoppy Kamiyama som skriver all musik. Själva står de för texterna som knappast tillhör de mest konventionella.

– Vi tycker om att skriva om annorlunda saker som gurkor och andra vardags-saker, säger nya gitarristen Keiko.

Ex-girl handlar enligt dem själva om rock och underhållning och när trion som extranummer kör sin version av M:s gamla hit *Pop Muzik* komplett med Spice Girls-Wannabe-sång har knappast någon tråkigt. Men trots tjejgrupps-parallellen tillhör Ex-girl definitivt undergroundscenen såväl på planeten Kero! Kero! som i Japan och i resten av världen.

Tre frågor till...

Steve Shelley, trummis i Sonic Youth och skivbolagschef på Smells Like Records

Vad är din senaste signing?

– Jag signar egentligen ingen, skivorna släpper i stort sett sig själva. Ta till exempel plattan med Tony Garnier, en basist som var med i Lounge Lizards. Han sa för något år sedan att han hade spelat in något men det var inte mer med det. Sedan mötte jag honom i våras och frågade hur det gick med skivan och han hade inte gett ut någon så då gjorde jag det. Det blir lite hur som helst. Det kan vara något jag blir besatt av eller bara måste ge ut.

Vad blir du besatt av då?

– Vad som helst: jazz, rock, blues, soul – jag är inne på vad som helst. Inte som Thurston, Jim och Lee som är väldigt akademiska.

Men du gillade Sonic Youth innan du gick med i bandet?

– Absolut, jag var definitivt ett fan. Och visst lyssnar jag fortfarande på någon skiva då och då. Men någon favorit-Sonic Youth-platta har jag inte. Efter det att man spelat in dom låter dom alltid som någonting annat än man förväntat sig. Fast min yngre syster är väldigt förtjust i *Bad Moon Rising* fast jag inte spelar på den. Det är konstigt. Ha ha ha. Jag har förstås lyssnat mycket på *Dirty* just nu eftersom vi kommer att ge ut den remastrad som dubbel-CD i höst. Det fanns väldigt mycket material över trots att det var en dubbel-LP, så en extra-CD blir bara med B-sidor, 8-kanals demos och jam. Då var vi smittade av att en CD kunde rymma så mycket som vi måste fylla. Fast jag tycker att om det inte är en samlingsskiva så är det väldigt jobbigt att lyssna på en artist i 80 minuter. Därför är både *Murray Street* och *NYC Ghost and Flowers* runt 45. Det är en bra längd.

Fredrik Eriksson

Lätt att vara DJ

Jag är ute på en av Lunds nationer. Kvällens DJ spelar Pulp's *Common People*. Efter det kom Brainpools *Bandstarter*, Oasis *Wonderwall* och Blondies *Hanging on the Telephone*. Någon vecka tidigare var jag ute på ett av Stockholms indieställen där popkillar i yngre medelåldern hoppade upp och ner till Nirvanas *Smells Like Teen Spirit*. Pulp's *Common People* gick givetvis på högvarv även där. Gäspandes på dansgolvet inser jag att det är lätt att vara DJ nuförtiden.

Spela lite uttjatade klassiker uppblandat med en stor nypa 90-tals-nostalgi. Peta in en och annan nyare låt med The Strokes, The Plan eller Håkan Hellström. Huvudsaken är att det är något som Lokko gillar. Mer behövs inte för att

fylla dansgolven på Sveriges samtliga nationer och indieklubbar. Jag älskar Pulp men tvingas jag höra *Common People* en endaste gång till kommer jag förmodligen börja kräkas av leda.

Är det inte dags att inse att 90-talet är slut och att man kanske borde tänka på att gå vidare? Det finns fler band än Oasis, Blur och Pulp. Och ska man spela Blondie så förstår jag inte varför man väljer deras mest uttjatade låt när de gjort så många andra mycket bättre.

Tiden är förbi när Expressen Fredag var störst, alla popkillar hade turnups på sina jeans och Andres Lokko var guden i varje indiefflickas/pojkes skivställ.

Problemet är att denna popens guldålder inte vill släppa taget om dem som tyckt sig ha hittat sig själva då det begav sig. På samma sätt

som det finns en mängd mänskliga kvarlevor från 80-talet som fortfarande tycker det är coolt med uppluffade luggar.

Själv var jag för ung för att hitta mig själv då. När jag tänker tillbaka på min barnsliga dyrkan av Broder Daniel och Andres Lokko är det med en lätt rodnad på kinderna. I hela åttonde och nionde klass i högstadiet hade jag påklätrade stjärnor på kinderna. Till slut fick jag eksem av dem så då fick jag sluta. Men min beundran för den ömklige Henrik Berggren fortsatte ett tag till. Jag döpte till och med min katt efter nämnda karlslok. Jag läste Pop på djupaste allvar och rökte Marlboro lights för att jag hört att det var dem som Lokko rökte. Men den tiden känns tack och lov långt borta nu.

Därför känns det som smärre tortyr att tvingas återuppleva dessa minnen om och om igen när DJ:s spelar *Common People* och alla zombielikt sjunger med i texten. Som om tiden stått stilla och ingenting förändrats. Dessutom är det ärligt talat inte så jävla lätt att dansa snyggt till Pulp eller Nirvana.

Moa Eriksson
moa@groove.st

Klipp och klistra

Vem är Si Begg, förutom ännu en technomusiker med aliassjukan? Fast han hävdar att det är slut med namnbytena nu. Vi får väl se.

Egentligen kan nog Si Begg bäst sammanfattas med kommentaren han fällde under fotograferingen. Jag hade snabbt fått låna en för mig okänd kompaktkamera, och den uppförde sig inte som jag förväntade mig. Det var svårt att få den att exponera, och dessutom förde den en massa distraherande oväsen. Si hade en annan syn på kamerans motoriska yttringar.

– Jag tycker den låter bra.

För Si var kameran inte ett besvärligt arbetsredskap, utan en källa till intressanta samlingar.

– Jag tror att när man är riktigt ung, mellan åldrarna ett och tolv, måste omgivningen och vad man hör för musik influera en väldigt mycket. För mig var det mycket dålig TV, soundtracks, reklamfilm, den sortens saker. Jag tror det var där jag fick min sorts klippa-och-klistra-estetik ifrån.

Hans musik är så fylld av klurigt programmerade samlingar att man vid första lyssningen kan missa att den faktiskt svänger bra. Jag berättar för Si att jag inte var så förtjust i S.I. Futures-plattan förrän jag lyssnade på den i hörlurar.

– Mm. Jag arbetar mycket med hörlurar. Jag lägger in mycket detaljer i musiken, och jag har märkt att om man lyssnar på det på riktigt hög volym, på en klubb till exempel, så låter det lite stökigt, det blir lite oskarpt, medan i hörlurar eller på en riktig bra stereo kan man uppskatta alla små bitar.

Med S.I. Futures-materialet försöker Si klämma ihop alla stilar hans olika alias (Cabbage Boy, Buckfunk 3000, Si Begg, Bigfoot, etc) stod för till en enhet.

– Det är nog därför det är så ”action packed”, för det är allt på en gång. Jag försöker verkligen skapa något nytt, något annorlunda.

Folk som gör elektronisk musik har hela tiden en press på sig att göra nya saker, medan man i rockmusik kan göra samma låt om och om igen.

– Javisst. Om du har en stark sånginsats kan man komma undan med mycket mer i bakgrunden, men om man gör instrumentalmusik, särskilt om man gör musik som

inte bara är ett DJ-verktyg utan något man kan sitta ner och lyssna på, då måste man verkligen arbeta med det. Jag gillar vokal musik också, men jag vill inte göra ett helt album med vokala spår. Det är kul att arbeta med vokaler, men...

Det känns som du skulle kunna göra ett helt album med poplåtar utan problem.

– Haha! Ja, kanske det. Skivbolaget Mute skulle gilla det. Några treminuters poplåtar: ”Ja! Tack och lov! Det här kan vi arbeta med.” Jag gör bara vad som faller mig in.

Allt är NME:s fel

Vi vet allesammans vad jag pratar om. Det simpla faktum att Storbritanniens, eller till och med hela Europas, ledande (och mest överskattade) musiktidning, NME har EM-, VM- och OS-guld i den ädla konsten att hypa ett okänt band. De är ibland när andan faller på riktigt duktiga att finna talanger, men oftast är talanger inte det första man tänker på när man ser deras framsida. Nä, det första man tänker är ”vilka stackars talanglösa amatörmusiker kommer att få sin framtid förstörd den här veckan”. För det har blivit viktigare att vara först än att det man hyper faktiskt är bra. Och jag behöver inte sitta här och nämna namn ni inte hört eller kommer ihåg, det räcker med att jag säger att det nu har kommit till USA. Ameri-

kanska musiktidningar har aldrig riktigt brytt sig om att upptäcka nya band, här borta är det viktigare att stjälpa på omslaget verkligen är en stjärna. Vilket är tydligt när USA har sin bästa rockrevolution på år och dar och Rolling Stone väljer att skriva om Red Hot Chili Peppers som dessutom har lyckats frampressa sin sämsta skiva sen... ja, nånsin.

Men nu är det som sagt var ändring på det och anledningen är en hop mediokra låtsas-punkare från Australien under namnet The Vines. Jag vet inte hur stora de är i Sverige men här är de störst om man räknar femstjärniga recensioner, hyllande artiklar och upphypade skitspelningar. Tyvärr har jag faktiskt bevis för det sista yttrandet, ty jag var där. Skivbranschen hade annordnat en spelning på CBGB's för att visa upp dessa nya talanger som skulle

rädda skivbranschen. Och dagen efter hyllade alla tidningar spelningen, till och med New York Times (som aldrig har med konsertrecensioner) skrev att de sett punkens kronprinsar. PUNKENS KRONPRINSAR!!! Vad jag såg var nånting helt annat. Jag såg fyra fulla slynglar som inte kunde spela, som inte var i takt och som hade så pinsamt ojämnt låtmateriale att The Strokes som stod vid sidan av scenen snabbt gömde sig nere på toaletten och rökte gräs istället. Efter 30 minuter så trillar sångaren in i trumsetet, däckar och konserten är över. PUNKENS KRONPRINSAR!!! Låt mig bara säga så här, de öppnade konserten med en katastrofal cover på Outcasts *Miss Jackson*.

Jag vet inte riktigt vad jag försöker säga här men visst är det något fel när skivbranschen och den förenade journalistkåren istället för att

Jag kan göra verkligt kommersiella spår, men också riktigt okommersiell musik. Jag tycker inte det är någon skillnad. En del artister försöker medvetet inte göra kommersiell musik, de försöker vara underground, och jag tycker det är lika löjligt som att bara göra popmusik och inget annat. Man måste göra vad man tycker är kul. Om det råkar vara kommersiellt, vem bryr sig, om det råkar vara underground, vem bryr sig. Gör vad du vill.

leta upp riktiga talanger (som det finns hundratal av därute) hypar första bästa, eller i detta fall sämsta, band som dyker upp framför deras näsa. Kanske är det bara så enkelt att jag här i min lilla krönika försöker hindra att ytterligare ett Noice kommer fram och tar uppmärksamhet från Pojken med grodan i pannan.

Mathias
Skeppstedt
mas@groove.st

Chilly & Leafy

text: Gary Andersson
bild: Therese Karlsson

Tillbaka till framtiden

För tre år sen förebådade singeln *Tuff tripp* stordåd, men istället följde bara tystnad. Chilly & Leafy var tvungna att omgruppera. Men 2002 är Sverige definitivt mogen för deras musik.

– Världen var inte redo för oss. Folk sa "reggae på svenska det funkar inte".

Gary "Leafy" Beckford låter inte det minsta kaxig, han konstaterar bara fakta. Tillsammans med Kent "Chilly" Westerberg gör han partyfylld raggamusiik med underhållande texter som hörts en hel del i radio och dessutom brukar spelningarna bli intensiva. Anledningen till att duon redan från början sjöng på svenska var för att folk lättare skulle förstå.

– Vi ville att Kurt, Bertil och... ja, Anna-Karin skulle fatta vad vi snackade om, skrattar Leafy som själv inte har svenska som modersmål.

Debutalbumet *Unda Dawg Entourage* släppte de på egen hand efter att den ursprungliga dealen med storbolaget försvann ut genom fönstret.

– Vi trodde inte att det gick att göra allt själva och folk sa det till oss också. Men

vi hade egentligen inget val – vi tänkte "antingen så kör vi själva eller så lägger vi av", menar Leafy.

Och utvecklingen numera verkar gå mot att fler svenska artister väljer självständighet, många driver egna bolag såsom Timbuktu, Petter och The Latin Kings. Men även ungdomar är mer medvetna.

– Jag är musiklärare på en skola och många ungar säger att de vill starta något på egen hand istället för att försöka skaffa skivkontrakt, berättar Leafy.

– Det är väldigt annorlunda än för bara fem år sen, fyller Chilly i.

– Jag tycker att skivbolagen borde skämmas.

– Ja, de är svettiga nu.

Grundplåten till egna bolaget Unda Dawg Records kom från rättigheter till deras musik som såldes till tevereklam. Dessutom sparade de gager från spel-

ningar. I framtiden kommer de att släppa skivor med andra artister också, det pratas om tolvor med Spoonhead och dansken Mystic MC.

– Efter att vi lagt av som artister kommer Unda Dawg Records att finnas kvar, säger Chilly.

För egen del siktar de på utlandslansering och skriver därför mer på engelska nu. Marknaden är global och kanske hamnar de även på Jamaica.

– Det vore damn nice om vi kunde nå till Jamaica, men det är inget vi skulle dö för, säger Leafy. Jag vill bara nå till den nivån att vi blir bokade dit, det är det viktiga.

– Ja, att spela på Jamaica är ingen lek.

ett
subjektivt
alfabet

TAV FALCO

Det var Gus Nelson som den 1 oktober 1978 intog scenen på The Orpheum Theater i Memphis under en av **Mud Boy & The Neutrons** många avskedskonserter. Men det var Tav Falco – efter att **Leadbellys** *The Bourgeois Blues* kulminerat i att han styckade gitarren med en cirkelsåg – som blev av den. Ömsom cabaret, ömsom rockabilly följde med bandet **Panther Burns** men egentligen var tanken fulländad redan den där kvällen. De svarta kläderna, de rosa hängslena och den patentrade Hitlermustaschen – som en **Charlie Chaplin** för 1950-talet – allt fanns på plats. Bara en annan har någonsin varit lika punk och han dog ett år tidigare. DA

FASTER FASTER

Är namnet på den skiva som satte Kramfors på den svenska musikkartan. Plattans omslag är gjort av serietecknaren David Nettle som visar de fem medlemmarna i **Psychotic Youth** när de i full fart åker gatan fram i en gammal amerikanare. 1985 stod Psychotic Youth i början av en lång och framgångsrik karriär. Deras medryckande surf/garagerock kom direkt från de ångermanländska skogarna via Memphis, Tennessee rakt in i hjärtat. PLGB

FISK

När Guy Kyser i **Thin White Rope** vrålar "Fish!" i en oändlighet till ett monotont malande riff i låten *The Fish Song* går det ryningar längs ryggraden. När de spelade låten i Roskilde för en massa år sedan var jag fast övertygad att det var fist han sa, så jag stod där och vrålade med knytnäven i luften. Är ju fiskallergiker så jag kanske förträngde. Att sedan någon som kallar sig **Fish** fortfarande får hålla på att förpina rockvärlden med sitt **Marillion** är nästan komiskt. Egentligen räknas de inte, men bläckfiskar är vanligt förekommande i rockvärlden, inte bara på **Red Hot Chili Peppers** medlemmars axlar, utan också på **Gentle Giant** omslag. Glöm inte heller att **The Beatles** sämsta låt handlar om bläckfiskar. På en singelbaksida med **Bauhaus** sjunger **Peter Murphy** detaljerat hur man bakar en fiskkaka. Vet inte hur jag ska få in **Feargal Sharkey**, men jag vill så gärna. JE

Frisk ny tävling
på www.groove.st!
Du kan vinna plattor med:

Eve (Universal)

Underworld (V2)

Queen Adreena (Border)

eller varför inte en liten T-shirt från

Paola (Virgin)

Komprimerat adrenalin

Fem nästan okända killar från Dalarna har med sin smutsiga soulrock tagit ett rejält kliv mot berömmelse.
– Rock ska spelas med ett spädbarns intelligens, säger basisten Carl-Johan.

I sommar har Mando Diao från Borlänge åkt land och rike runt med den kringresande jättecirkusen Kalas. Det lilla bandet. Det okända. Bandet som var med för att se och lära. Men Mando Diao var redan fullärda i konsten att skriva bländande rocklåtar och rocka en publik.
– Vi fick färre drinkbiljetter än Kent och blev verkligen behandlade som ”det lilla bandet”. Men vi trivdes med att slå ur underläge. Skulle vi komma upp på någon piedestal redan efter första skivan så skulle vi nog dala direkt.

Det första man slås av när Mando Diao spelar live är hur tungt och tufft det är med Hammond-orgel. Sen knockas man av att låtarna verkar greppa en i nacken och vägrar släppa taget. Och givetvis ser Mando Diao snygga ut på scen. Fem killar klädda i svart som ger allt under de trettio minuterna de står på scen.

Gustav som är ena halvan av Mando Diaos sångarduo är en lång spenslig kille som i vissa media utpekats som kaxig och dryg. I själva verket är han snarare förvåntansfull och nyfiken. De som sett Mando Diao live förstår vad det rör sig om. En

explosion av adrenalin, hormoner och glädje. Den heliga treenigheten när det handlar skapande.

– Det är inte ovanligt att man spyr efter en spelning. Man ger verkligen allt och lite till, säger Carl-Johan.

– Om man tar 100 Kent-spelningar och komprimerar dom till 25 minuter så har du Mando Diao, fortsätter Gustav.

Mando Diao började repa i Hammondspelaren Daniels källare i Borlänge bara för att få något vettigt att göra. Men det var först när Samuel kom med på trummor som det sa klick på riktigt och bandet blev komplett.

– Vi spelade en hel del hemma i Borlänge och fick bra respons. För det mesta går det inte att bli profet i sin egen stad men jag tror att vi kommer att lyckas, säger den andre sångaren Björn.

Låtarna skrivs av Björn och Gustav tillsammans.

– Om jag skriver en vers så kommer Björn med refrängen. Det funkade skitbra. Våra texter är inte så djupa. Det ska rocktexter inte vara heller, menar Gustav.

I höst debuterar Mando Diao med albumet *Bring 'em in*.

– Varje låt på skivan har vi jämfört med en klassiker och ställt oss frågan är den lika bra eller bättre. Ta en låt som titelspåret – vi ställde den mot *London Calling* och *No Fun* och är den inte lika bra så är det ingen bra låt. Har man tolv såna låtar så har man ju ett grymt album. Att skriva en låt som ingen kommer ihåg är helt bortkastat.

– Skulle vi vara 100 meters-löpare så skulle vi springa under 10 sekunder, säger Gustav och tändar en ny cigarett.

Bandet beskriver kort inspelningen av skivan, att det mesta sattes live och att det var kul att arrangera blås.

– Det var som att klä en snygg människa, menar Gustav. Helst ska hon/han ju vara naken eller kläderna vara helt rena och raka utan en massa krimskrams. Sânt lurar bara ögat och tar bort koncentrationen från människan. Så är det med musik också. Har man en bra låt ska man inte ”klä på” den en massa onödiga detaljer. Fast jag är övertygad om att om vi skulle blivit producerad av den värsta techno-

producenten så skulle det ha låtit bra ändå. Bra låtar är alltid bra låtar, oavsett genre.

Mando Diao är övertygade om att *Bring 'em in* är en klassisk rockplatta. Det kan låta kaxigt i lilla jantesverige, men i själva verket är det glasklart. Mando Diao strävar hela tiden uppåt och framåt så mycket att Gustavs mamma fick plocka ned honom och säga åt honom att njuta av stunden och stanna upp ett tag. Men ingen i bandet tror att de kommer att hålla på med rockmusik när de är trettio.

– Det är så många som säger att ”när du blir så gammal som jag så vet du vad det handlar om”. Vad är det för jävla snack? Låt mig upptäcka det själv. Jag vill inte bli gammal och patetisk, säger Gustav.

– Vi är fortfarande jätteunga och oerfarna. Vi vill och måste lära oss allt själva och om det finns några gropar att falla i så vill vi göra det själv. Det handlar inte om att det är vi mot dom andra. Det är snarare vi mot oss själva, säger Gustav.

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

AVANTASIA "METAL OPERA PT. II"

Tobias Sammet från Edguy följer upp succén med sitt storslagna soloprojekt! Med prominent medverkan av folk från bl.a. Magnum, Helloween, Gamma Ray, Stratovarius och Kiss!

AFMCD 60 / AFM RECORDS
RELEASE: 26 AUGUSTI

DARKANE "EXPANDING SENSES"

Svenska Darkanes tredje album bjuder på en suverän blandning av thrash, death och traditionell heavy metal, producerat av Daniel Bergstrand (In Flames). Finns med 5 olika omslag.

NB 10212 / NUCLEAR BLAST
RELEASE: 26 AUGUSTI

HATE ETERNAL "KING OF ALL KINGS"

Stenhårt death metal album från amerikanska Hate Eternal. Bandet består av medlemmar från Morbid Angel och Nile.

MOSHCD 260 / EARACHE
RELEASE: 16 SEPTEMBER

BLANDADE ARTISTER "A TRIBUTE TO THE PRIEST"

Stjärnspäckad hyllningsskiva till Judas Priest. Med bl.a. Death, Hammerfall, Therion, Skid Row, Iron Saviour, Iced Earth, Armored Saint och många fler.

NB 10222 / NUCLEAR BLAST
RELEASE: 9 SEPTEMBER

TRAIL OF TEARS "NEW DIMENSION OF MIGHT"

Norska Trail Of Tears, hör tillsammans med Tristania, Anathema, Sins Of Thy Beloved m.fl. till de absolut största inom goth metal. Detta är bandets tredje och hittills starkaste album.

NPR 108 / NAPALM
RELEASE: 2 SEPTEMBER

NILE "IN THEIR DARKENED SHRINES"

Nile – "death metal's saviours", har Kerrang kallat dem. De fortsätter på sitt nya album att till tonerna av råttung och hård metal avhandla den egyptiska mytologin.

RR 65422 / RELAPSE
RELEASE: 9 SEPTEMBER

IN FLAMES "REROUTE TO REMAIN"

Nytt album från Sveriges bästa metal band. Detta är In Flames mest varierade och nyskapande verk hittills.

NB 6242 / NUCLEAR BLAST
RELEASE: 2 SEPTEMBER

EXPLORER'S CLUB "RAISING THE MAMMOTH"

Nytt album från denna supergrupp bestående av Terry Bozzio, Marty Friedman, Trent Gardner, James LaBrie, Kerry Livgren, Steve Walsh m.fl.

MAX 90462 / MAGNA CARTA
RELEASE: 2 SEPTEMBER

LAKE OF TEARS "THE NEONAI"

Svenska Lake Of Tears är tillbaks med första studioalbumet på tre år. Enormt mäktig och melodisk metal med mörka gotiska inslag.

BMCD 153 / BLACK MARK
RELEASE: 26 AUGUSTI

PSYCHOPUNCH "PLEASURE KILL"

De svenska röjrockarna går från klarhet till klarhet. På deras nya fullängdare är det i vanlig ordning full gas och ingen pardon. Nick och Hasse från Nomads gästar.

JAZZCD 56 / WHITE JAZZ
RELEASE: 30 SEPTEMBER

MESHUGGAH "NOTHING"

Svenska Meshuggah överraskar igen med ett innovativt och grymt välspelat metal album i den hårdare skolan. Bäst i klassen!

NB 5422 / NUCLEAR BLAST
RELEASE: 16 SEPTEMBER

MNW
MUSIC NETWORK

DISTRIBUERAS AV:
MUSIC NETWORK RECORDS GROUP AB
Textilvägen 7, 120 30 Stockholm
Tel: 08-630 36 00, Fax: 08-630 36 01
E-mail: MNW@MNW.se
www.MNW.com

Välkommen till nutiden

Hiphop idag handlar mycket om pengar, droger och sex. Diverse rappare skryter yvigt om detta i sina videor och får ungdomar att skippa skolan för att bli rapstjärnor. Sen finns det artister som ser problemen detta skapar i verkligheten. Störst och viktigast av dem alla är Carlton Ridenhour, alias Chuck D.

Public Enemy är en hiphopinstitution och Chuck D dess ledare. Chuck, underhållaren Flavor Flav, Professor Griff, DJ Terminator X och producenterna i The Bomb Squad har utgjort Public Enemys stomme sedan mitten av 80-talet och har med sitt aggressiva storstadslarm och sina högljudda åsikter om den afro-amerikanska befolkningens situation i USA både skaffat sig ovänner och hängivna anhängare. De har kallats rasister och bojkottats av skivbutikskedjor men fortsätter att jobba vidare. Sedan den 11 september förra året har läget varit ännu mer ansträngt och tillståndet i landet är långt ifrån bra.

– USA är spänt, säger Chuck D. Folk har helt enkelt varit rädda för en hel massa saker. Den amerikanska allmänheten och regeringen är två helt skilda saker, regeringen har vetat mer än vad dom berättat och det kan vara ett problem. Ju mer folk vet

desto bättre är det. Men president Bush försöker inte ens utge sig för att bry sig om dom fattiga eller oss svarta.

– Det är svårt för folk att få reda på hur det verkligen står till eftersom dom flesta enbart hämtar sin information från TV och radio, och detta gör att man lättare faller offer för propaganda.

Ser du någon förändring på gång?

– Nej, inte inom den närmsta framtiden. Men folk behöver bara vara mer uppmärksamma och inse att dom kan göra nåt åt det hela.

Det budskap som ni alltid predikat.

– Javisst. Folk har blivit alldeles för slöa och väntar sig att regeringen ska fixa allt. Ungdomar växer upp med ett sånt tanke-sätt numera.

Därför åker Chuck D även ut och ger föreläsningar i bland annat skolor och på fängelser. Han vill förklara för ungdomar

att de kan vara med och förändra och att de kan ta sig in i musikbranschen om de vill – att de kan skapa sin egen framtid helt enkelt. Själv suger han åt sig tankar och attityder som en svamp när han pratar med folk. Mailadressen lämnar han alltid ut och han tar sig tid att svara de mail han får.

Chuck D bor fortfarande på Long Island i New York men sedan tolv år tillbaka tillbringar han större delen av sin tid i Atlanta, Georgia där han också har ett hus. Han låter till en början en aning sömndrucken – klockan är nio på morgonen i östra USA – men efter att ha förklarat varför han flyttat söderut piggnar han till.

– Jag gillar inte vintern. Dessutom finns det fler svarta här nere i södern.

Stora delar av nya plattan *Revolverlution* är också inspelad i Atlanta.

– Vi har fyra studior här som vi kallar Stax, det är skönt att få med en lite down-south-feel. Lite soul.

Och soulmusiken är viktig för Chuck D.

Den innebär en stark koppling till hans historia som svart man i Amerika. Han återvänder hellre till soulklassikerna än sin egen musik.

– Jag sätter sällan på en Public Enemy-platta. Jag lyssnar på soulmusik från 60-talet. På 80- och 90-talet förlorade man själen i musiken i jakten på att göra perfekta plattor. När man använder 100-tals tagningar tappar man något, men vi försöker göra soulrap istället. Fast folk förstår inte soulmusik längre. Spelar man James Brown eller Otis Redding för ungdomar idag så stirrar dom bara på dig. Till och med svarta i USA har förlorat känslan för soulmusiken.

Att Chuck D ser sig själv som en bärare och förnyare av en tradition är helt natur-

ligt, musiken Public Enemy skapat de senaste 15 åren utgör enligt honom själv en "hygglig backkatalog". Både ljud- och ämnesmässigt förklarar plattorna vad som skett i samhället under denna period, sett ur Chucks perspektiv.

– *Revolverlution* är som en sammanfattning över vad vi gjort, därför består den också av tre olika delar: nya låtar, livespår och remixade klassiker. Det är så vi kommer att jobba framöver.

Anledningen till detta är att Chuck D ser att folk inte har samma inställning till plattor längre, många laddar hellre ner låtar från internet och sätter ihop egna plattor. Så Public Enemy anpassar sig efter fansens önskemål och utnyttjar samtidigt teknologins landvinningar.

Vad gäller den tekniska utvecklingen och användandet av internet har Public

Enemy alltid visat framsynthet. Förra plattan *There's a Poison Goin on...* släpptes via internet ett tag innan den landade på skivdiskarna. Detta fick många skivhandlare att bojkotta skivan eftersom de såg sig hotade av en sådan utveckling. Chuck D orsakade också problem för bandet då han öppet kritiserade de multi-nationella skivbolagen för att inte bry sig om vare sig artisterna eller fansen. Brytningen med Def Jam var både konfliktfull och offentlig. Inför *Revolverlution* startade de egna skivbolaget Slam Jamz för att kunna ha full kontroll över sin musik och hur den saluförs.

– Teknologin för att producera musik hemma i sovrummet eller källaren finns redan över hela världen men dom stora skivbolagen förstår inte vad det innebär, dom hänger inte med. Det är inte ens väl-

Public Enemys betydelse för hiphopen i Sverige

Fjärde Världen (Matte)

– För mig var det den gruppen som gjorde att jag började lyssna på hiphop. 1989/90, *It Takes a Nation of Millions to Hold us Back*-albumet, då var jag typ tio och hörde *Don't Believe the Hype* på radio och köpte den på band. Dom första skivorna jag köpte överhuvudtaget var Public Enemy. Men jag har faktiskt inte lyssnat på något sedan *He got Game*.

Glaciuz the ICY

– Jag har växt upp med Public Enemy, men när man var liten fattade man inte så mycket vad det betydde så jag började lyssna igen, ganska sent. Då fattade jag varför Public Enemy var stora. Men så politiska som dom är inte jag, kanske om jag var i samma situation. Första låten jag hörde spelade min brorsa upp för mig och jag var så liten att jag inte kommer ihåg, men antingen var det *Fight the Power* eller *Don't Believe the Hype*.

Pst/Q

– Public Enemy har betytt jävligt mycket. Det var det bästa som fanns när dom kom och det är fortfarande bra skivor, fortfarande svårslaget som helhet. Antagligen har dom influerat mig hur mycket som helst i och med att jag lyssnade på dom jättemycket när jag var i den åldern, nästan religiöst lyssnande. Chuck D är skitbra på att få sagt det han vill ha sagt på ett tydligt sätt och han är bra på att ta kontroverser. Jag tycker allt Chuck D gjorde var bra och tycker det fortfarande. Men jag köper inte deras plattor längre, efter *Greatest Misses* gav jag mig.

Isön & Fille (Isön)

– Dom var annorlunda och sa exakt vad dom ville säga. Dom ville inte låta radiovänliga och om dom tyckte att svarta hade det svårt i USA så sa dom det bara. Jag kanske kan känna så men vågar inte säga så exakt. När jag kom till Sverige 1986 var det mest vita människor här och vissa hade åsikter om det och det var fel situation och säga att så här tycker jag om er. – Jag kommer inte ihåg vilken låt jag hörde först men jag var på gamla Fryshuset och såg dom och så gick Flavor Flav förbi och jag sa "jag tycker att ni är skitbra och sköna" och han sa tack. Sedan körde dom live och det var skitnice.

kommen till framtiden – det är välkommen till nutiden. Internet har blivit samlingsplatsen för folk med stort musikintresse där man också kan skapa något själv och inte bara vara ett fan.

De fyra remixerna av klassiska Public Enemy-låtar som finns på *Revolverlution* är därför gjorda av fans. Även skivomslaget och en längre kommenterande text har gjorts av folk som inte ens träffat bandet. A capellaversioner av låtarna kunde laddas ner från www.slamjamz.com, sen fick folk fria händer. Den elektroniska versionen av *By the Time I Get to Arizona* gjordes av The Moleman, funkiga *B Side Wins Again* av duon Scattershot låter proffsigast och mest spännande, den mer atmosfäriska *Shut em Down* är signerad österrikaren The Functionist och dansstompiga brusversionen av *Public Enemy No. 1* producerades av argentinaren Jeronimo Punx.

Alla dessa "producenter" står med som upphovsmän får dessutom betalt som sådana. Interaktionen var på hög internationell nivå, 11 000 nedladdningar av de vokala spåren gjordes och 462 bidrag kom till slut in.

– Vi ville sudda ut gränsen mellan konsument och medverkande, och detta är det bästa sättet att få publiken interaktiv. Jag tycker att det vi gjorde var nyskapande, men allt vi gör *borde* vara nyskapande.

– Men när sa till oss "The Neptunes har het skit på gång" – vilket är sant – men det behöver inte betyda att just dom är bäst som producent för artisten.

Denna nyfikenhet och öppenhet för nya lösningar har blivit lite av Public Enemys signum, men inte så mycket vad gäller själva soundet. Dessa interaktiva remixar är därför ett intressant, om än inte helt lyckat, experiment som får *Revolverlution* att spreta rejält. Egna nya låtar som gitarriffiga och blytung *Son of a Bush* (med refrängen "He's a son of a bad man") och titelspåret med sina klassiska beats blandade med Flavor Flav-mantran och Chuck D:s mässande känner man lätt igen.

Å andra sidan är spår som *Gotta Give the Peeps What They Need* varmare och mjukare utan att för den skull sakna spets. Här märker man mest av den soulkänsla Chuck D pratar om. En akustisk gitarr blandas med svängig percussion och murriga beats. Väldigt organiskt. Även Flavor

låten *Can a Woman Make a Man Lose His Mind?* är riktigt funkig.

Revolverlution har inte gjort något väsen av sig sedan den släpptes och även hiphoppare verkar uteslutande föredra bandets gamla plattor, bland vilka flera räknas som absoluta klassiker oavsett genre. Men det får inte Chuck D att dra ner på takten, tvärtom letar han hela tiden nya vägar att sprida sin musik utan mellanhänder. Skivformatet är i hans ögon dött.

– Skivbolagen försöker bara utveckla låtar och inte artister. Då skapar man heller inget förhållande mellan artisten och dom som lyssnar på musiken och därför laddar folk ner saker gratis från internet istället för att köpa skivan. Vi försöker lägga ut låtar och omslag på nätet hela tiden för att folk ska känna att vi bryr oss och att dom hela tiden har ett val.

Under hösten åker bandet ut på en turné som även ska nå Skandinavien, datumet är inte satta ännu. Annars nås Chuck D bäst på mistachuck@rapstation.com.

Otroligt bra...

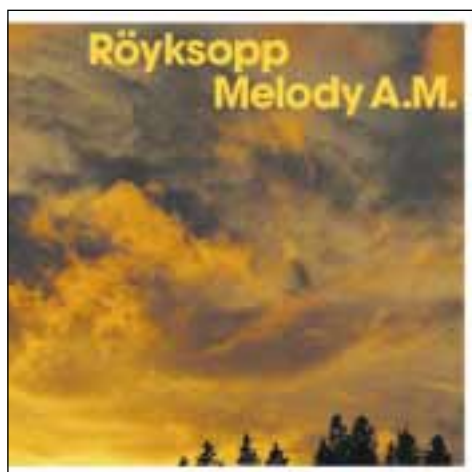
Beenie Man Tropical Storm

Jamaicas största stjärna! På nya albumet blandar han sin ragga med hip hop, r&b och pop. Albumet innehåller bl a hiten "Feel It Boy" (feat. Janet) plus fantastiska produktioner av bl a The Neptunes, Stargate, Irv Gotti/Murder Inc (Ashanti), So Solid Crew samt Sly & Robbie. Album och singel ute nu!

The Music The Music

Englands nya hopp! Dessa slynglar blandar influenser från så skilda håll som Led Zeppelin, The Stone Roses och det sena 80-talets rave-scen. Albumet innehåller bl a singeln "Take The Long Road And Walk It" som spelas flitigt på bl a ZTV och MTV och som dessutom blivit utsedd till "Single Of The Week" i NME. Album och singel ute nu!

Röyksopp Melody A.M (Incl. Bonus-CD)

Röyksopps klassiska debutalbum med hitsen "Eple", "Poor Leno" och nya singeln "Remind Me". På bonus-CD'n återfinns remixar av singlarna plus videos. Röyksopp är också förband till Moby 4/10 Sthlm (Hovet) och 6/10 Gbg (Scandinavium). Album och singel ute nu!

Manu Chao Radio Bemba Soundsystem Live

Den nya tidens Bob Marley och en av Europas absolut största artister! Manu-klassiker såsom "Clandestino", "King Of Bongo", och nya singeln och Bob Marley-hyllningen "Mr Bobby" som spelas i massor av bl a P3 och Radio Stockholm. Albumet släpps 9/9, singeln ute nu!

Suede

text: Annica Henriksson
bild: Johannes Giotas

Inga fler kokainfester

Brett Anderson har blivit karl. Groove träffade en eftertänksam popstjärna som inte längre vill vara hipp.

Han dricker te på Vimmerby Stadshotell. Tre cigaretter ligger ledsna och oförbrukade intill muggen. Rökförbud, "which is a pain in the ass", menar Brett.

Han har blonda slingor i håret. Grå tröja. Jag känner inte igen honom när han slår sig ned bredvid Simon Gilbert. Klart att han inte kan se ut som han gjorde förut, men ändå. Den långa luggen, de alltför små och tajta skinnkläderna. Höft-rörelserna och tamburinen han brukade smiska sig själv med. Androgynen personifierad. Animal lover. Kaxigheten är bortpolerad. Brett säger sig till och med ångra saker han sagt till pressen i begynnelsen av karriären, då han 25 år gammal och känd-distörstade pryddes varenda framsida. Då Suede var det största som hänt popvärlden. Det var tio år sedan.

I september släpps Suedes femte studioalbum och även denna gång har det skett förändringar i laguppställningen. Neil Codling ut, Alex Lee in. Den förra keyboardistens hälsa klarade inte av rockstjärnelivet och han valde att hoppa av efter att ha kollapsat under förra turnén. Ersättaren Alex Lee har ett förflutet i bandet Strangelove.

Den nya plattan, som fått titeln *A New Morning*, låg nästan färdig redan för två år sedan, men bandmedlemmarna blev missnöjda med resultatet. De samarbetade med Tony Hoffer som bland annat producerat Becks *Midnight Vultures*, men upptäckte att deras låtar inte passade i alltför elektroniska kostymer. Istället slängde de skiten och började om – med The Smiths gamla vapendragare Stephen Street. Passionen fanns där och energin. Inspelningen tog bara åtta veckor.

– *Positivity* skrevs i replokalen, det är den första låten som är skriven av hela bandet. Vi gick tomhänta in i studion och två timmar senare hade vi skrivit den. Det händer inte ofta.

Den låter som *She's in Fashion*.

– Ja, den har liknande ackord, men det är den enda låt som påminner om *Head Music*.

Pedagogiskt börjar han rita upp två cirklar som bara just går in i varandra. Den ena förklarar han är *A New Morning*, den andra är *Head Music*. Han pekar på punkten där de båda möts och förklarar att det endast är där det finns likheter mellan de båda plattorna och det är just de låtar vi precis pratat om.

– Jag tycker inte att förra plattan låter så bra, jag är inte nöjd med min insats. Nu sjunger jag bättre. *Head Music* är den svagaste platta vi har gjort. Vi bryr oss om vår musik, vi gör inte detta för pengarnas skull. Musiken måste bli rätt, detta är alldeles för viktigt. Vi slängde ju iväg en hel platta för guds skull!

Brett sjunger annorlunda. Bitvis som Alex Lowe. Ruffigare. Mer som en karl. Och istället för de poetiska rapporterna från gatan – om droger, smutsig sex, prostitution och ond bråd död – har Brett blivit en glad jävel och skriver låtar som *Positivity*. Men lyckligtvis har han inte helt lyckats "kill his darlings". *Lost in TV* och *Beautiful Loser* luktar Suede på mils avstånd. Men ord som animal, nuclear, astral, pills och gasoline är borta. Även referenserna till England. För att inte tala om det spännande utbytet av she och he.

– Den första plattan är väldigt konfronterande, men bara för att jag inte vill springa fram och skrika i någons ansikte behöver det betyda att jag har blivit en tråkig gammal man. Man utvecklas som människa, som musiker, som låtskrivare. Om vi skulle känna att vi inte längre hade något att säga, eller att det bara känns som ett jobb,

då är det lika bra att lägga av. Men vi känner inte så. Klart vi kan se förändringarna genom åren, det kallas mognad. Men vi är inte mindre viktiga för det. Jag har blivit en bättre låtskrivare. Låtarna har fått en bättre struktur och jag framför dom bättre.

Suedes sound har hela tiden modifierats och albumen låter alla olika. När jag ber dem välja en platta de är mest stolta över vill de båda så klart säga den senaste. Men av de fyra övriga menar Brett att *Coming Up* är hans favorit. Det råkar ju också vara deras mest framgångsrika platta. Men långt ifrån så fantastisk som de två första plattorna. Men efter besvikelsen *Head Music* visar Suede sig värdiga på *A New Morning*. Dock långt ifrån farliga och spännande.

– Vi följer inte trenderna, vi rider inte på någon annans våg, menar Brett. Vi vill inte vara ett av de hippaste banden, vi har redan varit där, men det var inte vårt "fel".

– Vi hade en mycket stark image för tio år sedan, men vi gör inte samma saker nu som då. Vi rullar inte runt på golvet superhög på kokain längre, skrattar Simon.

Non Phixion

text: Daniel Severinsson
bild: Mia Carlsson

Intelligenta busar

Efter terrorattackerna i USA för snart ett år sedan har till och med Bruce Springsteen börjat skriva patriotisk propaganda. Men Non Phixion fortsätter i samma stil som på klassiska *I Shot Reagan*.

Nu rappar de om att spränga president Bush.

– Själv censur har aldrig varit aktuellt för Non Phixion, fastslår frontfiguren Ill Bill.

Med tanke på att han gjorde om Redmans bruksanvisning *How to Roll a Blunt* till *How to Kill a Cop* för några år sedan har nog de flesta redan gissat det. Bill menar också att folk lyssnar mer på vad Non Phixion har att säga efter 9/11 eftersom de nu förstår att deras dystopier inte är rena dumheterna.

– Alla i USA gillar inte Bush, speciellt inte i New York, påpekar Sabac Red, som liksom övriga gruppmedlemmar kommer från Brooklyn.

Sabac berättar också att han driver en ungdomsstiftelse på nedre Manhattan som fick stänga i flera veckor, om hur det luktade lik i luften och om mardrömmarna som följde.

Rappar man om så kontroversiella ämnen som Non Phixion gör är det inte konstigt att det blir problem med de amerikanska skivbolagen. Att det skulle dröja ända till år 2002 att få ut ett album var inget de räknade med när de bildade gruppen i mitten på 90-talet. I *The C.I.A. is Trying to Kill Me* konstaterar Ill Bill krasst

att "Nobody catch a record deal/you gotta take that shit/Treat your record label like a slut/then rape that bitch".

Det har varit en lång väntan, hur känns det att äntligen ha fått ut plattan?

– Like a load off my chest.

– Like a load off my dick, skrattar Sabac. Record companies kept jerking us off for so long without letting us come, but now we've finally busted the nut.

Det måste ha varit stort för er att få jobba med Pete Rock, Large Professor och DJ Premier?

– Absolut! Det här är våra hjältar vars musik vi vuxit upp med. Och dom gillar verkligen oss, vi behövde inte tjata utan bara ringa och fråga.

Hur hade ni råd?

– En kille som Premo bryr sig inte om pengar, han är ändå miljonär flera gånger om, säger Bill. Large Professor har jag känt i tio år så det var heller inga problem. – Premier tar typ 30-100 000 dollar av rika artister på stora bolag men vi betalade bara en bråkdel, förklarar DJ Eclipse.

Det är lätt att tro att Non Phixion bara är ute efter att provocera med sina texter

som alltid varit en osalig blandning av konspirationsteorier, sex, droger, aliens och våld. Lyssnar man noga är det tydligt att det finns en kärna av allvar och samhällskritik bakom de paranoidea galenskaperna.

På *Drug Money* kallar ni er för "intelligent thugs", är det så ni ser er själva?

– Exakt. Vi har kunskap om oss själva och världen, men vi är från gatan och we're gonna fuck you up if we have to, instämmer Sabac.

Tycker du det är viktigast att ha en utbildning från gatan eller från skolan?

– Gatan kommer av sig självt där vi kommer ifrån. Du kan vara utbildad i att göra crack, driva ett ungdomshem eller hiphop-kultur.

– Skolan får dig bara att bli en lydig medborgare som genererar pengar, inflikar Bill. Du lär dig inte att bli en ledare utan en slav.

På *Say Goodbye to Yesterday* säger du "I'm action-oriented when I'm screaming Kill corrupt police!"

– Vi gillar inte polisen, speciellt inte idioterna och dom korrumperade, men det är systemet som är det riktiga problemet, säger Sabac. Du kan vara en bra människa men som polis fastnar du i ett system som

missbrukar makt och utnyttjar folk. Därmed inte sagt att vi verkligen menar att man ska döda poliser.

– Jag har blivit trakasserad så många gånger, fortsätter Bill. Snorungar som trycker upp en pistol i ansiktet på dig och behandlar dig som skit. Naturligtvis vill man döda jävlarna ibland.

Har ni starka politiska åsikter?

– Vi hatar politik. Vi litar inte på vare sig politiker eller religiösa ledare. Vi är inte får, vi är män. Som artister vill vi vara tankeväckande samtidigt som vi vill underhålla. Vårt budskap är tänk själv, känn dig själv och öppna ditt sinne. Tro inte allt du ser och hör.

Hur kommer ni på era konspirationsteorier?

– Tja, många av våra polare kanske inte är rappare men de är lika fucked up som vi ändå, skrattar Bill. Vi sitter och snackar, röker träd, läser böcker och ser filmer.

– Dessutom är vi bra på att ta in fakta och analysera situationer, förklarar Sabac. Vi tänker hela tiden. Igår när vi åkte i vår van höll ett hjul på att lossna för att alla fyra muttrarna satt löst, det är ganska miss-tänksamt.

Det är CIA.

– Precis.

HI!
I'm Janet
and I'm a Festis.

Fortfarande fascinerade av ljud

För Death In Vegas är musik mycket mer än musik. Och ingenting är för komplicerat. Inför deras tredje album åkte de till Indien och spelade in mängder med sitarer och stråkar. Dessutom släpade de med sig flera ton metall till omslagsbilden. Grooves Björn Magnusson tog med sig fotografen Johannes Giotas till London och träffade dessa musikaliska kameleonter.

Det är soligt och sommaren smeker London. Fotbollsfebern från VM har lagt sig och engelsmännen kan koncentrera sig på det de gör bäst – popmusik. Brittiska duon Death In Vegas har under ett drygt år rest nästan ett varv runt jorden för att färdigställa sitt tredje album. Som vanligt har de raderat allt de gjort tidigare och börjat om med en tom hårddisk. Ja, kanske inte helt, nya *Scorpio Rising* är likt *Contino Sessions* en gitarr-skiva.

– Nya skivan är väldigt innerlig, personlig. Vi ville göra en skiva med kärlekssånger och varför inte låta så, säger Richard Fearless.

Men Death In Vegas fortsätter också att sammanföra ettor och nollor med gitarrer och låter bättre än någonsin. Framförallt i inledande *Leather*, ett av två instrumentala spår där Death In Vegas elektroniska klåfingrighet krockar med ett rockband som inte tar några fångar.

Scorpio Rising är på samma gång mer låtorienterad än något de tidigare gjort. Ofta målas drömska landskap upp med storslagna arrangemang. Tio låtar, och liksom föregångaren har de en räckvärd gäst med Hope Sandoval från Mazzy Star och Dot Allison samsas med mer namnkunniga artister som Paul Weller och Liam Gallagher. Samtliga gör lysande insatser men det är inte svårt att gissa att titelspåret med Liam Gallagher kommer att spelas mest. Själv har jag lyssnat smält besatt på samtliga låtar utom just *Scorpio Rising* som låter väldigt mycket Oasis, eller möjligtvis som ett spår från Liams oundvikliga soloalbum.

Scorpio Rising har fått sitt namn efter Kenneth Angers motorcykelfilm från 1964. Men i Death In Vegas tappning är motorcyklar inte det första man tänker på. Snarare ett tvärsnitt av psykedelisk indie. Plattan är som gjord för surround systems och jag kan inte påminna mig om att jag någonsin längtat så efter att få lyssna på musik i en vattentank.

Själv vill Richard och Tim gärna beskriva *Scorpio Rising* som psykedeliska kärlekssånger och låt gå för det, men vänta dig ingen gullig kostymdramekärlek. Titlar som *Hands Around my Throat*, *23 Lies* och *Killing Smile* talar sitt tydliga språk. På *Killing Smile* gästas Hope Sandoval. Musiken är det närmaste lägereldsountry Death In Vegas kommer. Texten är knappt hörbar och mystisk. Rader

som "I got the time to spare/but you don't need it" skär som en rostig kniv i brustna hjärtan.

– Hopes sång är så sexig, det är en underbar låt ändå men det ger en extra intim känsla när man lyssnar på vad hon sjunger, säger Tim.

Death In Vegas består av Richard Fearless och Tim Holmes plus ett mer eller mindre fast band. Deras roller är grovt förenklat att Tim trycker på knapparna medan Richard står för idéerna. De två har samarbetat sedan starten även om Steve Hellier, som numera slutat, var den som tillsammans med Richard bildade gruppen 1995. Från början var Tim bara med som tekniker.

Hur tråkigt det än kan låta är nya *Scorpio Rising* en fortsättning på förra skivan *Contino Sessions*, som i sin tur hade väldigt lite gemen-

Hopes sång är så sexig,
det ger en extra intim
känsla när man lyssnar
på vad hon sjunger.
– T. Holmes

samt med debuten *Dead Elvis*. Debuten utmärker sig främst med den elektroniskt funkiga släggan *Dirt* medan *Contino Sessions* gräver djupt i den eklektiska musikhistorien. Det som förenar Death In Vegas samtliga skivsläpp är en fascination för ljud, men också för monoton.

På skiva är Death In Vegas delvis beroende av sina gästartister men live gör de om låtarna. Antingen utan eller med endast fragment av sången kvar. På *Contino Sessions* var Iggy Pop med på låten *Aisha* och den här gången medverkar Liam Gallagher på titelspåret.

– Förra gången var det hur det var att jobba med Iggy Pop och nu är det Liam, säger Richard om den vanligaste frågan inför nya skivan.

Självklart väntar de sig frågor om sina gäster men Richard menar att det är mycket svårare att jobba med okända artister. De har mindre erfarenhet och är ofta blyga i studion.

– En som Liam har hållit på i tio år och vet vad han ska göra och då blir det mycket lättare att jobba.

En minst lika viktig del av bandet är deras manager som sköter alla kontakter med gäster och planerar resor. Han förstår vart de siktar och har aldrig sagt att några av deras storslagna planer varit omöjliga.

De storslagna planerna inför *Scorpio Rising* ledde till flera resor till Indien där både Richard och Tim semestrat innan. Allt började med att Richard hörde musik på en bar som han gillade och tog reda på vem det var. Det var ingen mindre än Dr. Subramanian som visade sig vara en stor popstjärna i Indien. På 70-talet spelade han med Ravi Shankar och George Harrison och nyligen tillsammans med Herbie Hancock. Efter ett kort möte i London insåg Richard och Tim att det lättaste var att åka över till Bangalore i Indien. Tre låtar spelades upp; *Killing Smile*, *Help Yourself* och Gene Clark-covern *So You Say You Lost Your Baby*. Dr. Subramanian lyssnade och föreslog några ändringar innan han började handplocka musiker. Bland dem 22 violinister och sitarspelare.

– Som tekniker har jag aldrig mixat så många violiner. Med två mikrofoner och alla överdubbnings blev det 264 violiner som spelade. Som tur var kom Dr. Subramanian till London och visade mig hur jag skulle få rätt balans, säger Tim.

I de mäktiga planerna ingick även omslagsmålningen som Richard ville göra i stil med indiska filmaffischer. Tre vägar stängdes av och fem personer målade direkt på marken under fem dagar, allt medan Richard satt högt uppe i en lyftkran för att få en bra bild rakt framifrån. Till slut insåg Richard det omöjliga i situationen och omslagsmålningen fick göras på ett par ton plåt som delades upp i sektioner för att senare fotograferas av i London.

Det är bara andra gången Tim är i det stora skivbolagskomplexet. Han ser ut som studiotomten som hellre röker en extra hemrullad cigarett istället för att ta den obligatoriska pizzen. Dagen är vigd för intervjuer men helst av allt vill han lyssna på en testpressning av *Scorpio Rising* som just kommit.

Richard är trådsam med pottfrisyr och stilsäkert klädd i lagom skrynklig kostym. Han pratar tyst med viss eftertänksamhet.

DEATH IN VEGAS

Nyligen var han i Paris och träffade skådespelerskan och fotomodellen Emmanuelle Seigner som ska vara med i deras video till första singeln *Hands Around my Throat*. Richard berättar att han var lite skakis, hon var en stor kvinna och så är hon Roman Polanskis fru vilket får en filmälskare som Richard lite knäsvag. Richard ska regissera videon som även ska spelas in i Paris under de närmaste dagarna. Jämte honom ligger en spritpenna och ett block där han antecknar så fort en idé dyker upp. Allt han vet just nu är att det ska vara prostituerade med i videon.

Både Richard och Tim är väldigt vanliga. De rättar varandra vänligt när någon av dem tar fel på något årtal eller artist de pratar om. Långt ifrån den trendiga och distanserade bild som ibland målas upp av Death In Vegas. Även om Richard inte kan låta bli att emellanåt gäspa eller förlora sig i sina videoskisser.

Inför *Scorpio Rising* har Richard dels pratat om att inspelningen skulle ske i Indien men också att endast en hemlig kvinnlig sångerska skulle medverka. Vilket visat sig vara fel. Samtidigt har han även sagt att han i valet mellan att ha med Ian Brown, Shaun Ryder eller Liam Gallagher föredragit Liam. Vilket nu visar sig stämma. Men i början av sommaren gick rykten om att Liam vägrade medverka på skivan på grund av att texten till titelspåret innehöll nazistiska referenser.

– Vad som hände var att vi var tvungna att skriva texten åt Liam. Alla andra skrev sina egna, men till Liam skrev vi text och melodi. Vi var tre stycken som satt och skrev texten och det var min del som Liam hade problem med. Jag hade precis kommit hem från Indien och hade aldrig skrivit texter förut. Men när vi var i Indien hade George Harrison precis dött och det fanns muralmålningar av honom där. Vi mötte också en mentalsjuk nazi-man som hade målningar och en massa citat av

Hitler och min text löd "George Harrison murals on the corner, insane man preaching the Führer". Men som med alla sådana saker fick NME höra det och vände på det. Men egentligen var det så att Liam sa att han inte kunde sjunga en rad med ordet führer vilket var helt okej för mig för jag vet hur människor är när saker förvrids. Så jag sa bara okej och ändrade texten, säger Richard.

Hur känns det när gästerna skriver texter till era låtar?

– Det är intressant att se hur de tolkar vår musik, särskilt när Iggy Pop var med, vi hade ingen aning om vad han skulle sjunga, säger Richard.

Min syster och hennes
vänner vill ha turn-
tables, inte gitarrer.

– R. Fearless

Får ni någonsin texterna från gästerna innan?

– Nej, som vi jobbar är det aldrig så att vi skriver en låt och säger: "Varsågod sångare, här har du, här är vers och refräng". Det är mer: "Detta är ett tio minuter långt musikstycke och vi vet inte riktigt, men om du har sång-idéer varsågod". Men jag skulle aldrig drömma om att tala om för någon vad de ska skriva, säger Tim.

Hur gör ni er musik?

– Jag antar att min roll mer består av att komma med idéer, säger Richard, men låtarna kommer på många olika sätt.

Death in Vegas

Deras första singel *Opium Shuffle* släpptes 1995 under namnet Dead Elvis. Det namnet var dock upptaget av ett skivbolag, och de tvingades byta.

Richard Fearless är även DJ och driver numera en dub-klubb men har också varit DJ tillsammans med Chemical Brothers på Heavenly Social. Richard har släppt mixalbum. Bland annat tillsammans med Andrew Weatherhall (*Live at The Social vol. 3*).

I sin lokal som de kallar Contino Rooms finns inspelningstudio men även designföretaget FearlessBeaven som Richard driver tillsammans med kollegan Will Beaven. Gemensamt skapar de bland annat omslag och Death In Vegas scenshower.

Death In Vegas har medverkat på flera soundtrack, bland annat på *Lost In Space*, *The Acid House* och *Human Traffic*.

Inför *Scorpio Rising* bad Death In Vegas regissören Kenneth Anger som 1964 gjorde filmen med samma namn att göra en kortfilm till deras nya album. Herr Anger lär ha avböjt bestämt.

Under oktober eller november spelar Death In Vegas i Sverige, kolla www.luger.se för info. När du går och ser Death In Vegas live, släng gärna ett öga på trummisen Simon Hanson.

– Simon ja, försök och stoppa honom om du kan! Han är en popstjärna i sig själv, säger Tim. Han spelar rock med groove och han får en verkligen att dansa.

Gå in på hemsidan www.thecontinorooms.com, där finns geten Gilda och trevlig info. Även urskojsiga länkar.

– Vi börjar med skelett av låtarna som vi gjort i datorn och bygger upp låten omkring det med bandet. Ofta jamar vi till en loop i en timme eller så som jag och Richard arrangerar om och samplar. Ibland kan gitarristen komma in och säga "Spelade jag verkligen så?". "Nej, men kan du spela så nu", säger Tim och skrattar.

– Till exempel *Killing Smile* började som en indisk folksång och vi lät bandet göra något utifrån den. Sedan skickade vi den till Hope Sandoval i San Francisco och hon kom över och spelade in sången. Sedan åkte vi till Indien och spelade in stråkarna och när vi kom hem lät vi ett gäng countrymusiker spela bakgrunden för att få mer countrykänsla. Så det var nästan fem olika processer som ledde till det färdiga resultatet, säger Richard.

Tycker ni att datorn är accepterad som ett instrument?

– Ja, som jag ser det, säger Tim. Datorbaserad musik täcker många genrer numera men jag tycker att det är jättesvårt att få det att låta mänskligt. Men även den hårdaste technon kan bevara personligheten hos den som gjort den.

– Det är bara ett redskap, det är samma som när Bob Dylan och Jimi Hendrix började med elgitarrer. Idag vill ungdomarna ha sampler och elektroniska prylar. Min syster och hennes vänner vill ha turntables, inte gitarrer, säger Richard.

Hur viktigt är förändring för er?

– Det är väldigt viktigt. Båda våra album har varit väldigt olika, vi ger våra influenser spelrum och det gör allting mer intressant för oss. Vi har förändrats hela tiden och kan vi göra ett sånt här album blir kanske vårt nästa album elektroniskt och vi kan inte få kritik för det. Vi får kritik för kvalitén på vår musik, men inte det, säger Richard.

– Jag tror att jag och Richard skulle bli uttråkade om vi bara var kända som ett rockband eller ett elektroniskt band, vi vill inte måla in oss i ett hörn.

Ni verkar besatta av ljud, hur låter den perfekta produktionen?

– Jag gillar perfekt producerade skivor, men de ska ha defekter där man kan höra något skräpigt, skitigt under det hela. Jag antar att klassiska producent-skivor som exempelvis *Pet Sounds*, om jag lyssnar på den nu hör jag klippen och det gör den bara bättre. Den är inte perfekt men den är ändå perfekt.

– För mig är den bästa technon eller dubben den där man kan ta bort allt överflödigt och ändå ha ett sväng, säger Richard.

– Man spelar in mycket mer än själva musiken, det finns alltid något i rummet som kommer med. Martin Hannett som gjorde alla Joy Division-grejjerna, han är död nu, men han gjorde något, jag vet inte... extra. Det är alldeles för lätt att putsa något så det blir för perfekt, säger Tim.

Hur kom ni på idén att göra en cover på *So You Say You Lost Your Baby*?

Det är helt enkelt inget bra sätt att turnera och det var därför vi inte gjorde några festivaler i år. Vi ville vänta tills folk hört låtarna, säger Richard.

Innan vi hinner packa ihop våra grejer påbörjar Tim en telefonintervju med en argentinsk journalist och på vägen ut hinner jag höra Tim förklara "You have to ask Iggy Pop about that one". Förmodligen är det inte sista gången Death In Vegas får svara på frågor rörande sina gästartister. Själv hade jag tänkt att fråga varför de kallar sig Death In Vegas men nöjt mig med att konstatera att det är ett coolt namn. Förmodligen hade jag fått en lång utläggning om den bortgångne kungen till svar. Death In Vegas har ju egentligen ingenting gemensamt med Elvis förutom att han också hade en sällsynt förmåga att förändras.

På väg ut blir vi upphunna av Richard som undrar vart vi ska och erbjuder oss skjuts i en stor Mercedes. Richard börjar prata om film och foto. Fotografen Terry Richardson, som gjorde videon till *Aisha* är en av hans vänner som lockar med honom på sena nätter som inte sällan slutar i framstupa sidoläge. Richard berättar också att han är helt oduglig på datorer och att han har läst screentryck på London College of Printing, samma teknik som en av hans förebilder, Andy Warhol, använde sig av. Death In Vegas högkvarter Contino Rooms är dessutom hotat då hyran höjts dramatiskt, men Richard hinner inte tänka på det nu. Han ska hem och förbereda videon och planera nästa tripp till Indien då Death In Vegas ska spela framför tempel och Dr. Subramanians fru ska sjunga på indiska. Innan jag dåsigt tittar ut i den intensiva londontrafiken och drömmer mig bort hinner jag fundera över hur de orkar. Men musik är ju som bekant mycket mer än musik.

– Det var jag och Mani som kom på det på ett hotellrum i Dublin när jag spelade ett blandband. Vi började prata om att göra en snabb garage-version av den. När det väl blev av och vi fick Paul Weller att göra den, som vi visste ville göra något med oss, sa Mani att han var tvungen att få vara med, säger Richard.
Hur kommer ni att göra med gästartisterna när ni ska turnera?

– Självklart kan vi inte ha med alla även om det skulle bli roligt i turnébussen. För tillfället håller jag på att jobba med det och vi kommer att använda en del sång på några av låtarna. Jag tror inte att folk förväntar sig att få se alla sångarna, men vi gjorde det en gång i Shepherds Bush och vi fick hit alla utom Iggy Pop och nu har vi liknande planer, säger Tim.

– Låtar som *Diving Horses* och *23 Lies* kan vi göra dubmixar av och göra dom mer psykedeliska, men låtar som *So You Say You Lost Your Baby* låter jättebra instrumentalt, den låter som Faces eller något sånt. Vi gjorde så på Glastonbury för två år sedan som är en av våra bästa spelningar någonsin, då använde vi inte några sångare förutom Dot [Allison] som var med på slutet. Det handlar om att skapa dynamik i bandet och det visuella blir som en frontman istället.

Innan Contino Sessions-skivan släpptes turnerade ni med materialet.

– Det är inte någon speciellt bra idé. Saken är den att jag har varit DJ för Primal Scream på två av deras turnéer och när den ena startade hade deras album inte kommit ut, men när den väl kom blev spelningarna helt annorlunda.

text:
Björn Magnusson
bm@groove.st

foto:
Johannes Giotas
foto@groove.st

Snuskiga ord på svenska

Moldy Peaches är ett av de där banden man inte vet vart man har. Ibland känns de väldigt sökta och konstskoleaktiga, men precis när man bestämt sig för att avfärda dem som ett lo-fi-popens Killinggång hör man en låt som går rakt in i hjärtat.

Adam Green (sång/gitarr) och Kimya Dawson (sång) bidrar också till att man undrar om de bara driver med oss. Första gången jag såg dem var de utklädda till Robin Hood och en kanin.

Att intervju dem är inte lätt. Enkla frågor besvaras med lögnar eller sarkasmer och spelar man med i deras ironiska spel tror de antingen att man är fullständigt korkad eller så blir de irriterade. Samtidigt verkar de uppriktigt sårade om man ifrågasätter deras musikaliska förmågor. De har under namnet Moldy Peaches gett ut plattan *For the Kids* (som jag aldrig sett), ett självbetitlat album och EP:n *Country Fair/Rainbows*. Dessutom har Adam och Kimya släppt var sitt soloalbum i år.

Inför senaste EP:n har bandet utökats med fyra personer. När jag träffar gänget är de väldigt måna om att rigga upp min mick i en skål med nachos så att de kan göra en grundlig presentation av bandet. De nya medlemmarna är basisten Steven Mertens, trummisen Strictly Beats och gitarristerna Jack Dishel och Toby Goodshank.

– Det kommer inte att bli mer rockigt nu när vi kör med fullt band, varje Moldy

Peaches-sång kommer alltid att vara olik alla andra, säger Adam.

Bandet brukar anses vara del i en rörelse i New York som kallas "anti-folk". Kimya berättar att "anti-folk" har funnits sedan tidigt 80-tal och att rörelsen från början var en reaktion mot den konservativa folkmusikrörelsen. Nu är "anti-folk" en scen där de flesta känner varandra och har band ihop i olika konstellationer. De fyra nya medlemmarna i Moldy Peaches spelar också i en mängd olika band av vilka åtminstone Stipplicon är värda att kolla upp.

– Finns det open mics här, frågar Adam. Mest inom hiphopen. Hur funkade det hos er?

– Alla som vill spela får ett nummer, sen lottar man om vem som ska börja. Man brukar få spela max två låtar under tio minuter.

– Ofta har man bara med sig en akustisk gitarr, ibland även bas och piano, fortsätter Kimya. Trummor är inte så vanligt. Man tar med sig instrument själv och tiden börjar räknas från det man går upp på scenen så man vill inte rigga i åtta minuter och bara spela i två. Vissa sätter bara på en CD och rappar eller sjunger över den.

Vilken är den största skillnaden med att köra solo jämfört med att spela med bandet?

– Att man är ensam. Det är en stor skillnad, säger Kimya.

Tycker du text och musik skiljer sig mycket från ert andra material?

– Jag är fortfarande samma person men det finns saker jag inte funderar på när jag distraheras av att vara bland vänner. Personliga grejer. Sen spelar jag gitarr själv så det blir långsammare.

– Det blir lite mer introspektivt, menar Adam.

Brukar du skriva om saker du upplevt eller hittar du på historier?

– Jag inspireras mest av Stevens och Tobys liv, säger Adam.

När man lyssnar på er får man intrycket av att ni skriver era låtar snabbt och sedan inte ändrar något.

– Jag tycker inte att dom är enkla, menar Kimya.

– Det är mera att dom inte är jättekomplicerade eller välproducerade.

Det brukar ju vara en del småmissar och Kimya sjunger till exempel falskt ibland på *Moldy Peaches*.

– Tycker du? Vissa av dom låtarna var det första jag spelade in och jag rökte mycket. Kombinationen att vara rädd, ha svag röst och röka mycket suger verkligen. Nu har jag sjungit på spelningar i tre år och inte rökt på över ett år, så min röst är mycket starkare.

– Turnerandet har verkligen gett oss bättre röster, säger Adam.

– Jag försökte inte sjunga dåligt, jag gjorde mitt bästa.

Varför klär ni ut er på scen?

– Vi har alltid gjort det.

Jag har läst att ni började med dräkter för att er första spelning var hemma hos er själva och ni ville markera att nu var ni Moldy Peaches och inte Adam och Kimya. – Ja precis. Vi ordnade en spelning för att få ihop pengar till elräkningen, och så ville vi få det lite speciellt, säger Adam.

Efter det får jag inte chans att fråga mer för alla har börjat diskutera Kimyas nya dräkt som hon köpte i en sexshop i Amsterdam, och vad olika snuskiga ord heter på svenska.

Letar efter rätt fokus

Det är 28 grader varmt i Stockholm och Karl Hyde tycker att det är alldeles för hett. Men han dokumenterar ändå det mesta han möter. Som före detta alkoholist har han redan gått miste om alltför mycket.

– Antingen blev man fotbollsproffs eller popstjärna. Jag var skitdålig i fotboll och en medelmåttig musiker, så jag visste inte vad jag skulle ta mig till.

Man har svårt att tro att Karl Hyde är en gift tvåbarnsfar på 44 år när man träffar honom. Han utstrålar ungdomlig energi, klädd i t-shirt, vindbyxor och gymnastikskor. Håret är stubbat och solglasögonen ser sportiga ut. Han ser ut att trivas.

Så har det inte alltid varit. Karl växte upp i en liten engelsk stad där man antingen jobbade på bondgård eller i fabrik. Inget av dessa alternativ var särskilt lockande, så Karl började tidigt fundera på hur han skulle komma därifrån.

Det blev i stället konsten som fick Karl att flytta. En av hans teckningslärare i skolan uppmuntrade honom att söka till universitetet och det gjorde han. Karl studerade konst vid universitetet i Cardiff och där träffade han Rick Smith. De fann varandra genom sin gemensamma fascination för Kraftwerk och Tangerine Dream och bestämde sig för att starta ett band. Under åttiotalet gjorde de sedan gitarrbaserad new wave-pop i band som Freur och Lemon Interrupt. Runt 1989 hörde Karl och Rick för första gången acid house. De bestämde sig genast för att ge sig på dansmusik. Tillsammans med DJ:n Darren Emerson bildades Underworld. Så småningom kom framgångarna. Genom sin medverkan på soundtracket till *Trainspotting* blev Underworld ett stort namn. Vem har inte skrålat med i *Born Slippy*s maniska refräng ”shouting lager lager”?

Karriären verkade leda spikrakt uppåt. Men för Karl hade det under en lång tid blivit alldeles för många ”layers”.

– Jag var alkoholist i 24 år. Från det att jag var 16 år gammal. Jag lurade mig själv och trodde att alkoholen hjälpte mig att fokusera på musiken. Att den hindrade mig från att vara trist och medelmåttig. När man lever med såna lögnar är det svårt att släppa taget om flaskan. Jag blev till sist mycket besvärlig att jobba med.

Sedan fyra år tillbaka är han alkoholfri. Han säger själv att det är det bästa beslut han någonsin tagit. Idag kan han fokusera på det han vill göra. Och det är fortfarande konst och musik.

Karl går inte någonstans utan sin kamera och sitt anteckningsblock. Han är besatt av att dokumentera det han möter och tar intryck av. Det han vill

försöka förmedla är fascinationen för det fragmentariska i vår värld. Ständig information, nya möten, nya människor. Anteckningarna bildar grunden för låtexer och böcker som han ger ut själv eller tillsammans med andra. Han skriver ständigt, så fort han får en chans. Men han känner ändå att han inte hinner. Det är så mycket information som går honom förbi. Så mycket som inte fastnar på pappret.

– Men jag är glad att jag ändå ser så mycket nuförtiden. Förut hade jag ett alkoholfilter mellan mig och världen. Jag var i New York för ett par veckor sen och tänkte ”shit vilken cool stad”. Jag har varit där massor av gånger, men aldrig sett staden förut.

Fastän Karl lägger ner så mycket energi på skrivandet och på texterna är det inte självklart att man ska höra vad han sjunger, tycker han. I Underworld är det nämligen bandet som kommer först och sångaren sist.

I andra band brukar det vara mest fokus på sångaren?

– Ja, vi ändrade på det. Under 80-talet var vi med i grupper där sångaren och texterna var viktigast och de andra fick hålla till i bakgrunden. När vi började satte vi gruppen först och bestämde oss för att låta sångaren komma in och stödja groovet. Om han kunde det fick han vara på skivan. Annars tog vi bort sången. I början av nittiotalet gick jag igenom en läroperiod när vi spelade live. När jag sjöng på som bäst kunde Darren eller Rick bara stänga av min mikrofonkanal. Det var inte nödvändigtvis så att jag sjöng dåligt, det vara bara det att jag inte sjöng riktigt. Jag gillade att Underworld blev bandet som inte alltid använde sångaren. Vi vågade se rösten som ett makalöst instrument bland andra. Vi letar alltid nya ljud att sampla och så ser jag på min röst också.

Karl verkar vara en lycklig sökare som ständigt vill framåt, men som inte är rädd för att prata om det jobbiga som varit. Fast när jag frågar om Darren Emerson blir svaret ganska kort.

– Det var hans beslut att lämna bandet. Det betyder ingenting för vårt arbets-

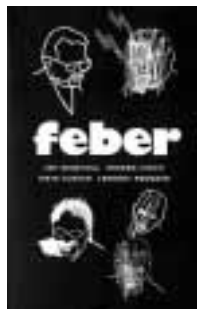
sätt. Rick och jag har alltid gjort mest jobb på alla album. Det har bara påverkat gruppdynamiken, nu är vi två och vi var tre förut. Det är inte för att Darren lämnat oss som nya skivan låter annorlunda. Vi har mognat mycket och det är nog det som hörs på skivan. Äntligen kan jag sjunga om det ljusa och glada i tillvaron.

Media

Ibland får man bara till det och det blir precis som man vill. Det känns kanske lite långgrandigt att gång efter annan ägna sig åt någon slags programförklaring, men det här är faktiskt första gången som alla bitar fallit på plats i den helhet Groove eftersträvar med vår boksida. Det är en tredjedel svenskt i och med Björn Magnussons tveeggade hyllning till *Feber*, en tredjedel välkonserverad rockhistoria från tiden när folkmusiken pluggade i, och en tredjedel kuriosita i den tvärhandshöga skepnaden av komikern Mickey Katz – ansvarig för bland annat hiten *Knock around the Clock*. Det kan inte bli bättre.

Dan Andersson/bokredaktör

BÖCKER

"Feber"

JAN GRADVALL, ANDRES LOKKO, MATS OLSSON, LENNART PERSSON
Modernista

De här herrarna skulle förmodligen kunna bygga en trappa halvvägs till månen med sina skivsamlingar. Den gemensamma nämnaren är tidningen Pop – kvartetten förenades i sista numret innan tidningen lades ner. Innan dess hade samtliga verkat i mängder av fanzines och dagstidningar.

I nåttidningen Feber fick de en möjlighet att sticka fingrar i luften och gräva bland sina skivor. Den här tegelstenen är bokslutet. Självt är jag så pass gammal att jag har ett nummer av Perssons gamla fanzine Feber som innehöll en artikel om Curtis Mayfield. Jag kan omöjligen hitta mitt exemplar som antagligen gömt sig mellan någon skivkatalog från Demon Records och ett gammalt nummer av Mojo, Dazed and Confused eller någon skrymmande samling. Det är effekten kontakt med dessa veteraner har. Man följer nästan omedvetet med på resan – alternativet är att strunta i pekinnarna och ge sig ut i djungeln av skivor själv, vilket förmodligen är målet med deras arbete på Feber.

Boken samlar krönikor och recensioner, smala importplattor blandas med mer givna storbolagsartister. Här finns inga objektiva bedömningar. Samtliga texter är personliga som dagböcker och de tål faktiskt att läsas flera gånger även om det ibland är omöjligt att inte störas av den självbelåtna tonen som bitvis skymtar. Och intima möten med namngivna artister (ibland inte så namngivna) på någon slags kompisnivå tillför inte mycket mer än att man får veta att musiksribenter träffar många popstjärnor.

Jag kan ändå inte låta bli att ge Feber tummen upp. Men gillade du inte Pop eller Bibel, kommer du inte att gilla Feber heller.

Björn Magnusson

"Papa, Play for Me – The autobiography of Mickey Katz"
MICKEY KATZ
Wesleyan University Press

Mickey Katz var amerikansk underhållare av judisk börd. Från att ha spelat med bland andra Spike Jones gjorde han sig ett eget namn bland annat genom att göra populära amerikanska låtar på yiddish och med klezmerkomp. *Papa Play for Me*, Katz självbiografi, kom ut första gången 1977. Nu släpps den i nytryck med en ny utmärkt introduktion av den amerikanske musiksribenten Josh Kun – en introduktion som gör Katz storhet lite mer förklarlig och förståelig för den generation som missat honom.

Han berättar relativt utförligt, komplett med små anekdoter, om hur han via diverse turer kom att hamna i den ändå rätt respektabla positionen med Spike Jones att han kunde gå vidare med sina egna idéer. Oftast fylld av skämtlynne och lika ofta av sitt judiska ursprung kom han också att, med eller utan avsikt, bli en framhävare av den judiska kulturen, även om den oftast skymtade bakom de dråpliga inslagen.

Eftersom *Papa, Play for Me* är en självbiografi, lyser mycket av Katz personlighet igenom i texten – det gör boken underhållande. Samtidigt kan det bidra till en viss rörlighet. På samma sätt som det kan vara svårt att se det seriösa och kvalitativa i Mickey Katz musik på grund av alla upptåg, känns det som att det även här finns en ridå av humor som ibland döljer personen bakom den. Och precis som självbiografier i allmänhet känns det, trots den fylliga introduktionen, att man bör känna till Mickey Katz lite grundligare för att ha en tillfredsställande behållning av boken. Både Spike Jones och Mickey Katz var artister som samtidigt som de var mycket skickliga också skruvade till, och bitvis nästan drev med, den amerikanska nöjesvärlden på 1950- och 60-talen. Och att idag läsa ett porträtt av en sådan man ger svårigheter, både att förstå kulturen och tidsandan. Men att Mickey Katz var en stor underhållare råder det inga tvivel om.

Magnus Sjöberg

"Turn! Turn! Turn! – The '60s Folk-Rock Revolution"
RICHIE UNTERBERGER
Backbeat Books

1965 gör Bob Dylan ett musikaliskt tumultartat framträdande vid Newport Folk Festival. Med sig på scen har han det högljudna och barriärnedbrytande Paul Butterfield Blues Band.

Vad som egentligen händer medan Dylan fräser fram texten till *Maggie's Farm* och Mike Bloomfields gitarr loskar ur sig spretiga riff lär vi aldrig få veta med säkerhet. Kanske buade publiken åt att deras protestsångargunstling hade fräckheten att spela elektriskt på en finstämd – och politiskt korrekt – tillställning. Kanske ville man bara sänka volymen som var alldeles för hög för den skorrande ljudanläggningen. Och kanske ville Pete Seeger, trots allt, hugga av kabeln till utrustningen med en yxa för att få stopp på helveteslarmet. Och vem som vann knytnävsslagsmålet mellan Dylans manager Albert Grossman och folkmusikpuritanen Alan Lomax vet väl ingen. Men att rockmusiken oåterkalleligt ändrades den 25 juli 1965, det vet vi.

Newport 1965 är upptakten till Richie Unterbergers insiktsfulla pionjärbete om den amerikanska folkmusikens utveckling till den folkrock som härjade både på topplistor och underjordiskt under ett par års tid. I widescreen ger han artister som Kingston Trio och Peter, Paul & Mary en plats i historien. Även om de med sina vattenkammade versioner av *Tom Dooley* och *If I Had a Hammer* mest liknade en amerikansk motsvarighet till Göingeflickorna, banade deras kommersiella framgångar väg för konstnärligt mer trovärdiga artister – givetvis Dylan, och därefter Byrds, Lovin' Spoonful, The Mamas & The Papas och karavaner av andra. Unterberger är noga med att ära den som äras

bör, och sakligheten är en av bokens styrkor. Visst har han åsikter, ofta vasst och fyndigt formulerade, men han ställer sig aldrig i vägen för ämnet. Resultatet blir lika livsbejakande och frodigt som den musik han skriver om. Och därför känns det här och nu, med rötterna i det förflutna och armarna sträckta mot framtiden. Förordsförfattaren Mark Brend sätter fingret på exakt rätt ställe när han konstaterar att The Byrds genombrottslåt, tolkningen av Dylans *Mr. Tambourine Man*, transcenderar omständigheterna och tiden när den spelades in, med en vitalitet som inspirerar och trollbinder än idag. Det är en av de viktigaste aspekterna av *Turn! Turn! Turn!*.

Richie Unterberger har tidigare skrivit ett par böcker om visionärer i rockens periferi, samt enorma mängder skarpsynta recensioner för bland annat nätcyklopedin All Music Guide. Inte nog med att han är en suverän stilist med träffsäkra analyser av musikaliska och sociala sammanhang, hans researcharbete är imponerande. Han har läst fler artiklar än vad väl någon minde fanns och intervjuat mängder med artister, både välkända och idag praktiskt taget bortglömda. Donovan, Pete Seeger, Tom Rush, Judy Henske och Steve Gilette är bara ett fåtal av alla som kommer till tals. Författaren knyter ihop materialet till en tät berättelse som är både underhållande och informativ. Man skrattar högt åt verbala och historiska dråpligheter, och jublar över hur kunskapen flödar till och med i bisatserna.

Alla med intresse för rockmusik överhuvudtaget borde läsa *Turn! Turn! Turn!*. Och den som vill börja skriva om rock och den som redan gör det ska betrakta boken som ett standardverk. Den är en bländande uppvisning i föredömligt handverk. Jag kallar den gärna en av de bästa rockböcker som skrivits.

Peter Sjöblom

DVD

"Live in London"
JUDAS PRIEST
Steamhammer/MNW

Försök åla dig i läderstället, på med nitarna och följ med gamla metallgubbarna i Judas Priest på konsert. DVD:n *Live In London* innehåller 19 låtar från Demolitionturnéns stopp vid Londons Brixton Academy den 19 december 2001 med nye sångaren Ripper Owens vid micken. Och trots att publiken försöker komma i rätt stämning är saknaden efter Rob Halfords röst, och framförallt närvaro, stor. Låtarna är coverbandsaktiga och poserna välkända. Dessutom tror unge Priestdyrkaren Ripper att falletsvrål löser allt. Men hårdrockfans är trofasta och dessutom vana vid personalbyten i banden. Fast någon riktig partystämning infinner sig inte förän bandet kör *Breaking the Law* och andra låtar från mästerverket *British Steel*.

Extramaterialet bjuder på tafliga intervjuer, turnébusshumor, soundchecks och diverse mer eller mindre intressant information – det mesta har man sett hundra gånger tidigare. Men självklart vill man ändå komma in bakom scenen, och jag gissar att rockstjärnedrömmen lockar fler än mig.

Gary Andersson

Kerstin Björk

WWW.HIGHENERGY.NU

++++
"Allt jag vill är att ni
som ännu inte har
gjort det ska upptäcka
Bright Eyes."
Håkan Steen/Ålftonbladet

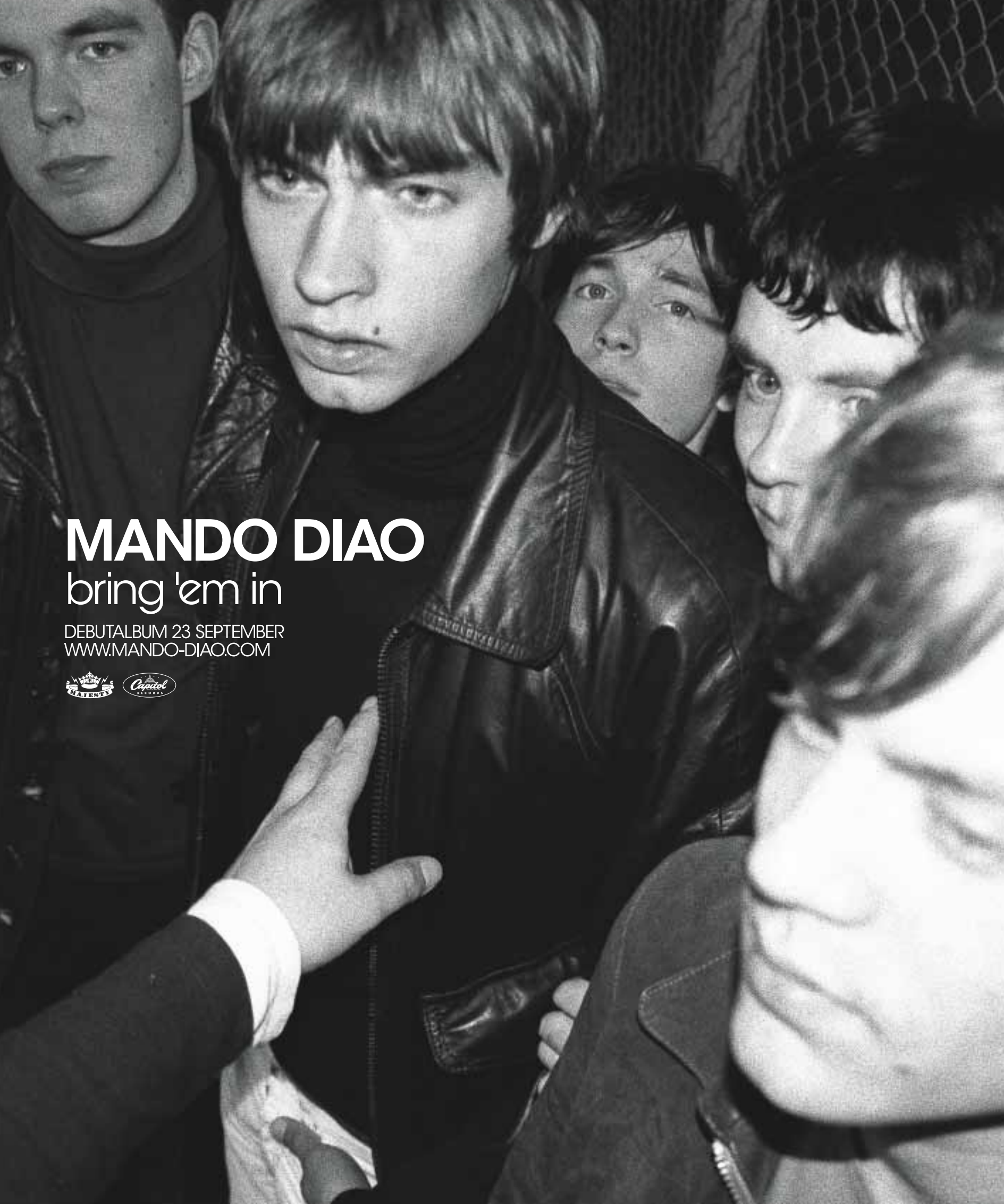
★★★★
"Ungdomlig entusiasm
plus extrem begåvning.
Bright Eyes i en ask."
PM Jönsson/GP

"Och vem behöver egentligen
Bob Dylans trista ålderskriser
när vi har det här?"
Klas Ericsson/Expressen

Bright Eyes
Lifted
nytt album ute nu!

...alltid steget före

BORDER MUSIC
tel. 031-19800 fax 031-191528 www.border.se

MANDO DIAO

bring 'em in

DEBUT ALBUM 23 SEPTEMBER
WWW.MANDO-DIAO.COM

Groove är tillbaka och ingenting tyder på att hösten skulle bli sämre än våren och sommaren skivmässigt. Groove älskar musik, Groove hyllar och sågar men glöm inte av att varje recension är en röst, en åsikt. Vi uppmanar alla att lyssna själva och bedöma. Vi ger er bara liten spark i rätt riktning.

Björn Magnusson/skivredaktör

Album

AGORAPHOBIC NOSEBLEED
"Frozen Corpse Stuffed with Dope"
Relapse/MNW

Det händer ibland att det görs musik som verkligen gör ont på riktigt. Mig veterligen så händer det inte så ofta. Våren 1998 kom just ett sånt album, *Honky Reduction*. En osannolik debut av ett band som kunde betecknas som lika osannolika. Snabbare än en dopad Ben Johnson. Hårdare än Svappavaaragruvan.

Frozen Corpse Stuffed with Dope känns minst lika viktig som vilken Springsteen-platta som helst. På 38 minuter och 33 sekunder ges 38 låtar. Man ska se på *Frozen Corpse Stuffed with Dope* som man ser på en symfoni eller ett och samma musikstycke. För som titeln anspelar så kan det vara tungt att ta sig igenom första gångerna, tänk dig ett ännu hårdare Atari Teenage Riot. En perfekt platta att rensa bort all MTV- och ZTV-slagg som samlat sig under sommaren.

Per Lundberg G.B.

THE ARK
"In Lust We Trust"
Virgin

Åh gud, pompös och överarrangerad popmusik kan verkligen vara ljuvlig. Inte i The Arks version då – om någon nu trodde det – utan som McAlmont & Butlers fantastiska comeback-singel *Falling*. Fyra minuter popmagi som omedelbart förlåter såväl Butlers soloskivor som McAlmonts klänningar. Jag älskar den förbehållslöst.

Så varför har jag då så fruktansvärt svårt för The Ark? Kanske för att jag vet att ekon på Phil Sectors ljudbyggen finns där någonstans i det McAlmont & Butler försöker göra, medan The Ark alltid kommer ha sina musikaliska rötter i Freddie Mercuryplanscherna på Ola Salos pojkrumsväggar. Kanske för att Salos homoadditionslåt *Father of a Son* är så usel att man får lust att rösta på Kristdemokraterna i ren protest mot glamrockfjollor med socialt patos.

Eller så är jag helt enkelt bara för gammal. Men även om jag hade varit tio år yngre och omedveten om vem Freddie Mercury var hade

jag nog blivit besviken över att den enda riktigt hållbara låten på skivan är halvårgamla singeln *Calleth You, Cometh I*.

Thomas Nilson

RICHARD ASHCROFT
"Human Conditions"
Virgin

Om The Verve aldrig hade funnits, om *Urban Hymns* aldrig hade spelats in, om Ashcroft och co aldrig skrivit *Never Wanna See You Cry*, *On Your Own* eller *Man Called Sun*, då hade *Human Conditions* varit en förbannat bra platta. Även Ashcrofts förra soloplatta med den förkrossande bra *A Song for the Lovers*. Rösterna skojar man inte bort så där utan vidare. Eller texterna. Men med vetskapen att karln är förmögen till sådana mästerverk som The Verve gjorde, är soloplattorna långt mycket slätare. Eller om man så vill, tråkigare. Men det låter fortfarande väldigt The Verve, även om han inte riktigt når fram. Den överväldigande desperationen är borta, säkert också kemikalierna från hans ådror. Men *Human Conditions* är en bra platta och *Lord I've Been Trying* är en grym låt.

Annica Henriksson

AZURE RAY
"November"
Saddle Creek/Border

Redan när Orenda Fink och Maria Taylor läspar *So I'm Waiting for this Test to End* vet man att *November* är en bra skiva. Lågmälda, angelägna och vackra röster till en sparsmakad ljudbild som domineras av akustisk gitarr. Tredje spåret inleds av dubbla bastrummor som ökar allt eftersom låten breder ut sig, lite som en ångvält av ömhet. Jag har inte hört Townes van Zandts originalversion av *I Will do These Things* men fattar ändå att den måste vara bra.

Från Azure Ray är steget inte alls långt till Lisa Germanos plattor tillsammans med Howe Gelb. Lika påträngande. Nu när hösten är på ingång så måste man ha *November* i sin närvaro. Den kan bli din konstgjorda andning när kylan biter i kinderna.

Per Lundberg G.B.

BLAZE
"Spiritually Speaking"
Slip'n'Slide/Goldhead

"I remember house when house was soul music and r'n'b, before house was disco. I remember house before the superclubs. I remember house when house was about love".

Kevin Hedge och Josh Milans smålegendärriska housegrupp Blaze har existerat sedan mitten på 80-talet, så visst minns de här snubbarna hur housemusiken låt innan Daft Punk och Paul-Jävla-Oakenfold. Det visar de om inte annars på *Do You Remember House?*, som låter som den vore inspelad ungefär 1987.

Man kan naturligtvis säga att Blaze är lite konservativa, men eftersom deras själfyllda house för det mesta är så jävla bra så bryr man sig inte. Man önskar bara att de kunde lämna sina jazzfunkinflenser ifred. Och hålla sina Earth, Wind & Fire-influenser inom rimliga proportioner. Det är helt okej att bjuda in Philip Bailey som gästartist men två Earth, Wind & Fire-pastischer med världsförbättringsarbete på samma skiva är åtminstone en för mycket.

Thomas Nilson

BRIGHT EYES
"There is No Beginning to the Story EP"
Wichita Recordings/Border

Vid det här laget har väl de flesta redan koll på Conor Oberst och hans övernaturliga talang för låtskrivande. Det är inte så mycket jag behöver säga om denna 4-spårs EP, förutom att den bör införskaffas. Fullängaren *Lifted* har också hunnit landa i butikerna. Men för den skull ska man inte strunta i denna EP. Fyra fantastiska låtar. Ja, fantastiska. Tänk er Conors röst och dessa ord. "The kitchen is cold/But the coffee is warm/ And the sun's coming up/The day has just begun/ But you're already bored/Bored of cheering me up/Bored of calming me down/Bored of drying my eyes/But there once was a time/When you were the one". Mer behöver jag inte säga. Jag kan inte tänka mig att leva utan Bright Eyes.

Annica Henriksson

BUC FIFTY
"Bad Man"
Battle Axe/Border

Buc Fifty är den klart hårdaste rapparen på hela kanadensiska Battle Axe. Det är i och för sig inte så konstigt eftersom de flesta andra på bolaget nog har tillbringat mer tid vid datorn än i gathörnet. Buc Fifty är också en veteran som har rappat med så skilda storheter som Eazy-E och The Pharcyde. När han äntligen får ut ett album har också en del av materialet några år på nacken. Som rappare är Buc lagom stöddig utan att bli jobbig och han berättar en del roliga historier på till exempel *Life Ain't Fair*. Men likt många andra släpp från Battle Axe blir *Bad Man* lite seg i längden. Producenter som Rob The Viking och Kemo är långt ifrån dåliga, men deras grejer låter alltid ungefär likadant. *Bad Man* är åtminstone så bra att det inte borde dröja ett decennium till Buc Fity's nästa platta.

Daniel Severinsson

COLDPLAY
"A Rush of Blood to the Head"
Capitol

Coldplay är ett annorlunda popband eftersom de faktiskt lyckas kombinera politik med miljonförsäljning. Bandet uppmärksammar orättvisor i världen utan att folk verkar tolka det som propaganda, vilket ger hopp om mänskligheten. Att bandet tagit kontroll över sin konstnärliga gärning känns självklar, konstigt att inte fler band gör det...

Debuten *Parachutes* presenterade ett knippe själfulla låtar och musiken är även på *A Rush*

of Blood to the Head storslagen, känslösam och intensiv även om tempot ofta är dämpat. Plattan inleds med tre urstarka spår (*Politik*, *In My Place* och *God Put a Smile Upon Your Face*) för att efter ett tag sätta sig. Bandet ter sig då som en mjuk variant av U2. Ofta framträder sångaren Chris Martins bedjande röst tillsammans med ett piano eller stråkkarrangemang och det mjuka kompet hamnar i bakgrunden. Men allt Coldplay gör har sin plats, och allt hakar i något annat – allt hänger ihop.

Avslutningen på *A Rush of Blood to the Head* är magnifik. *A Whisper*, det episka titelspåret och vackra *Amsterdam* ger mig stäpås om och om igen. Och jag vet, bandet balanserar på gränsen till prettoavgrunden, men i mina öron klarar de den akten galant.

Gary Andersson

DARK TRANQUILLITY
"Damage Done"
Century Media/Border

IN FLAMES
"Reroute to Remain"
Nuclear Blast/MNW

Det är förvånande att ett band som Dark Tranquillity som alltid varit noga med att flytta gränsen framåt för sin "melodiska death metal" nu tar ett steg tillbaka. Efter mästerverket *Haven* återvänder de till tiden för *The Gallery* och ett mer råbarkat sound. Visserligen är *Damage Done* en bra skiva, och en låt som *Final Resistance* till och med suverän, men skivan överraskar inte som Dark Tranquillity gjort hittills.

Det andra stora bandet inom "the Gothenburg Sound", In Flames, går istället åt motsatt håll och har gjort en skiva som inom deras ramar kan kallas poppig. Flera riff och melodislingor sitter perfekt, men ofta punkteras låtarna av rena arenarefrängerna. *Reroute to Remain* låter som att In Flames söker efter något de inte riktigt vet vad det är, och slutprodukten blir ett varken eller.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER
"Blue Skied an' Clear"
Morr Music

Slowdive. Ett av alla dessa engelska shoegazerband från början av 90-talet. Thomas Morr. Tysk electronica-skivbolagsboss som blivit nostalgisk för sin svunna ungdom. Eller nåt. Och frågan som lyder: vad händer om vi blandar dagens electronica med gårdagens indie-rock? Svaret är, fjorton Slowdive-tolkningar och tretton nya låtar av Thomas Morrs vänner och signade artister. De flesta av de här banden har förut gjort mest instrumental musik, och efter att ha hört deras Slowdive-tolkningar förstår man varför. Nja, riktigt så dåligt är det kanske inte. Men att gömma en osäker sångröst under diverse vocodereffekter blir i längden riktigt ointressant. Det förekommer en hel del sång även på de nya låtarna, men här funkar det bättre. Kanske för att bara de som verkligen kan sjunga gör det, eller för att vi slipper vocoderövningarna. Hybriden av gitarr och electronica resulterar i några snyggt lågmälda poplåtar med en ovanligt fräsch ljudbild. CD:n med Slowdive-tolkningar kommer jag inte lyssna på många gånger, medan den andra CD:n snurrar titt som tätt i spelaren.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER
"Soundbombing III"
Rawkus/Universal

Skivbolaget Rawkus glans har falnat rejält på sistone. Och tredje mix-plattan i *Soundbombing*-serien kommer nog inte att ändra på det. I ett försök att återta marknadsandelar satsar man

FRANK BLACK AND THE CATHOLICS
"Black Letter Days"
"Devil's Workshop"
Cooking Vinyl/VME

Gamle Pixies-stöten Frank Black vill inte göra annat än spela in skivor. Här kommer två stycken på en gång. Och visst har han fortfarande något kvar att ge, men hans väg hittills har varit underlig. Med Pixies åstadkom han i slutet av 1980-talet knivskarpa rockklassiker i parti och minut, låtar som blandade musikalisk framsynthet och textmässiga upptäcktsfärder, hårt och mjukt. Som soloartist har han jobbat sig bakåt i utvecklingen och producerat mycket rakare rock med mer inslag av bland annat country. Han verkar vilja skala bort all utsmyckning och bara förlita sig på melodier och refränger. Förhållningsordern til musikerna (där Pixies-gitarristen Joey Santiago ingår) måste varit: "Håll igen".

Nåväl, dessa båda album är i alla fall lågmälda historier inspelade i Kalifornien. *Black Letter Days* blev klar först och är definitivt bäst, den har en inbjudande närhet och spänst. Känslan av öppenhet och lekfullhet genomsyrar dess 18 spår och Frank Black framstår som en av rockens mest

medvetna minimalist. Sammenslåna *Chip Away Boy* med sina smekande slidegitarrer, det intensiva titelspåret med charmiga köror i rockrefrängen och aldeles utsökta balladen *How You Went So Far* borde överleva plattan. De elva spår som bildar *Devil's Workshop* är kvalitetsmässigt av andrasortering och borde fått stanna i replokalen.

Om vissa låtar ibland kan kännas lite mossiga och händelsefattiga så gör Frank Blacks röst det definitivt inte. Han jobbar med mindre medel numera, men skapar något slags förtroende hos mig. Han låter som han ser ut: rund och kramgo. Men samtidigt har han nåt Twin Peaks-aktigt sken över sig...

Gary Andersson

Den dynamiska duon **Promoe** och **Timbuktu** fortsätter sitt givande samarbete på EP:n *The Bad Sleep Well* (JuJu/DvsG/Playground). Bakom spakarna är Breakmecanix en smula mer återhållsamma för att ge de båda mickrollkarlarna stort utrymme. Att plattan är bra är lika väntat som att etablissemangen får sig ett par rejäla kängor. Men *The Bad Sleep Well* är långt ifrån lika livsviktigt som annat de åstadkommit. Och trots att engelska är Timbuktus förstaspråk är det på svenska han är allra bäst.

Bakom sjuspårs-EP:n *The M.O.F Blend* (Blenda) ligger naturligtvis Göteborgs **Mics of Fury**. Rusty James tunga beats låter mer amerikansk östkust än svensk västkust, han visar tydligt att han tillhör toppskiktet bland svenska producenter. Det finns heller ingen anledning att anmärka på J-Styles rap förutom att texterna ibland går lite på tomgång. Någon kanske säger tråkigt, men själv tycker jag mest det är skönt att M.O.F. nöjer sig med att göra klassisk hiphop utan krusiduller. Och när Jogi kör refrängen i titelspåret och avslutande *Summervibes Part II* tänder det faktiskt till rejält.

Daniel Severinsson

Sveriges mest hårdnackade hiphop-band **Loop-troop** släpper ny tolvå där de bjuder in oss på hembesök. Poliser och rasister göre sig som vanligt icke besvär i den omtumlande nästan G-funkiga *Looptroopland* (DvsG/Playground). I slutet leker de dessutom Snoop Dogg. Men även om Looptroop är musikaliskt partysugna finns det alltid något beskt i botten av glaset. Partyrökare blandas med skryt, kärlek och uppercuts. B-sidans *Heads Day Off* gästas av Chords och Timbuktu som klanderfritt ser till att poolpartyt aldrig slutar utan att därför glömma att polisen kan lura runt hörnet.

Lilla bolaget Doze fortsätter med två släpp på en gång. **Rusty James & Aegiz** levererar på *Warstories* framförallt bra melodier men också bra rap med skönt skrap i rösten. Hitvarning på den dystra krigshistorien *Warstories*. **P.S. aka Tha Marginal Error** släpper sin tredje tolvå och gästas av Melor på *The Thoughts* som är ödesmättad med tung reggaebas och klistrig refräng. B-sidan är tillbakalutad där P.S. förklarar läget utan pardon.

Energisk galen och givetvis obegriplig rysk hiphop står **Comrade** (Öststatgrammofon) för. Hårdast svänger instrumentala DJ Ghandi vs. Jynx som är en skitig och svängig klipp- och klistra-blues.

Björn Magnusson

Compare/Skima (Vertical Form) är tydligen första tolvå i en trilogi av Leftfield-medarbetaren **Nick Rapaccioli**. *Compare* är det vinnande spåret, en minimal men väldigt svängig tech-nolåt. *Skima* må vara mer DJ-vänlig, men känns inte lika unik. Så det kommer två tolvor till? Det låter lovande.

I FatCats serie med sjutummare i snygga bruna kuvert kan man hitta lite vad som helst. **Programme** påminner om The Young Gods, och inte bara för att de sjunger på franska (engelsk översättning medföljer). Nån sorts postrock, med arga texter. Engagerande, i synnerhet A-sidans *Une Vie* (Border). **Charlottefield** låter mer som klassisk brittisk indie på sin trespårs-EP. Bryter kanske inte vidare ny mark, men det låter bra, särskilt när sångaren håller tyst.

Anti-pop Consortium har visserligen splittrats, men innan det släppte de singeln *Ghost-lawns* (Warp/Border). Intelligent hiphop inklusive en och annan cool robotröst. Remixen av **LFO** låter särdeles bra.

Henrik Strömberg

på säkra kort som meningslösa remixar av Kool G Raps *My Life* och Jonell & Hi Tek's *Round & Round*. Den senares återanvändning av *Rapper's Delight* i *Crew Deep* känns inte heller särskilt spännande. Fast Rawkus hit-sug är positivt också för det är säkert det som ligger bakom Styles P. & Pharoahe Monchs fina *The Life*. Andra bra spår är Q-Tips parentes *What Lies Beneath* och The Roots feat. Talib Kwelis oväntade partyanthem *Rhymes and Ammo*. Men överläset bäst är *Freak Daddy* som är ett, för mig helt osannolikt, samarbete mellan Mos Def och Rockwilder. Mighty Mos både rappar och tostar över ylande gitarrer och verkar alldeles ha glömt conscious-kepsen hemma. Annars består *Soundbombing III* mest av slentrianmässigt ihopmixade sömnpiller.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER "Trojan Revive Box Set"

Trojan/Border

Det här måste bara nämnas igen. Enligt brittiska Trojan har etiketten tillräckligt med material i gömmorna för att kunna ge ut en ny samlingsplatta varje månad. Under hundra års tid! Och så friskt som bolaget vråker ut skivor är påståendet knappast någon lögn. Och *Trojan Revive Box Set* är den bästa utgåvan på länge.

Den lilla papplådan rymmer som sig bör 50 låtar fördelade på tre skivor och täcker upp en livaktig period inom jamaicanskt musikliv. Tiden från att rocksteady började klinga av fram tills att reggaemusiken och dubexperimenterandet tog form. Det som i dag kallas revive eller classic reggae. Det vill säga skön och avspänd baktakts-poppsoul med gnistrande melodier, signerade artister som The Emotions, The Mellotones och Keith Harriot, Junior Murvin och Amiel Moodie & The Dandemites. Förutom att de flesta spåren är riktiga pärlor har många dessutom varit både bortglömda och riktigt svåra att få tag på.

Robert Lagerström

BAXTER DURY "Len Parrot's Memorial Lift"

Rough Trade/Border

Baxter Dury, som till Ian Dury, väljer ett lite allvarigare tonfall än sin pappa. Man kan förmoda att Baxter Dury har smak för Spiritualized, John Lennon, Mercury Rev å la *Deserter's Songs* och Joseph Arthur. Dury lånar till och med helt öppet refrängen från Velvet Undergrounds *Sweet Nothin'* och väver otvunget in den i sin egen *Beneath the Underdog*. Men *Len Parrot's Memorial Lift* är inte ett upplag för stöldgods. Dury vet hur man kombinerar det bästa av det bästa, och det gör skivan till en av de mest övertygande debuterna på länge.

Peter Sjöblom

EVE "Eve-olution"

Ruff Ryder/Universal

Trots att Eve kan skrattra hela vägen till banken så är det synd om henne, hon har hittills inte lyckats pricka in en solid platta. Hitlåtar som *Let Me Blow Ya Mind* har funnits men helheten saknas trots produktionshjälp från storheter som Swizz Beatz, Irv Gotti och Dr Dre och mikrofongäster i form av DMX, Jadakiss, Missy Elliott, Alicia Keys, Snoop och Nate Dogg. Och även *Eve-olution* är slätstruken. Och bara för säkerhets skull är *Let Me Blow Ya Mind* från förra plattan *Scorpion* med här också...

Gary Andersson

FJÄRDE VÄRLDEN "Världsomspeglings"

JuJu/Playground

Trots att jag gillar singlarna *För alltid* och *Riktiga proffs* har jag inga högre förväntningar på Fjärde Världens fullängdsdebut. Det är givetvis

positivt med ambitioner men Fjärde Världen har ofta tenderat att prioritera fyndiga rim och teman på bekostnad av känsla och attityd. Glädjande nog kommer mina onda aningar snabbt på skam. Med undantag för ett smått pretentiöst intro och några stolpskott som gamla *Brödraskap* är *Världsomspeglings* ett riktigt fint album. Matte är i sitt livs form och klickar hur många stilar som helst utan att det låter ansträngt och Tom P ligger inte långt efter. Det skulle kunna bli krystat i formmässiga experiment som *Festfixarna* där de iklär sig rollerna "narkotika" och "alkohol" men jag tycker det funkare.

Gäster som Advance Patrol, Fattaru, Sam-E, Timbuktu och Highwon tillför alla något utan att för den skull stjäl showen. Fast det bästa med *Världsomspeglings* är musiken. Masse, Oskar Skarp, Breakmecanix och, inte minst, Sekken Thautz a.k.a. Matte, radar upp en hel hop stänkare. *Uh oh* är en klockren klubbripare och *Vänta tills ikväll* har en refräng som borde göra den till hit till och med på reklamradio.

Daniel Severinsson

FUNKI PORCINI "Fast Asleep"

Ninja Tune/Playground

Inom musik pratar man ofta om resor. Artister kan även ha en förkärlek att beskriva sitt alster som en resa. Det kan vara att ett album innehåller spår som inom genren låter old school-uppblandat med eklektiska sånger. Eller ett pretentiöst sätt att låta meddela att låtarna i början är långsammare än de mot slutet av skivan. Vid Gud, jag hatar det uttrycket. Och jag hatar mig själv desto mer för att jag inte kan komma på något annat sätt att beskriva denna skiva.

Det är möjligt att jag fastnat vid låttitlarna. De samsas under namn som *The Big Sea*, *We're Out of Here* och *Terminal C3 UK*. Alla vet i och för sig hur svårt det är att döpa instrumental musik. Men här finns något mer som lyckas binda ihop vid en första blick flosklig förpackning. Det finns en stämning som jag inte hört så mycket av sedan KLF:s *Chill Out*-platta och de två första Orb-skivorna. Jo faktiskt, det låter 1990-ambient om det hela. Här finns även klara inslag som pekar mot Tromsö och Biosphere under samma tidsperiod. Själva ljudbilden är på något sätt varmare än den IDM/ambienta musik som funnits under de senaste tio åren. Jag kan lätt kosta på mig ett mysigt, igenkännande leende åt detta.

Det varma myset inkorporeras även i närmast geniala rytmer. Inte de gamla vanliga trötta, söndersamlade beatsen utan krispigt färskare men ändå gammeldags jazzbreaks. Kombinationen av detta samt att det inte finns mellanrum mellan låtarna gör att det blir en OK helhet. Jag kan till och med sträcka mig så långt att det känns som en resa. Men när allt kommer omkring är det ju inte 1990 längre. Nyskapandefaktorn på *Fast Asleep* är noll. Jag ser plattan som en valium. Jättebra när det behövs, men man nyttjar den inte som godis.

Peter Jernberg

THE GO-BETWEENS "Send Me a Lullaby"

"Before Hollywood"

"Spring Hill Fair"

Circus/Universal

Go-Betweens är ett av 80-talets få ultimata kultband i bemärkelsen att de aldrig förlorat sin integritet. Och äntligen har kulturgärningen skett. Australiernas tre första album har hamnat på CD, inte en dag försent med tanke på att vinylplattorna blir alltmer svåra att få tag i. De kommer med en extra CD med utgivigt;

demos, livematerial etc.

På debutplattan *Send Me a Lullaby* hörs ett ungt och ganska ofärdigt band. De oftast korta låtarna är kantiga med en lite stel och metallisk inramning. Det finns ändå en närvaro och pigga låtar som *People Know* och *Your Turn My Turn* är behållningen. Robert Forsters sångstil har inte riktigt hunnit hitta formen ännu och känns mest påtvingad.

På *Before Hollywood* från 1983 börjar Forster få styr på sina melodier och sin sång. Jag älskar hans sätt att få in så mycket text som möjligt i en låt och ändå lyckas snärja ihop någon slags melodi. För den som orkar sätta sig och analysera Forsters texter finns mycket att hämta. Musikaliskt är det tidstypiskt tidigt åttiotal som för tankarna till The Cure. Bäst är *Cattle and Cane*, en sån där poplåt som Go-Betweens är bäst på. Elegant riffiga akustiska gitarrer och en sångmelodi som tar dig till himlen.

Extra-CD:n innehåller bland annat vackra singellåten *Man o'sand to Girl o'sea* som också finns i en mer slipad version på *Spring Hill Fair*. Men mycket av *Before Hollywoods* extra-material känns som en tillbakagång till det ofärdiga Go-Betweens. Lite uppjagat desperat och kantigt.

På *Spring Hill Fair* har bandet hittat sin ultimata form och utvecklats till ett självsäkert band. Det är första plattan i den oslagbara trilogi som följs av mästerverket *Sixteen Lovers Lane* och *Tallulah*. Ganska traditionell ljudbild men med starkt inbjudande låtar. Trumpeter och saxofoner försöker få plats bland Forsters långa texter. *You've Never Lived Here* är en klassiker med intensiv sång och *Bachelor Kisses* är ett poetiskt popmästerverk. Nu väntar vi bara på att få se fortsättningen på denna återutgivning.

Jonas Elgemark

HOT SNAKES "Suicide Invoice"

Awami/Border

Hot Snakes är den perfekta mixen med folk från Rocket from the Crypt, Drive like Jehu, Delta 72 och Beehive and the Barracudas. Och det som anades på deras förra platta är nu totalt bekräftat.

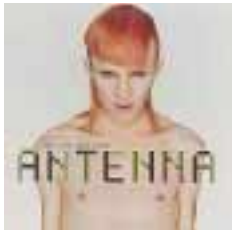
Inte sedan Wipers, eller möjligen ett och annat Blast First-band som Bitch Magnet, har jag hört en sån energi. Och det är inte bara energi för sakens skull. Det här är på riktigt och varje musiker brinner ut i fingerspetsarna. Gitarerna hugger sig fram smidigt, melodiskt men stenhårt. Och sångaren, John Reis, så trovärdig, närvarande och så på riktigt att man bara ramlar bakåt. De flesta låtar är under tre minuter och att så mycket elektricitet, energi och variation ryms är endast briljant uppvisning. Den nästan smärtsamt desperata titellåten träffar obönhörligt och refrängen är en explosion. I låt efter låt knocker Hot Snakes utan en sekunds tvekan. *Paid in Cigarettes* med sin nästan Beef-heartiga takt, stötiga gitarrer och kanonrefräng är en religiös upplevelse. Det finns något hos Hot Snakes som jag inte hört någon annanstans, något som saknas i all annan ny musik som påstås vara vital och energifull. Hot Snakes lever och har gjort det elektriska mästerverket som jag längtat efter. Jag jublar av irländning.

Jonas Elgemark

INTERPOL "Turn on the Bright Lights"

Labels/Virgin

Svara på det här: Vad ger man för ett New York-band som låter som Kitchens of Distinction, Adorable och Ride? Springhouse försökte en gång i tiden utan att komma någonstans. Interpol gör det klart bättre, men varför? Pre-

Album

cis samma fråga bör man ställa till BRMC och deras vidriga fascination för någonting de aldrig någonsin kan klara av. Hultsfredsspelen i år var ett under av gubbighet och ocoolhet. Interpol är nog däremot ruskigt medvetna om sin totala "utighet". Att hämta grunder i Chameleons och Echo and the Bunnymen är väl så öhippt det kan bli? Och att sedan hitta huvudingredienserna i hopplöst daterad brittisk luggpopp gör väl inte saken lättare. Samtidigt hade jag själv dödat för att höra Interpol för tolv år sedan. Faktiskt är de oftast tusen gånger bättre en förlagorna. Säkert står de än mer still än Slowdive, har luggar djupare än Swervedrivers första basist, är snyggare än Mark Gardener och har mer pedaler än Chapterhouse. Alltid kommer dessa amerikaner och snortar upp resterna. Jag har lyssnat på Interpol och skrattat, men nu inser jag att de gör det på allvar och så jävla bra att man har lust att hoppa på Doves och begära pengarna tillbaka.

Fredrik Eriksson

TOMAS JIRKU

"Entropy"

Intr_version

En positiv effekt av skivbolagens rädsla för mp3-fildelning är att det läggs ner mer arbete på hela produkten. Många album kommer numera med quicktime-video, DVD-skivor eller liknande. Tomas Jirkus fjärde skiva kommer i ett väldigt snyggt handsytt omslag, och hade inte skivan varit bra vore den nästan värd pengarna bara för omslagets skull. Men nu är skivan faktiskt riktigt bra. *Entropy* är lite snabbare och mer händelserik än hans förra skiva *Immaterial*, men försätter i samma spår: glitchig dubtechno, varm och skön. Det är många som hoppar på dub-technotåget nuförtiden, men Jirku som varit på banan längre än de flesta, kan fortfarande få det att låta nytt och spännande.

Henrik Strömberg

JAY-JAY JOHANSON

"Antenna"

BMG

Det är möjligt att Jay-Jay försökte efterlikna det elektroniska soundet på soundtracken till 70-talsfilmer med Stanley Kubrick och John Carpenter när han gjorde *Antenna* och det är möjligt att det också låter så i Jay-Jays huvud, men för mig låter det som att han gjort ett album fullt med åttiotalsunkig synthpop. Inte särskilt bra sådan heller. Singeln *On the Radio* är måhända småttrevlig men i övrigt låter Jay-Jay mest som ett underproducerat Army of Lovers. Vilket inte kommer vara något problem för alla de artonåringar med för mycket svart smink och en romantiserad bild av 80-talet som kommer köpa det här med hull och hår.

Thomas Nilson

JUNE PANIC

"Baby's Breadth"

Secretly Canadian

Jeremy Preuss är mer än bara en excentriker eller den senaste nya Bob Dylan – han är det idag enda allttjämt verk samma geniet i musik. Under pseudonymen June Panic har han de senaste tolv åren hängivit sig åt att i enkla men bedövande storslagna popsånger utforska delar av den moderna världsbilden som få andra ens greppar, än mindre så rastlöst ifrågasätter som June. Sist, på briljanta *Horror Vacui*, var det gudsbegreppet som dissekerades. Den här gången handlar det om barn, fortplantning och döden, utan inbördes ordning och utan vare sig bitterhet eller melankoli. Spunnen i traditionstrogen pop – realiserad med hjälp av musiker från bland andra The Barclords och Marmoset – och med Indianapolis mest självfulla röst lindar June in

en i det närmaste religiös uppenbarelse i små banaliteter i väntan på att den fulla effekten av det positiva budskapet ska skölja över lyssnaren.

Dan Andersson

KARATE

"Some Boots"

Southern/Border

Geoff Farina är en upptagen man. När han inte turnerar eller spelar in skivor med Karate eller sidoprojektet Secret Stars så skriver han på sin avhandling *Humans and hardware: A history of analog music synthesis*. På Farinas meritförteckning finns också ett samarbete med Bill Finnegan, tillverkare av distpedalen Klan Centauri. Han bygger också om och utvecklar gitarrförstärkare.

På *Some Boots*, Karates femte album, fortsätter de utveckla sin högst säregna stil och med Farinas lite klagande, uppmanande stämma tillsammans med den varma, luftiga analoga ljudbilden har de presterat ännu ett storverk. Farinas gitarr ligger i förgrunden och kan lika gärna jazza loss, dista, svaja, flippa ut. I högsta grad ett levande gitarrspel och en av vår tids stora och mest egensinniga gitarrister. Jag älskade verkligen förra albumet *Unsolved* och *Some Boots* är visserligen lite mer inåtvänt och det finns inte lika många direkta låtar. Lite mer återhållsamt och ödesmättat, men när man väl hittat in hittar man ännu ett litet mästerverk.

Jonas Elgemark

JUNIOR KIMBROUGH

"You Better Run"

Fat Possum/MNW

På omslaget står en sliten Junior med en cigarett-fimp i mungipan, bar överkropp och blå vägg som bakgrund. Utan Junior Kimbrough hade Fat Possum troligtvis inte existerat. Utan hans juke joint utanför Chulahoma, Mississippi skulle vi aldrig fått höra den råa och oborstade bluesen därifrån. Många av bolagets inspelningar gjordes just där.

Junior anses vara en av de större bluesgitarristerna tillsammans med Son House, Bukka White och Fred McDowell. Redan i tidig ålder lärde Junior sig att spela så bra att han lärde upp sin vita kompis Charlie Feathers. Det är också de två som inleder plattan med *Release Me* från 1969. För egentligen är *You Better Run* en historievandring genom en stor mans liv. Inte för att den följer en linjär tidsaxel, den är lite mer fram och tillbaka genom tidsväven. Juniors blues är till skillnad från många andra Fat Possum-artister inte taggrådvass utan snarare suggestiv, drömsk och viktig.

Per Lundberg G.B.

KINGS OF TOMORROW

"It's in the Lifestyle – the Remixes"

Distance/Goldhead

It's in the Lifestyle var och är en riktigt suverän house-fullängdare. Det vet Kings of Tomorrow och skivbolaget också. Så bolaget sätter ihop en mix-CD med hitsen *Finally*, *Tear it Up*, *In the Night* och *Young Hearts* i allsköns remix. En del som funnits på tolvor innan och givetvis lite unika som ska ge det där köpvärdet. Klappat och klart, vi kallar den *It's in the Lifestyle – the Remixes*. Som DJ tycker jag att det är jättetrevligt och materialet är bevisat vattentätt. Men om man inte är superfanatiker klarar man sig med ursprungsplattan. Den är dock ett måste!

Peter Jernberg

KORN

"Untouchables"

Epic/Sony

Korn har det inte lätt. Det är åtta år sedan de släppte sin självbetitlade debut som i alla fall jag anser vara en modern klassiker. Nästa tre

album var däremot inte så roliga och en mängd band har snott deras koncept och säljer mycket mer skivor. Med *Untouchables* flyttar Korn fram positionerna igen och visar att de åtminstone vågar försöka utvecklas. Tyvärr när de inte ända fram, men blytunga öppningslåten *Here to Stay* visar i alla fall att man sopar banan med de flesta kopiorna.

Daniel Severinsson

KPIS'T

"Enemies of Silence"

Nons/MNW

Jag hade hoppats på något bättre än det här av ett av Sveriges bästa liveband. Över ett år efter att man börjat skicka ut promokopior på den tänkta singeln *Golden Coat* är albumet fortfarande inte släppt, och när den väl kommer är nyss nämnda låt hart när den enda som är lyssningsbar. Även om jag gillar KPIS'T:s tunga syntbasslingor och nästan symfoniska låtupbyggnader, och även om bandet har något alldeles unikt, så är detta ett svagt andraalbum att släppa hela fem år efter debuten. Under den långa väntan har vi förstått att det lagts ner mycket energi på att göra en riktigt väl genomarbetad platta, och då är det synd att resultatet istället låter som det lokala bandet som aldrig lyckades få några spelningar. Främst är det dock den vedervärdiga svengelskan som stör. Visst, ingen kan kräva att en svensk ska låta som något annat än en svensk, men det här bandet försöker, de tar i ända från tärna, och misslyckas kapitalt. Jag är besviken.

Pigge Larsson

KYOTO JAZZ MASSIVE

"Spirit of the Sun"

Compost/Border

Bröderna Shuya och Yoshihiro Okino har gjort sig kända som duktiga jazz-DJ:s och för sina mixar av bland andra Jazzanova och Fauna Flash. Deras debutalbum har dock låtit vänta på sig. Nu är det här och det låter som man kunde förvänta sig. Bra, välproducerad nujazz som mixar in techno, house och breakbeats i en multikulturell kaka.

Yoshihiro driver en skivbutik i Kyoto som är

omtalad för dess breda utbud av brasiliansk musik. Och det märks att han inte bara säljer skivor. KJM blandar gärna i latinorytmer och låter dem bära mycket av musiken på skivan.

Jag gillar det jag hör, men ibland blir det blir lite för mycket fusionäventyr. Det blir lite för många element i musiken och jag hade tyckt bättre om *Spirit of the Sun* om KJM inte hade velat så mycket med varje spår.

Mats Almegård

LIARS

"They Threw Us All in a Trench and Stuck a Monument on Top"

Blast First/Playground

This Mud Makes That Mud: basmuller, ett försiktigt gitarrplock, ett fantastiskt dubbigt trumspel. Loopat i trettio minuter utan att jag reagerar, och försvinner bort i viktigare tankar. Liars annars föga originella Gang of Four/Shellac-hybrid när flera andra gånger högt. För att de har vett att begränsa sig och låta det hårda kontra det kaotiska vara kort. Märkliga infall, handklappsmaskiner och meningslösa "aah"-körer. Det är vackert. Sann hardcore rör sig utanför melodin och koncentrerar sig på energin. Liars progressiva kaos har sväng och hjärta. De använder elektronik men inte som självändamål. Minutemen spökar ofta och det känns fräscht! *They Threw Us...* maler på ännu en gång och jag njuter till fullo.

Fredrik Eriksson

OLLE LJUNGSTRÖM

"Synthesizer"

Warner

I år är det tio år sedan Olle Ljungström solodebuterade på Hultsfredsfestivalens Hawaiiscen. Med blicken i backspegeln på hans fem första album, förra årets samling *Bäst* undantagen, måste man säga att han åtminstone varit konsekvent – den där helgjutna plattan undslipper ständigt honom och trogne vapendragaren Heinz Liljedahl. Samtidigt finns på varje skiva åtminstone fem fullträffar. Detsamma gäller *Synthesizer*. Låtar som *Du var min enda drog*, *Sveriges sista cowboy*, *Stick iväg*, *Sjung om mig* och *Nitroglycerin 2* sällar sig stolt till Olles

LINDA THOMPSON

"Fashionably Late"

Rounder/Playground

Sjuttan år är en lång tid. Barn hinner nästan bli vuxna, liv hinner förändras, och för en artist kan sjuttan år vara ödesdigert. Särskilt om man av ett eller annat skäl är förhindrad att göra musik under den tiden. Därför är Linda Thompsons comeback en sådan triumf. Hennes äktenskap med Richard Thompson tog slut i bitterhet och tårar för tjugotalet år sedan, och för Richards del innebar det ett sorgearbete pressat i vinyl. Linda jobbade med teater och slogs mot sina psykologiskt relaterade röstproblem. Hennes enda riktiga soloskiva från 1985 fram tills nu, *One Clear Moment*, var en besvikelse. *Fashionably Late* kan däremot utan problem mäta sig med hennes bästa plattor med Richard: *I Want to See the Bright Lights Tonight*, *Pour Down Like Silver*, *Shoot Out the Lights*. Jo, så bra är den.

Till betydande del är *Fashionably Late* gjord inom familjen. Utöver några namnkunniga gäster som Rufus Wainwright och Kate Rusby medverkar Thompson-barnen Teddy och Kamila – Teddy dessutom som

låtsskrivare. Till och med Richard hoppar in med sitt eldiga gitarrspel på öppningsspåret *Dear Mary*; en rörande gest som Linda återgäldar med den värkande och egendomligt ambivalenta förlåtelsen *Dear Old Man of Mine*.

Bakom skönheten i de mollstämda, akustiskt inramade och inte helt oväntat folkinspirerande låtarna finns fortfarande mycket värk. Inte minst i Lindas röst som allttjämt en av de bästa kvinnliga rösterna inom populärmusiken. Men det är inte en smärta som lamslår lyssnaren. Tvärtom. Någon sade en gång att sann konst ska lyfta betraktarens ande, och om det stämmer, då är *Fashionably Late* verkligen stor och sann konst.

Peter Sjöblom

Alla är vi glada över att värmelättjan inte tar död på all kreativitet, musik trivs bra i svettiga tröjor. Men visst är det skönast med friska vindar och ännu en gång blåser de in över det ruttna klimatet i Sverige. Upptäck att det finns liv och rörelse på www.groove.st där man snart kan få provlyssna på valda delar av ny och fräsch ungdomlighet. Eller läsa om sommarens allra största begivenheter i de ännu outgivna musiksnären.

Några som galant undviker snårigheter är **Marble**. Energisk och småskv popmusik ska framföras rakt på sak och det har de fattat. Föredömligt korta låtar. Och kul. Som ett tidigt tigt Mekons kanske insmört i lite Chapell Hill-kräm. Dessutom med en klar underjordisk hit i form av *I Don't wanna Go out Tonight* som i varje fall gör mig på mycket glatt humör. Säkert svinbra levande och som singelband. Skånska **Poyken** är bekanta sedan lång tid tillbaka med sin sväremotståndliga svensktexade lo-fi. Trots ett längre uppehåll känns de igen. Mycket Barlowskt vemod i musiken och stundtals även i texter, även om de förstås är mycket svenska och bitvis nästan på Höglund/Torson-nivå. Grymt bra melodier och smakfullt spelat. Betydligt mycket mer spännande än vad Bob Hund varit på åratals och på det hela taget kanske denna omgångs toppen av popen.

Betydligt farligare är **Fingerspitzengefühl's** muller. Melvins kan vara en utgångspunkt, liksom dem blandar och ger Fingerspitzengefühl ur den hårdare rocken. Stundtals lite Butthole Surfers-fippel, lite Sabbath-häng – snortigt och inte alls tokroligt. Klokt riffande, spännande och överraskande med tvåra kast emellan blytungt och ohållbar skevhet. Underbart tilltalande.

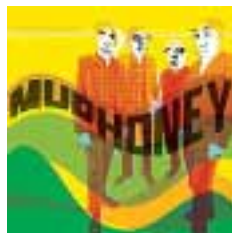
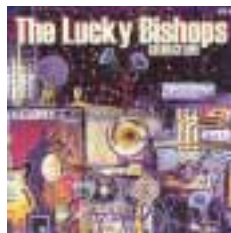
Även **The Streetwaves** använder huvudet, dock till att hitta den perfekta melodin i gitarrpoplandet. Som vanligt har jag svårt att motstå högkvalitativt låtskrivande i en sådan behaglig miljö som en ranglig gitarr ändå ger. När det dessutom dryper av energi och en behaglig New York-känsla sprider sig känns det nästan onödigt bra. Visst finns det invändningar om originalitet, men sådant kan man komma runt med hittar som *Been Days* och *Work for Nothing*.

Med mindre kraft och ännu mer hjärna hittar både **Lundström**, **Bygdell** och **Rezonance** rätt ibland pluggar och parametrar. De förstnämnda rumlar runt någonstans i närheten av Bristol på ett inte alls otrevligt sätt. Vältänkt och halv-jazzigt med en fin balans mellan fasta beats, dubbiga ljud och hyggliga inlånade sångerskor. Rezonance har ett fastare anslag och tydligare låtar som mynnar ut i mer hårdare synthpop än bara elektroniska pojkrumsövningar. Lagom spännande, snyggt, oerhört välrättat och prydligt utan att för den skull bli trist.

The Night Keys vänder däremot elektroniken ryggen och koncentrerar sig på sträckvartetter, flyglar, klarinetter, rödvin och nattliga promenader. *New Apartment*, *Same Heartache* klingar lite Costello/Brodsky Quartet medan *Does Such a Love Exist* närmar sig fransk chanson. Ovanligt ambitiöst att ge sig ut på denna minerade mark fylld av blommiga scarfar och bittra skägg, men de klarar grytan galant.

Fredrik Eriksson

Marble: toveharstrom@hotmail.com
Poyken: andreasralsgard@hotmail.com
Fingerspitzengefühl: fingerspitzen@hotmail.com
The Streetwaves: thestreetwaves@hotmail.com
Lundström, Bygdell: anders.bygdell@home.se
Rezonance: rezonance@post.com
The Knight Keys: anders.hummerdahl@spray.se

alltjämt växande samling av storslagen svensk popmusik. Som vanligt har han lånat lite av sig själv – melodin i *Sjung om mig* är misstänkt lik *Det betyder ingenting* från fyra år gamla *Det stora kalaset*. Och som vanligt när han är bra så är han också väldigt bra.

Dan Andersson

LUCKY BISHOPS "Grimstone" Woronzow/import

Engelsmännen i Lucky Bishops har mycket att leva upp till efter debuten för två år sedan. En förträffligt sällsam hybrid mellan engelsk psykodelia, harmonisk prog och pop. Just känslan av att inget annat band kan låta just så här finner sig direkt när man hör dem. Väldigt engelskt och väldigt inbjudande. De söker sig ut på egna slingriga vägar men hamnar alltid rätt. Smart musik utan att det hörs att de använder hjärnan för mycket.

Den ständigt återkommande Hammond-orgeln är snyggt svängig. En av plattans finaste stunder *The Children* är så där nonchalant harmoniskt poppig att man blir alldeles varm. Tror att Lucky Bishops skulle kunna åstadkomma vad som helst musikaliskt. Deras vision verkar närmast gränslös. Symfonisk pop klingar lite illa och man tänker på svulstiga monster som Yes, men tänk bort och inse att symfonisk också kan innebära att musiken andas, är spännande och framförallt överraskar. Lucky Bishops är ett levande exempel.

Jonas Elgemark

MESHUGGAH "Nothing" Nuclear Blast/MNW

Äntligen en riktig platta från Meshuggah. Förra samlingsplattan med gammalt demomaterial var verkligen inte bra. Det är så här Meshuggah ska låta. Komplexa, på gränsen till ogenomträngbara. Meshuggahs fusionmetal är inte för nybörjare och kräver total uppmärksamhet. Inledande *Stengah* sätter ribban på världsrekordhöjd direkt och Meshuggah behöver inte många försök för att ta sig över. Å andra sidan är *Nothing* inte lika brutalt stenhård som *Destroy Erase Improve* och *True Human Design*. Inte för att *Nothing* på något sätt är lättare, snarare ännu mer nyanserad. Rent tekniskt finns det ingen som slår Meshuggah på fingrarna. Meshuggah behöver inte bevisa hur duktiga de är. Låtarna står sig starka nog utan sånt tjafs. Det är bara att tacka och ta emot.

Per Lundberg G.B.

THE MINK LUNGS "The Better Button" Arena Rock Recording/MNW

Trummisen Tom Galbraith säger följande om Mink Lungs musik: "It flows along from pop songs to some crazy noises". Och Brooklyn-bandets debut *The Better Button* är en lagom kaotisk och charmig lo-fi-pärla jag inte velat missa. Halvbröderna Gian Carlo och Tim Felepp lyckas med hjälp av Jennifer Hoopes och Tom åstadkomma en riktig indieökare i kryset. Grymma fortkörningssår som *Oscillator* och *I Sell Love* blandas med bruset i underbart experimentella *Synthesizer Baby* och med sammetssmekande popballaden *Watch Yourself*. De påminner om brittiska Supermodel, men även om Pixies och Breeders. The Mink Lungs täcker in ett stort musikaliskt område utan att tappa inspiration eller riktning. Och riktningen är enkel: fortsatt framåt. Även om det var länge sedan någon färdats på stigen. Eller kanske just på grund av att det var länge sedan någon färdats där.

Hur som helst verkar bandet ha extremt kul

med sin glatt smittsamma popmusik. Och de har väskor fulla med 4-kanalsinspelat material liggande hemma hos Gian Carlo och Jennifer. Helt säkert är att jag redan vill ha mer.

Gary Andersson

MUDHONEY "Since We've Become Translucent" SubPop/MNW

Mudhoney var ett av de Seattle-band som musikaliskt sett passade in bäst i grungeklicken i början av 1990-talet, deras musik var garage-rockig och fuzzig och inte alls så tung och långhårig som de andras. Men Mark Arm & kompani har fortsatt spela även efter att ha släppt klassiska album som *Every Good Boy Deserves Fudge* och *Piece of Cake*, och trots att senaste studioplattan *Tomorrow Hit Today* från 1998 inte var någon fullträff är jag ändå glad att *Since We've Become Translucent* snurrar i min CD-spelare. För den är en skrovlig och obekvämbekantskap som oavslutligen retar min nyfikenhet. Som i blödande *In the Winner's Circle* där både sången ("Yeah I'm a winner/cause I got nothing left to lose") och gitarrerna sliter djupa hål i låtens struktur. Inledande mastodontspåret *Baby Can You Dig the Light* grinar också illa, blåsarren lyfter *Where the Flavor Is* på flaxande vingar och *Take It Like a Man* är klassisk Mudhoney-sväng med starka verser, skeva texter och fläskiga refränger. Allt som allt är *Since We've Become Translucent* en grym rockplatta från ett band som efter 15 år verkar vägra lägga sig ner.

Gary Andersson

THE MUSIC "The Music" Virgin

Britpopens storhetstid är sedan länge förbi och de band som lever kvar anses gå på rutin, de har alla blivit över trettio och inte lika intresserade av att göra avtryck i historien längre. Den coolaste musiken som går hem hos "kidsen" idag kommer som bekant från USA. Så vad återstår för de nya engelska banden att göra? Tja, antingen sadlar man om och producerar koplösa mängder danstolvor eller så fortsätter man i blek indietyl som Haven och Starsailor. The Music försöker istället förvalta arvet efter Led Zeppelin. Sångaren Robert Harvey gör allt för att vara Robert Plant. Däremot ser han ut som DiLeva. Men gitarristen Adam Nutter vill leka John Squire. Blandningen blir faktiskt ganska egen. Och inte alls dum. Även om jag ställde mig tveksam efter *Take the Long Road And Walk it*. Men The Musics debutalbum låter inte som något annat från England just nu. Även om låtarna är svåra att hålla isär. Men det är klart det kommer gå bra för The Music. Brittiska gitarrer har inte manglat så hårt och ylat så gällt på länge. Bara det är en bedrift.

Annica Henriksson

NILE "In Their Darkened Shrines" Relapse/MNW

Det känns lite högtidligt att lyssna på Nile trots att det är första gången. Har läst så mycket och hört så många lovord om amerikanska Nile att man nästan känner sig tvungen att tycka om det. Men *In Their Darkened Shrines* träffar inte direkt. Niles death metal tar tid att ta sig in i. Inte för att den är komplex och inte för att Nile påminner om Morbid Angels malande rock. Det är något annat som är svårt att sätta fingret på. Kanske är det att Nile kombinerar de båda. Det är väl det som gör Nile till ett intressant och på många sätt nyskapande death metal-band. Titelspåret är uppdelat i fyra delar. Små korta symfonier som skulle göra sig bra även fristående.

Per Lundberg G.B.

THE NOMADS "Showdown 2 – The 90's" White Jazz/MNW

En välkommen uppföljare till den suveräna första *Showdown*-samlingen som täckte in Nomads 80-tal. Men frågan är om inte denna är ännu bättre. För trots att flera stora Nomads-klassiker producerades i början av deras karriär, så var det under 90-talet som de verkligen blev ett fullvuxet rockband. Dessvärre syntes inte alltför mycket av det här hemma, då gruppens skivkarriär till stor del var förlagd till amerikanska bolag.

Showdown 2 vevar tillbaka filmen och ger upprättelse åt underskattade plattor som *Sonically Speaking* och *Powerstrip*. Låtar som *Smooth*, *The Goodbye Look* och *Rollercoaster* är alla högklassigt Nomads. Däremot behandlas *Big Sound 2000* oväntat styvmoderligt och representeras enbart av singeln *The King of Night Train*. Nåja, det man förlorar på gungorna tar man igen på karusellerna: vi bjuds nämligen en rejäl räcka ovanliga och outgivna spår som kompensation. En handfull låtar från Nomads 20-årskalas i Hultsfred 2000 avslutar plattan som en exploderande supernova.

Jag säger det igen, Nomads är Sveriges bästa rockband och här hör du varför.

Peter Sjöblom

N.O.R.E. "God's Favorite" Def Jam/Universal

Victor Santiago är tillbaka med nytt skivbolag och nytt namn. Jag har inga invändningar mot att han lämnat Tommy Boy men Noreaga var ett klart bättre namn än N.O.R.E. Def Jam snålar i alla fall inte och har hyrt in The Neptunes på hela fem spår. Tyvärr blir det mest enformigt och bäst är ändå ett år gamla *Grimey*. Behållningen är istället N.O.R.E. själv som alltid tar i hela vägen från tjåna när man rappar. Hans texter är som vanligt genomusla men det anar han förmodligen själv eftersom han i *Nahmeanuheard* droppar "Who gives a fuck about/whose lyrics is better/as long as my shit is dope/when I put it together". Men jag saknar partnern Capone och alla ruttna gästspel från N.O.R.E:s polare i Thugged Out Militainment sänker helhetsintrycket. Uppryckning jämfört med förra plattan i alla fall.

Daniel Severinsson

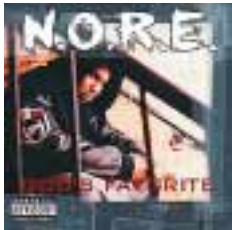
MATTI NORLIN "Slidin' Out" Blaze

Det ska sägas direkt att Matti Norlin är en djävulskt bra bluesgitarrist med lika mycket Mississippi John Hurt och förkrigstidsblues som Led Zeppelins *Hats Off to (Roy) Harper* i fingrarna. På sin tredje platta fyra Norlin av den ena slidesalvan efter den andra så det fladdrar i byxbenen. Det är helt enkelt en njutning att höra honom spela. Men Norlin är en rätt färglös sångare och skulle tjäna på att låna in någon som kan matcha hans instrumentella färdigheter. Tänk bara vad han och Freddie Wadling skulle kunna göra ihop...

Peter Sjöblom

ORCHESTRA BAOBAB "Specialist in All Styles" World Circuit

Världsmusikbolaget World Circuit har lyckats samla den legendariska senegalesiska gruppen Orchestra Baobab igen. Orchestra Baobab blev kända under sjuttio-talet för sin musikaliska hybrid av afrikansk, latinsk och kubansk musik. Olika omständigheter ledde till att bandet successivt upplöstes under 80-talet, men bolagets ansträngningar har lett till en återförening. Och som det låter! Här finns både gamla och nya

Album

låtar, och de framförs med en vitalitet och glädje som om bandet överhuvudtaget aldrig legat i träda. Det låter ofta både samba och rumba, men hela tiden med lättjefulla afrikanska inslag. Det svänger så där avslappnat som nästan bara en riktigt bra reggae-låt eller bossanova kan göra. När sedan både Ibrahim Ferrer från Buena Vista Social Club och Youssou N'Dour medverkar på *Hommage à Tonton Ferrer* blir det magiskt.

Magnus Sjöberg

JOHN PARISH
"How Animals Move"
Thrill Jockey/MNW

John Parish har i närmare tjugo år funnits i bakgrunden av den alternativa rockscenen (i den mån man kan tala om en scen), som producent, låtskrivare och instrumentalist. Nära nog allt han varit inblandad i kännetecknas av en mycket speciell harmonik, kärva och mustigt råa ljudbilder i närheten av Steve Albini, och ett stort vemod.

How Animals Move är en samling inspelningar gjorda under fem år med så olika medmusikanter som Howe Gelb, David Donahue, PJ Harvey och därtill (delar av) Portisheads komband. Och det är en splittrad, men alldeles lysande samling låtar som trängs om utrymmet på plattan.

Inledningsvis försätts man i gråtmild sinnessämning av Clare MacTaggarts ensamma violin. Strax därefter sätts ett slags tema för skivan i den fullt instrumenterade *Westward Airways*, och innan denna linje återupptas i titelspåret, som doftar mycket Giant Sand, bryts stämningen av Pat MacDonalds råa, långsamma munspel i *El Merreon*, följd av en fantastisk tolkning av The Thes *Shrunken Man*, signerad Does De Wolf. Ett par låtar senare flyter det hela ut i olika riktningar, men knyts ändå samman av det faktum att det är Parish som har skrivit det mesta materialet. När så titelmelodin återvänder som plattans näst sista spår är det i en ambient och improviserad version – och här kunde det mycket väl varit slut. Konstigt nog känns det ändå naturligt att epilogen utgörs av en rejält slaskig bluestolva, *Airplane Blues* med en minst sagt oinspirerad Polly Harvey på sång.

How Animals Move är ett helgjutet album, helt i linje med Parishs tidigare produktion, fast denna gång ännu bättre.

Pigge Larsson

PEACE ORCHESTRA
"Reset"
G-Stoned Music/Border
När Kruder & Dorfmeister gav ut *K&D-Sessions* för fyra år sedan slog de knock på mig. Deras mixningar av bland andra Lamb, Bomb the Bass

och Depeche Mode var så egna. Så oerhört nya och bra. Sedan dess har man tålmodigt fått vänta. Visst, Richard Dorfmeisters Tosca är inget dåligt komplement. Inte Peter Kruders Peace Orchestra heller. Men det när ändå inte samma svindlande höjder. Det är världsklass, som när Kajsa Bergqvist susar över 2.05. Men samtidigt var hon ju så nära 2.10. Så känns det.

Reset är en remixad variant av *Peace Orchestra* som kom för tre år sedan. Behöver man det? Jodå. Remixerna är egna och det är kompetent folk som gjort dem. Favoriter är Gotan Projects tangomix på *The Man*, Raw Deals upptempoarrangemang i *Domination* och Soul Patrols bossajazzhysteri i *Henry*. Allra bäst är Chateau Flights ljuva elektroniska glidarmix på *Who am I*. Där känns det som om man åker på Autobahn i en svart Mercedes med Kraftwerk som chaufför. Det gillar jag.

Mats Almegård

PRIMAL SCREAM
"Evil Heat"

Sony
Om Bobby har för mycket överskottsenergi sedan han slutade knarka så ägnar han den förmodligen åt att spela in så mycket våldsbejakande Stoogetrock som möjligt. Som om han ville visa att han inte blivit någon men bara för att han numera är en drogfri småbarnspappa i 40-årsåldern. Det är lite synd. Primal Scream har nu ägnat två album åt att skruva upp volymen en aning mer än nödvändigt. Och på *Evil Heat* skramlar en del låtar besvärande ihåligt. Det verkar som om låtskrivandet stundtals fått stå tillbaka för alla aggressioner som skulle släppas loss.

De bästa spåren på *Evil Heat* är istället de som väsnas minst; den drömska balladen *Space Blues #2*, hypnotiskt vackra *Autobahn 66* och det psykedeliska öppningsspåret *Deep Hit of Morning Sun*. Och i de här låtarna – som är riktigt, riktigt bra – finns också förhoppningen om ett Primal Scream som kanske aldrig mer kommer bli världens tuffaste rockband, men som någon gång kommer skriva en *Higher Than the Sun* eller en oändligt vacker countryballad som *Stone My Soul* igen.

Thomas Nilson

PST/Q
"Natt klockan tolv på dagen"
Border
Det är lite synd att *Natt klockan tolv på dagen* har dröjt så länge. Mitt sug efter Pst/Q:s omtalade och löjligt försenade album kulminerade när *En dåres försvarstal* kom, och har sedan sjunkit. Fast det känns ändå snudd på högtidligt att

trycka in CD-ROM:en utan låttitlar i stereon. Första spåret är just *En dåres försvarstal* som följs av långsamma och klaustrofobiska *Andas ut*. Så långt är jag inte övervåldigad, men tredje spåret *Kobolt Bomb* med Leo är en klockren banger med snygg skräckfilms-stråksampling som lämnar mig med ett fånigt leende. Leendet försvinner tyvärr när jag kommer på att Leo slutat rappa, men han är i alla fall med och förgyller en till av plattans få upptempo-låtar, *Jag gör sönder mig själv*, tillsammans med Organism 12.

Som väntat är det Pst/Q:s texter som är skivans största behållning. Det finns ett knippe sega spår på plattan, men när Pst/Q är i form har han ingen överman när det gäller att både säga något tänkvårt och rimma snyggt. Bästa exemplet är *Vid hans dödsbädd* där han över ett suggestivt jazzigt beat rappar om en gammal man som ligger för döden och delar med sig av sin bittra livssyn där cynism bara är en högre form av klarsynthet. Men Pst/Q visar också att han inte alltid är butter när han leker player tillsammans med Profilen och Timbuktu på *Storfräsare*, och när han valt att ta med *Så låt det då* som är gammalt material med honom och Supreme. Dessutom ger han prov på viss självdistans då han i avslutande *Vill inte/kan inte* och *Meningsfylld* överdriver sin negativa sida respektive sina avancerade texter med massor av ord.

Daniel Severinsson

QUEENS OF THE STONE AGE
"Songs for the Deaf"
Interscope/Universal

Det här är en viktig platta, inte bara för Queens of the Stone Age, utan också för hela den numera stillastående och ganska inskränkta stonerrockscenen. Det handlar om att våga ta musiken vidare, inte läsa sig i en genre. På *Songs for the Deaf* är det öppna sinnen som gäller och inget är omöjligt. De har mjukat upp sin fuzziga rock med orkestrala partier, popmelodier – men det viktigaste, de håller tillbaka lite och det finns andrum. Trummisen Dave Grohl från Foo Fighters har gjort ett inlägg och han tillför mer än vad man bara anade att en trummis faktiskt kan göra. Full av fantasi och sväng. Mark Lanegan som gör en del inlägg på sång är med sin mörka stämma en bra kontrast till Josh Holmes mer snälla stängilt. *Go with the Flow* är en av höjdpunkterna och allt stämmer. En cool sångmelodi framför de fuzzade gitarerna och långt bort i ljudbilden ett piano, en slidegitarr och en nästan obarmhärtigt svängig trumtakt.

På *God is in the Radio* når den genomgående känslan för popmelodier sin kulmen. Så tydligt och klockrent. Det här skulle kunna vara en samlingsplatta med olika band, så mycket spretar det, men Queens of the Stone Age lyckas hålla allt samman. Inspirationen sprudlar och smittar av sig kraftigt.

Jonas Elgemark

REPEAT ORCHESTRA
"Themes from Repeat"
EFA/Border

Ta en noga titt på både band- och skivnamnet igen. På så sätt får du en första orientering. Denna skiva är minimal och repetitiv. Den bygger upp stora stämningar med små medel. Jag fascineras oerhört över hur fenomenalt det svänger, när allt upprepas om och om igen.

Är du avskräckt? Var inte det. RO visar att man inte behöver flaska på med full kraft för att skapa ett groove som får dig att dansa bort en hel natt. Den här skivan är nämligen hur bra som helst. Djup minimalhouse som får dig att vilja studsa upp och ner i veckor. Och som samtidigt, genom att vara så avskalad, får dig att uppleva det stora i det lilla. Ett litet mästerverk.

Mats Almegård

RONDERLIN
"Wave Another Day Goodbye"
Labrador

De spelar så vackert och lent, smickrar de finaste sidorna av melodierna. De kan konsten att få ihop småskimrande singlar i klass med de blekaste britter. De vet hur man hittar rätt i pophistoriens referenslista. Visst har jag haft små förhoppningar på detta debutalbum efter att ha hört smakprov då och då under året. För vem smälter inte efter att hört Kalle Grahns röst eller det Marrska gitarrplocket? Och när elorgeln tassar in, från vänster, är det nästan för vackert. Porlande, bubblande och angenämt. Det är bara det att allting är likadant: i slutet besegrar den lille svage tönten med glasögon och underutvecklat ansikte den store killen med skinnjackan och mobben i ryggen. Det är så förutsägbart och tråkigt. Vore det inte lustigare att se hur de än en gång slår honom blå och duschar hans fräkniga kinder i toan? Ha, du ska aldrig bli något annat än ett vått knyte i hörnet! De som värnar om popmusikens vänaste och snällaste form, kommer aldrig upp därifrån. Ifrån underläget, självsäkerhet är inget annat än ett skällsord och där övergivelsen är förhållandets självändamål. Poängen är nog trots allt en annan, en solig verklighetsflykt in i den fantastiska trolska världen "pop". *Wave Another Day Around* fyller

Hitta plattorna du söker!

Sveriges mest välfyllda skivmässor

Solna/Sthlm 28/9
Göteborg 5/10
Skövde 6/10
Jönköping 2/11
Sollentuna 8–9/11

SUNJAY
tel 0513–12345 www.sunjay.se

7", 12" & LP | HIP HOP | REGGAE | HOUSE | TECHNO | SOUL | FUNK | POP | SKIVSPELARE & MIXERS

Blenda
WWW.BLENDABO.COM
| ANDRA LÅNGGATAN 20

EN HÖGTFLYGANDE FÖRESTÄLLNING OM EXIL, HÄMND OCH FRIHET

STORMEN

AV William Shakespeare
ÖVERSÄTTNING Bengt Anderberg
REGI Jasenko Selimovic

MED Sven Ahlström · Eivin Dahlgren · Viktoria Dalborg · Siri Hamari · Henric Holmberg · Rolf Lassgård · Peter Melin · Björn Olsson · Lasse Pierrou · Johan Rabaeus · Dan Sjögren · Robin Stegmar · Maria Zeniou
MUSIK Jonas Franke-Blom
MUSIKER Johanna Dahl · Erik Drougge · Richard Ekre-Suzzi · Love Nilsson

Biljetter 031 61 50 50
www.stadsteatern.goteborg.se

GÖTEBORGS STADSTEATER

Album

den funktionen utmärkt, indiesmack! De kommer absolut inte att lämna några större dyningar efter sig trots att den svenska gitarropen sällan hittat mer rätt.

Fredrik Eriksson

RAPHAEL SAADIQ "Instant Vintage" Pookie/Universal

När Downtown Julie Brown i ett MTV-program någon gång sent åttiotalsnittrande och blötpussigt proklamerade att Tony! Toni! Tone! skulle komma på besök fattade jag ingenting. Raphael Saadiq var en av medlemmarna och efter splittningen har han bland annat spelat med Prince, bildat Lucy Pearl och producerat D'Angelo.

Ett drygt decennium senare är Raphael Saadiq redo att sköta rubbet själv. Och *Instant Vintage* är fantastisk, det finns inget subtilare sätt att beskriva detta album, som enligt Raphael själv (om man köper det på vinyl) ska kännas som en klassiker samma minut plasten avlägsnas. Även om det bara är en fabricerad varudeklaration köper jag det, jag kan gärna tänka mig att svetsa fast mitt exemplar med D'Angelos båda album, A Tribe Called Quests *Low End Theory* och åka till en öde ö livet ut. *Instant Vintage* släpptes innan sommaren började koka oss nordbor och låter efter ett par månader lika mäktig. Den är liksom jättebra. Jag ville bara att ni skulle veta det.

Björn Magnusson

SMYGLYSSNA "We Can Fix It" Vertical Form

Det blir lite lustigt när svenska artister i Sverige släpper plattor på utländska bolag utan bra svensk distribution. Å andra sidan låter Henrik Johanssons musik knappast vidare svenskt. Krävande och komplicerad elektronisk musik, visserligen byggd på vanliga 4/4-takter, även om det inte alltid är uppenbart.

Jag gillar det, till en viss gräns. Det kan bli för akademiskt, och då önskar man sig ett bra huvudrensande technobeat eller en medryckande melodi. Avancerad programmering räcker bara så långt. Varvid Henrik Johansson ger oss de smäktande orgeltonerna i *Foaming Prairie*, definitivt oprogrammerat. Snuggt.

Henrik Strömberg

SOFT CELL "Cruelty Without Beauty" Cooking Vinyl/VME

Jag älskar Marc Almonds röst, hans pretentiösa texter, Soft Cells Northern Soul-covers och den grandiosa refrängen i *Say Hello Wave Goodbye*. Men ett helt nytt album med ett återförenat Soft Cell år 2002? Nja.

Det är förstas trevligt att höra Almond sjunga på skiva igen, men låtmaterialet är lite sådär och deras försök att uppdatera sitt sound har mest fått dem att låta som ett underproducerat Pet Shop Boys. Minns *Something's Gotten Hold of My Heart* och fundera på om Almond

inte skulle åldras med större värdighet som crooner.

Thomas Nilson

SPACE AGE BABY JANE "The Electric Love Parade" Sony

Med pressutskicket av den här skivan följer tre och en halv sidor text av Per Hagman som fritt associerar utifrån musiken. *The Electric Love Parade* får honom att tänka på såväl Roman Polanski som casinon vid franska medelhavskusten (vilket är väl inmutat Per Hagman-revir som han troligtvis skulle återkomma till om han så skrev en pressrelease om Tomas Ledin) och det droppas Hagman-favoriter som Bowie, Grace Jones och Antilop (sic!). Det går inte att komma ifrån att pressreleasen är väldigt mycket mer underhållande än skivan den handlar om. Och även om den lyckas göra genomlysningen en smula intressantare är tanken på att Per Hagman gör nästan vad som helst för ett förskott (tänk krönikor i *Amelia*) aldrig särskilt långt borta.

För att skivan skulle vara ett perfekt soundtrack till en Polanski-film – vilket Hagman ihärdigt hävdar – har väldigt lite med verkligheten att göra. Hagman-favoriten *Grace Under Pressure* är till exempel direkt dålig. *Barcelona* är däremot en charmerande pompös new romantic-pastisch, och det mesta på skivan är för all del ganska snyggt synthpop (på ett posande och opersonligt vis) som diskret faller in i den pågående och

redan ganska uttjatade åttiotalsstrenden. Särskilt upphetsande blir det dock aldrig – hur svag man än må vara (och jag talar av egen erfarenhet) för både sammetsnätter och vackra svärmögda unga män med kajal.

Therese Bohman

SPARKALEPSY "At Sixes and Sevens" Domino/MNW

Plötsligt sitter jag där igen och inser att det finns så mycket som jag inte kan missa. Jag har egentligen inte en aning. Räcker insikten att vara omkörd? Jag tycker ändå att det är skönt att vissa saker består. Som att alla jangliga gitarrer är vackra, att punkrock inte innebär att man har färdigslitna jeans, att Jason Loewenstein lätt fyller vilket hålrum som helst. Speciellt mitt eviga, en bottenlös burk, håll av korkad längtan efter att höra det perfekta skramlet, inlindat i de sötaste av förortsdrömmar.

Att detta året innebär en toppenfin renässans av Big Muff-pop och blödande hjärtan är inte mer än rätt. Ifrån Sentridd till Sparkalepsy är det knappt en armlängd. Sparkalepsy är inte fyra kanaler på en enslig veranda, utan frodas i den helt naturliga miljön som fullbordades på *Bakesale* och *Harmacy*. Det revolutionerar inte utan tar mig i handen och låter mig andas de så välbekanta dofterna. En vardaglig misär i mjuka och fantastiska Jason-låtar. *Codes* och *Casserole* sparkar igång i den bästa formeln fuzzybaspop, ingen kan bättre hantera den, för att mynna ut i

SOLOMON BURKE

DON'T GIVE UP ON ME

THE NEW ALBUM OUT NOW

Det här är utan tvekan årets album.
- Per Bjurman
Aftonbladet, 5 av 5

Har världen inte insett det förr lär den nu bli varse att Solomon Burke antagligen är den allra störste.
- Pierre Hellqvist
Sonic, 10 av 10

Burke sjunger lika övertygande nu som för fyrtio år sedan.
Kanske nästan än mer nu.
- Mattias Dahlström
Dagens Nyheter

WWW.ANTI.COM
WWW.FATPOSSUM.COM

The Dillinger Escape Plan

with Mike Patton

irony is a dead scene

THE NEW 4 TRACK E.P. OUT NOW ON EPITAPH RECORDS

hot water music

CAUTION

THE NEW ALBUM OUT OCTOBER 7th
ON EPITAPH RECORDS

GUTTERMOUTH

"gust o"

the new album
out now on
epitaph records

DROPKICK MURPHYS

LIVE ON ST. PATRICK'S DAY

THE NEW LIVE ALBUM OUT
SEPTEMBER 9th

ROGER MIRET AND THE DISASTERS

★★★★★

THE NEW PROJECT FROM
AGNOSTIC FRONT VOCALIST
ROGER MIRET

OUT SEPTEMBER 9th

TRANSPLANTS

FEATURING MEMBERS OF
RANCID AND BLINK 182

OUT OCTOBER 21st

TIGER ARMY

"THE EARLY YEARS E.P."

OUT OCTOBER 7th
ON HELLCAT RECORDS

AVAILABLE ON CD OR 10" VINYL

Epitaph

EPITAPH EUROPE • P.O. BOX 10574 • 1001 EN AMSTERDAM • THE NETHERLANDS • WWW.EPITAPH.COM • WWW.HELL-CAT.COM

Album

ballader som *More Drugs* och *Mistake* som så fint förvaltar Mx80 Sounds stundtals försiktiga jazzande. Eller att ett mulletriff i *I'm a Shit* så behagligt klarar sig bortom gubbrocken tack vare Jasons sammetsröst. Jag lyssnar tre gånger på *Circles* och det kan faktiskt inte bli så mycket bättre än just så. Varje gång. På ett sätt är det så reaktionärt, trygghetslängtande att man nästan kräks på sig själv. Låt vara, det är ju så klart det här jag inte kan missa.

Fredrik Eriksson

SQUAREPUSHER

"Do You Know Squarepusher"
Warp/Border

Sedan mitten av 90-talet har Tom Jenkinson släppt skivor som fått mig att fundera en del kring musikens gränser. Som Squarepusher har han lett mig djupt in i elektronikens metalliska hjärta men även visat upp sig som instrumentalist med jazzpreferenser. Hans verk är antingen frenetiskt jagande eller mystiskt dröjande, ibland är jag säker på att han är den ende artist som lyckas konstruera utomjordiska tongångar. Och även *Do You Know Squarepusher* positionerar honom utanför alla kända musikaliska kartor.

Titelspåret är mest åtkomligt (förutom den bisarrt trogna tolkningen av Joy Divisions *Love Will Tear Us Apart*) på grund av sin melodlösa uppbyggnad, de andra låtarna knarrar och undviker lyssnaren de första tiotalet genomlysningarna. Men koncentrerar man sig försätts man ideligen i nya tillstånd (även om grannarna bankar i väggen när de försöker slappa av framför dumburken efter en lång arbetsdag).

Mutilation Colony är eposet på *Do You Know Squarepusher*. Drygt tio minuter lång och smygande. Som en robot med gryende mänskliga känslor. Som ett fjärran anrop. En urkänsla. Någonstans i botten av vårt kollektiva medvetande finns klanger och toner likt dessa, och de känns viktiga. Tom Jenkinson verkar helt enkelt ha en bättre uppkoppling eftersom han skapar det vi andra bara kan beundra.

Gary Andersson

SUGABABES

"Angels with Dirty Faces"
Universal

Sugababes nya låt *Freak like Me* är skitbra r'n'b. Mycket tack vare de snygga George Clinton-samplingarna. En av medlemmarna är utbytt, de har blivit lite äldre och tuffare. Den nya stilen känns väldigt mycket TLC om än något snällare. Framförallt balladerna känns influerade av nämnda band. Det är överlag bra om än något slätstruket. *Freak like Me* är skivans självklara hit även om låtar som *Round Round* och *Angels with Dirty Faces* sätter sig som klister i huvudet. Jag tror att det här är en grupp som kan utvecklas och bli riktigt proffsiga så småningom, men än så länge är de lite för unga. Framställningen av dem som sexiga lolitor känns för övrigt lite osmaklig. Lätttitlar som *Virgin Sexy* känns något magstarkt med tanke på att bandets yngsta medlem bara är sexton år.

Moa Eriksson

STEFAN SUNDSTRÖM

"Spelar Allan"
National/BonnierAmigo

När man lyssnar på Allan Edwalls visor känns det som att det var hans förbannelse att han var så mångsidig och så bra på allt han gjorde. För många är han mest känd som skådespelare eller teaterdirektör. Tyvärr hamnar ofta hans visor i bakgrunden. Därför ska Stefan Sundström ha tonvis med cred för att han lyfter fram dem igen. Men Sundström nöjer sig inte med att bara framföra dem, han lyckas också ingjuta ett

annat liv i många av visorna. Och även om han ibland lägger sig i ett röstläge som ligger Edwalls lite väl nära, så fungerar det utan att bli efterapning. Arrangemangen är känsliga och lyhörda, både där de ligger nära originalen, som i *Årstider*, och där visorna fått ny, spänstig hud, som i albumets vackraste spår, den poetiskt dystra *Den lilla bäcken*. Det märks att Allan Edwall varit en förebild för Stefan Sundström, och det är befriande att känna att allt framförs med mer kärlek än respekt, att svängarna tas ut. Det är framför allt Edwalls visor som står i fokus här, men det måste sägas att Stefan Sundström låter bättre än på mycket länge. En kulturgärning som dessutom är omistlig.

Magnus Sjöberg

TIEFSCHWARZ

"Rai 9005"
Classic Recordings

Den engelska klubbmusiktidningen Muzik utnämde denna skiva till en av årets bästa houseplattor i sitt julinummer. Och det är bara att hålla med.

Bröderna Ali och Basti som utgör duon Tiefschwarz levererar den bästa housemusiken man kan tänka sig. Djup skön house med ett otroligt sväng. Första tonen i inledande *Follow Me* är tillräcklig för att discokulan i taket ska börja rotera av egen kraft. Och det blir bara bättre. Det studsar och hoppar ut sköna basgångar och härliga harmonier. Renodlade dansskivor kan bli lite ojämna, med ett par säkra klubbhits och resten utfyllnad. Men så är det inte här. Varje låt lever ett eget liv. Ett pulserande, rytmiskt och dansant liv. Måste man välja en favorit bland alla kandidater är det *Never*. Där backar de funkiga discorytmerna upp en överjordisk sångerska som tar dig till yttre dansrymden. En skiva att lyssna på, dansa till och älska om och om igen.

Mats Almegård

TRICK DADDY

"Thug Holiday"
Slip-n-Slide/Warner

Trick Daddy fortsätter prångla ut grovt tillryxad gangstarap med få finesser på *Thug Holiday*, en av ljuspunkterna är mjukt gungande *In da Wind* där Cee-Lo och Big Boi gästar. Annars handlar det om det gamla vanliga – dödspolare, stora högar med pengar, slampor och vapen. Gäsp.

Gary Andersson

UNDERWORLD

"A Hundred Days Off"
JBO/V2

Mjukt. Lika suddigt som det grådaskiga omslaget. Det är min reaktion efter att ha lyssnat på Underworlds fjärde album, det första efter det att Darren Emerson lämnat gruppen.

A Hundred Days Off låter definitivt fortfarande som Underworld, nästan löjligt mycket. Samtidigt blir lite mycket klichéartad house över många låtar. Jag saknar den egg i musiken som jag föreställer mig Darren Emerson tillförde. I slutet av skivan, efter några (gäsp) riktigt lugna låtar, försöker Rick Smith och Karl Hyde fånga min uppmärksamhet med technorökaren *Dinosaur Adventure 3D*, men det blir som mest halvtintressant. Här finns inga nya *Born Slippy NUXX* eller *Dirty Guiter*, utan bara ett moget studioalbum som inte kommer uppröra någon. Det är inte direkt dåligt, det är bara inte lika spännande som jag hade hoppats. Bakgrunds-musik till mogna middagsbjudningar. Underworld har blivit ravegenerationens motsvarighet till Dire Straits.

Henrik Strömberg

THE VON BONDIES

"Lack of Communication"
Sweet Nothing/Border

The Von Bondies är ännu ett av banden i samma familj som The Strokes, The Hives, Yeah Yeah Yeahs och White Stripes som vitaliserat rock-musiken på sistone. På *Lack of Communication* radar de upp slamriga och oknäckbara stänkare som intensiva *It Came from Japan*, ryckiga *Going Down* och inspirerade mästestycket *Shallow Grave* som med sina 3.12 minuter känns som ett epos i sammanhanget. Sångaren Jason Stollsteimer låter sexuellt och kulturellt frustrerad, hela plattan andas ungdomsglupskhet och långa partynätter. The Von Bondies är en påminnelse om hur upplyftande direkt och kompromisslös rockmusik kan (och borde) vara. Man inser också hur snöpt och intetsägende den kommersiella radiosörjan verkligen är. Personligen är jag överlycklig över att tuff rock fått den blodtransfusion den så väl behövde. 00-talet verkar bli ett grymt rockdecennium.

Gary Andersson

PAUL WESTERBERG

"Stereo/Mono"
Vagrant/Universal
THE REPLACEMENTS
"Sorry Ma, Forgot to Take out the Trash"
"Stink"
"Hootenanny"
"Let it Be"
Restless/MNW

Mellan 1985 och 1990 spelade The Replacements in fyra klassiska album för Sire Records – album som bortom alla tvivel säkrade deras plats i musikhistorien. De var rockens sköna förlorare, bandet som skulle ha blivit någonting men som istället imploderade i ett yrväder av osunt leverne, dålig attityd och alla löften de aldrig levde upp till.

I början av 1980-talet var Minneapolis-bandet inte mer än ett i mängden av punkband som välldes fram över USA som en svärm gräs-hoppor i minibussar. Det har alltid funnits en slags sanning i att man redan då kunde ana vilken storslagen rockmusik som så småningom skulle flöda ur i första hand av sångaren och låtskrivaren Paul Westerberg. Men när nu Restless Records – mot de överlevande medlemmarnas vilja – nylanserar bandets första fyra plattor för oberoende etiketten Twin/Tone bevisas mot-

satsen med all önskvärd tydlighet. Både *Sorry Ma, Forgot to Take out the Trash* och *Stink* är väldigt lite utöver The Replacements energiska första stappande steg på vägen mot en melodi, medan 1950-talspastischerna på *Hootenanny* bara var fel väg. *Let it Be*, å andra sidan, signalerar början på något stort. Den var också orsaken till att Seymour Stein kontrakterade bandet till Sire Records. Resten är, som man säger, rockhistoria.

Sedan The Replacements splittrades 1991 har Westerbergs karriär gått från en självklarhet till nästa och med undantag för andra skivan, *Eventually*, har formkurvan konsekvent pekat uppåt. Det bevisar om inte annat dubbeln *Stereo/Mono* – äntligen släppt i Sverige – den naturliga fortsättningen av de mer tillbakalutade tongångarna på *Suicaine Gratification*. Den bevisar också att gubben, han passerade 40-sträcket för några år sedan, fortfarande kan rocka. Men framför allt, och kanske viktigast, bevisar den att det bästa av Paul Westerberg inte vilar i historien – utan här och nu.

Dan Andersson

KELLY WILLIS

"Easy"
Ryko/MNW

Behagligt stämningsfyllda ballader i countrystil. En och annan bluegrassbanjo och lite upptempo-sväng. Man kan inte anklaga Kelly Willis för att vilja sticka ut i genren. Men vad gör väl det när hon visar sig vara både en god låtskrivare, ha god smak i covervalen och gästspelas av bland annat Chuck Prophet och Alison Krauss. Ofta handlar texterna om de för countrymusiken så traditionella relationsproblemen, men i takt med att spåren går ansamlas en allt bittrare smak i munnen. Kelly Willis lyckas lägga tyngd bakom orden på ett sätt som mest bara de stora country-sångerskorna är förunnat.

Bland covervalen finns bland annat *Don't Come the Cowboy With Me* och *Sonny Jim* av Kirsty MacColl, som blir mer resignerad och cynisk än den är i originaltappning. Den enda invändning jag har är att ett par av balladerna blir lite väl långdragna, men å andra sidan vägs dessa upp utmärkt av de mer livfulla spåren. Det är tur att olycklig kärlek och svek till och med kan uttryckas på ett tröstefullt sätt.

Magnus Sjöberg

SCION

"Arrange and Process Basic Channel Tracks"
Tresor/Border

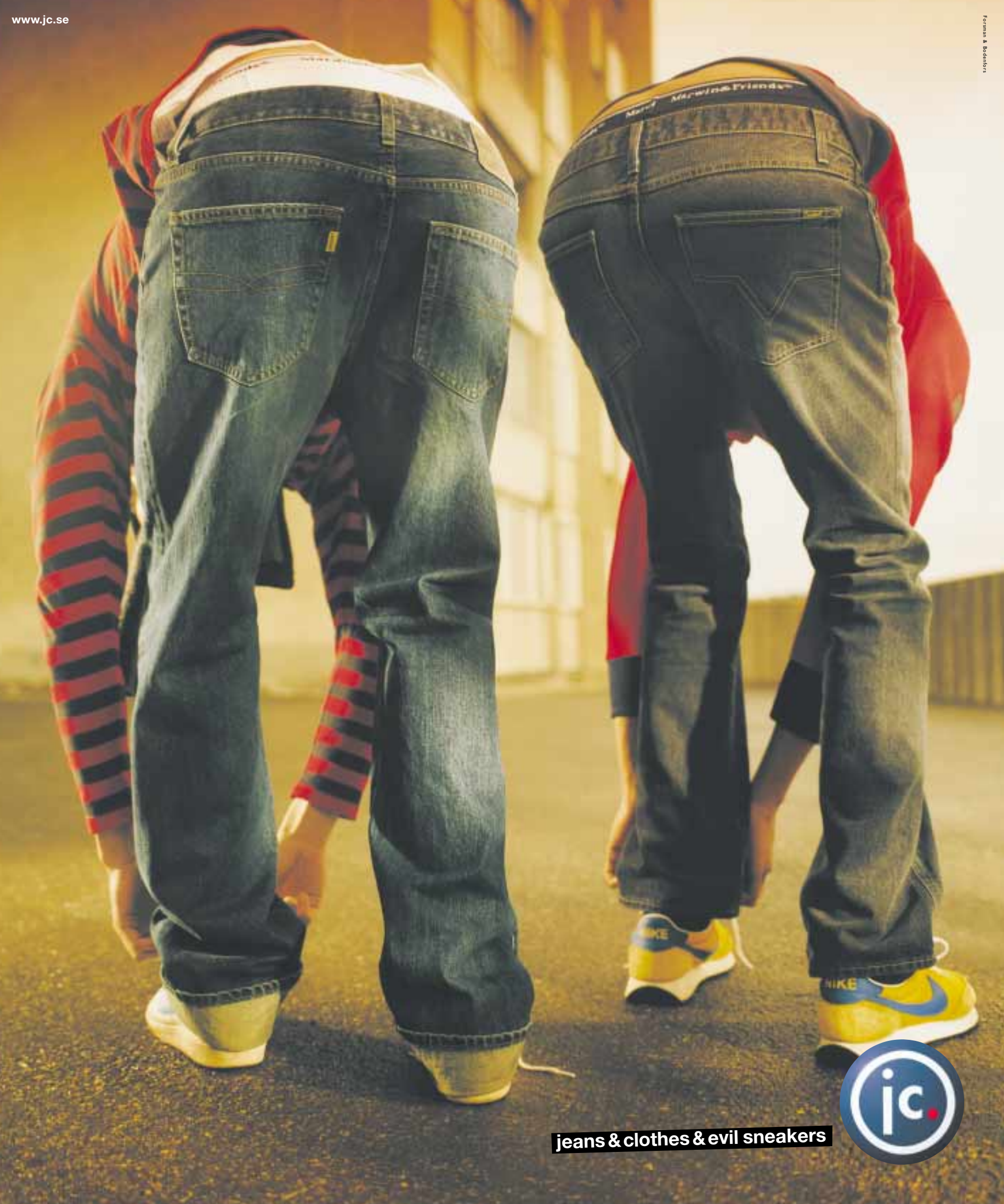
Mellan 1993 och -94 släppte Mark Ernestus och Moritz von Oswald nio tolvor på egna bolaget Basic Channel. Minimalistisk och brusig techno som fick ett otroligt genomslag. Ernestus och von Oswalds kompisar Scion, René Löwe och Peter Kuschneireit, blev tillfrågade att sätta ihop en samlings-CD med Basic Channel-materialet. Men de menade att originalen är alltför minimalistiska för att funka var för sig på en CD, låtarna är menade att mixas ihop. Men att bara släppa en vanlig mix-CD kändes alltför fattigt, så de bestämde sig för att gå ett steg längre.

De har klippt sönder Basic Channels klassiska låtar i små, små bitar, och sedan har de satt ihop dem igen i ett datorprogram. Det är den nya sortens mix-album, det räcker inte att spela en skiva efter den andra, utan här görs det i princip helt nya låtar, med ljuden från originalmaterialet. Metoden har provats

förut, på Richie Hawtins *DE9: Closer to the Edit* och Force Labs *Composure, Mixed by Algorithm*, och nu är det alltså dags för Basic Channel att omförhandlas. Resultatet låter bra. Det är dovt och brusigt men ändå ytterst dansant. Betydligt snabbare än Ernestus och von Oswalds senare äventyr, de lugnare omtolkningarna av BC-materialet eller *Rhythm & Sound*-skivorna. *Arrange and Process Basic Channel Tracks* är brus-techno när den är som bäst.

Henrik Strömberg

jeans & clothes & evil sneakers

VINYL

Om man bara vill kan man alltid kategori-sera rockmusik och stockholmarna **Sons of Cyrus** hamnar i kategorin underhållning. Deras andra singel på punkbolaget Big Brothel hamnar under kategorin kickar, kanske inte för att jag får några ihållande kickar av deras *A Lonesome Boy*, men det råder ingen tvekan om att de själva sprudlar av energi och kickar. Det är därför det blir så bra.

Jonas Elgemark

Skivbolaget Mute har alltid varit bra på att sko sig på saligt avsmnade band. Titt som tätt poppar det upp mer eller mindre genomtänkta återutgivningar. Å andra sidan, vad kan vara mer rätt än två **Nitzer Ebb**-remixar i dessa electroclash-tider? **Terence Fisher** har mixat om *Let Your Body Learn* (Playground) till en rätt skön technolåt med karakteristiskt **Douglas McCarthy**-skrikande. *Control I'm Here* var inte direkt jättespännande ens i originalversion, och även om **The Hacker** gör sitt bästa känns hans platta technobeats alltför tjtatiga.

Sound of Habib tar en paus från den lätt mesiga house de annars tenderar ge ut och klämmer i med lite riktigt feta breakbeats från **Peo de Pitte**. *Underground* är den givna dansgolvrökaren, medan andra sidans *Barmaid from Stockholm* känns, trots några rätt kul produktionsmässiga tricks, lite mer meditativ och som en typisk B-sida.

Nysignad på Morr Music släpper **Ms. John Soda** indie/electronica-EP:n *Drop-scene* med fyra ganska olika spår. *Go Check* är en klassisk uptempo indie-låt med tamburin, *Done Twice* är mer elektroniskt melankoliskt, därefter den vackra pianoverversionen av *Solid Ground*, och sist kommer skönt postrockiga *Elusive rmx*. Synd att bandets album som kommer nästa månad inte låter lika bra.

Henrik Strömberg

ALBUM

AFRICAN ROOTS

"Act 3 - Strictly Dub"

Bullwacki/Border

Osbkyra 80-talsbandet African Roots fick teknikerhjälp av Sugar Minnott till *Act 3*, men det hjälps inte. Den är körd. För det blir inte bra dub bara för att man tar bort sången och lägger till några slumpmässigt spridda ekon. Det krävs ande och inspiration, och det är något som *Act 3* saknar.

Peter Sjöblom

AMORPHOUS ANDROGYNOUS

"The Isness"

Future Sound of London/Border

I början och mitten av 90-talet var Future Sound of London utan tvekan ett av de mest inflytelserika banden inom elektronisk musik. Men efter *Dead Cities* från 1996 försvann duon, en av killarna blev ordentligt sjuk, reste på andlig upptäcktsresa runt världen, åkte tillbaka till England och nästan kom de båda på att vad de egentligen ville syssla med var psykedelisk rock. Sagt och gjort. *The Isness* är ett lätt och luftigt bygge med tydliga 60-tals-vibbar – en stor anledning till att grabbarna använder sig av aliaset Amorphous Androgynous istället för Future Sound of London, det namnet stämmer helt enkelt inte längre. Som gammal FSOL-fan var jag lite tveksam till den här nya inriktningen, men blev mest positivt överraskad. Skivan funkar bäst i början och slutet, de pretentiösa mittenlåtarna med orgier i sitar, flöjt och banjo hoppar jag helst över. Väntar man sig en ny *Accelerator* blir man besviken, men är man öppen för nya, psykedeliska intryck kan *The Isness* bli en trevlig bekantskap. Duon har dessutom föresatt sig att snart släppa ett album "fullt av psykedelia mixat på ett bisarrt sätt", en mer loop-baserad remix på *The Isness*-materialet. Låter kul.

Henrik Strömberg

THE APEX THEORY

"Topsy-Turvy"

Dreamworks/Universal

Trots att Apex Theory är av amerikanskt ursprung är de bästa referenserna svenska – sannerligen upp-och-ner-vända världen för att anspela på titeln! Fireside och här och där The (International) Noise Conspiracy flimrar förbi i arrangemang och melodier. Men Apex Theory har sina egna idéer, och flera av dem är bra dessutom. Det bör dock sägas att sångaren och hans sångstil hör till sorten som antingen irriterar eller tilltalar.

Peter Sjöblom

AQUANOTE

»The Pearl«

Naked Music/Virgin

Gabriel René heter mannen som rattar sparkarna och till sin hjälp har han ett antal skönsjungande sångerskor: resultatet blir svalt soulig må-bra-musik. Men *The Pearl* är också relativt färglös, musiken bara porlar på i makligt tempo. Ingenting händer egentligen. Och det måste det väl göra?

Gary Andersson

AU

"Alchimia"

The Laboratory

Försök har gjorts tidigare att förena folk-musik med techno, men förvånansvärt få har fått fusionen att fungera. Problemet med svenska trion Au är samma som många andras: de uråldriga traditionerna vänslas inte godvilligt med den moderna tekniken. Jag förstår inte varför. Det måste liksom gå att få ihop det! Men nästan alltid reduceras folkmusiken till en exotism, en bjär kulör i ett obekvämt sammanhang. Au begränsar sig inte till inhemska traditioner, utan blickar också mot arabvärlden, men det gör det hela nästan värre och ger musi-

ken en olustig underliggande new age-känsla.

Peter Sjöblom

DAVID BAERWALD

"Here Comes the New Folk Underground" UMG Recordings

Inledande *Why* är ett fint stycke alternativ-country där Jackson Browne möter Ryan Adams. Och *The Crash* likaså. Singer/song-writer David Baerwald, som bland annat jobbat med Sheryl Crow, är absolut bäst just då. Fullt lika intressant är han inte när förstärkarna pluggas in. Baerwald skriver fina vykort från livet men när tempot höjs blir det snarare vanlig tråkig FM-rock för medelålders amerikaner. Dock, den där underbara banjon i inledningsspåret är fantastisk. Och texten: "There's a white dog howling/By the side of the road/A drying drop of water in the sand/And a child's toy floating/Near the ocean's edge". Men det känns tråkigt att köpa en platta för en eller två låtar.

Annica Henriksson

BAXTER

"About This"

S56 Records

Nina Ramsby sjunger bra. Och det är väl det mest positiva man kan säga om Baxters nya album. Idén är samma som på debutalbumet, poplåtar mot en klubbig, modern ljudbild. Det är bara det att ljudbilden inte känns vidare modern längre, utan mest feg. *About This* är ett väldigt mjukt album, inga hårda kanter som skulle få det att sticka ut. Efter att ha lyssnat på plattan har inget fastnat i minnet, jag får inga bestående intryck. Inte heller känner jag något behov av att lyssna på plattan igen.

Henrik Strömberg

BEENIE MAN

"Tropical Storm"

VP/Virgin

Beenie Man hävdar att *Tropical Storm* är en partyplatta jämförd med förra *Art and Life* och med Neptunes-producerade låtar som *Bad Girl* och *Bossman* tillsammans med Lady Saw och DJ Clue-producerade *Fresh from Yard* där Lil' Kim gästas är jag beredd att hålla med. Men partyt är inte hämningslöst, rytterna är kontrollerade och Beenie själv verkar mest luta sig tillbaka och övervaka drinkbeställningarna. Hårdast svänger dancehallfavoriten *Miss L.A.P.* och galna *Yagga Yo* med hjälp av So Solid Crew.

Gary Andersson

BLACK CROWES

"Live"

V2

Black Crowes markerar sin januari-splitt-ring med detta live album. 19 låtar från förra årets turné som sammanfattar bandets karriär. Den outgivna *Title Song* kryddar till det lite extra för de inbitna fansen. Lillebrorsan och gitarristen Rich Robinson har mixat och man undrar hur han tänker när han gjort en så tråkig mixning utan att dra fram de svängiga gitarrerna. Black Crowes höjdpunkt i karriären är och förblir plattan *The Southern Harmony and Musical Companion*. Avslutande *Hard to Handle* från den plattan, men framförallt *Remedy*, lyckas alltid svänga och är partyhögare, så även här.

Jonas Elgemark

CAB

"CAB 2"

ToneCenter/Border

En god vän och skribentkollega myntade en gång uttrycket "musik som spelas i Utbildningsradions TV-program". Jag fattade precis vad hon menade. Hon menade sådana som CAB och liknande fusiondrumlar. Sådana som spelar för matematiken mer än musiken och publiken. Som flyttar x och y hellre än svänger. Men vad annat kan man vänta sig från folk som Tony MacAlpine,

Bunny Brunel och Dennis Chambers. Den stora frågan är istället hur Brian Auger, en gång företrädare för fett hammondgroove tillsammans med Julie Driscoll, lånar ut sig till musikaliska skumraskaffärer som denna.

Peter Sjöblom

EVA CASSIDY "Imagine" Hot/MNW

Detta är andra plattan med tidigare outgivet Eva Cassidy-material. Den första, *Songbird*, gick oväntat upp på europeiska listor och har legat kvar på flera av dem i runt ett år! Tragiskt nog gick Cassidy bort innan hon fick uppleva sina egna framgångar.

Precis som på *Songbird* finns här sådant där Cassidys exceptionella röst tar listarna till nya sfärer, och sådant som är mindre intressant. Till det bästa hör *It Doesn't Matter Anymore*, *Danny Boy* (av alla låtar!) och förvånansvärt nog också *Who Knows Where the Time Goes*. Inte för att Eva Cassidy överträffar Sandy Dennys original, men hon är i alla fall en av de som kommit närmast.

Peter Sjöblom

GUY CLARK "The Dark" Sugar Hill

Guy Clarks debut *Old #1* idag räknas som en countryklassiker, men det riktiga genombrottet har uteblivit. Han har hållit på i 30 år, men är fortfarande okänd för de flesta. Kanske kan Gillian Welch och Dave Rawlings medverkan på *The Dark* rikta strålkastaren mot Clark. Den har för övrigt likheter med det Welch gör; en rustik enkelhet, sparsmakad akustisk instrumentering och en mörk underton. Jag kommer också att tänka på Townes Van Zandt – faktum är att *The Dark* är en av de skivor som bäst förvaltar arvet efter Townes. Och det säger inte lite.

Peter Sjöblom

CLIPSE "Lord Willin" Star Trak/BMG

Pharrell Williams och Chad Hugo har under namnet The Neptunes varit världens hippaste producentteam i ett par år nu (senaste hittin är Nellys *Hot in Herre*), men till slut måste jag motvilligt inse att det kan bli lite för mycket av det goda. Här har de hjälpt gamla kompisarna Pusha T och Malice från Virginia med debutplattan *Lord Willin'* och det låter bra, men inte så supersexigt som jag väntat mig. Beatsen och de små slingorna finns där (fast en del låter överblivet), basen mullrar till ibland och rappen är kraftfull men inte så självklar som man skulle önska. Clipse kommer aldrig att dominera listorna som N.O.R.E., Kelis eller Jay-Z. Och det är långt ifrån vad The Neptunes själva åstadkommer som N.E.R.D...

Gary Andersson

THE CONFUSIONS "Trampoline" MNW

Sundsvalls Confusions försökte sig på en karriär under den stora indieeran på 90-talet, men dessvärre hände det inte alls mycket. Självt minns jag bara en låt. Jag trodde de hade lagt ned för länge sedan. Men något i skymundan har de kämpat vidare och *Trampoline* är bandets fjärde platta. I Japan och Tyskland har de redan en stor fanskara. Nu är de tillbaka igen efter förra plattan *Six-O-Seven* från 1998. Denna gång har Pontus Frisk producerat, som även jobbat med Andreas Johnson. Och efter bara första genomlysningen blir jag riktigt imponerad. I *The Pilot* skulle man nästan kunna missta svenskarna för Suede. Och i *Tonight* verkar Lightning Seeds ha återuppstått. Hurra för indiepopen! *Tram-*

poline är en smula ojämn men ändå spår jag en lysande framtid för The Confusions.

Annica Henriksson

BRIAN CONNOLLY "68 was 68" Malibu/Border

Innan Brian Connolly skördade framgångar i Sweet livnärde han sig som sessionsångare. Bland annat spelade han 1968 in åtta låtar i tidstypisk stil. Kanske är *68 was 68* mer för anhängare av brittisk psykedelia och 60-talspop än för Sweet-fansen. Här finns schlagerpoppiga låtar med en lätt touch av soul och Swinging London, liksom underbara ballader *What Good Am I*. Materialet må vara en smula ojämnt och ljudkvaliteten inte riktigt i topp, men varför det inte blev mer av detta än ett bortglömt rullband är svårt att förstå.

Peter Sjöblom

CRACKER "Hello Cleveland! Live from the Metro" Cooking Vinyl/Border

Efter att Camper Van Beethoven splittrades 1989 har David Lowery hållit på med sitt Cracker med stor framgång. Utsälda arenor och kritikerrosade album. Självt är jag mest förtjust i plattan *Kerosene Hat* från 1993 med kanonlåten *Low*. Cracker saknar trots allt något som Camper hade. Kanske var det den fantasifulla fiolen, men också mindre traditionella rocklåtar. Cracker har aldrig lyckats klä Campers album *Key Lime Pie* och *Our Beloved Revolutionary Sweethearts*, deras två sista och bästa album. Behållningen på detta livealbum är en rivig *Teen Angst*, den skönt melankoliska *Low* och en självklar version av *Pictures of Matchstickmen* där man ändå saknar fiolen. Men Cracker har en bit kvar innan de fastnar i arenarockkräsket, de har tack och lov fortfarande kvar sin glöd.

Jonas Elgemark

CURVE "Gift" Universal

I början av 90-talet var Toni Halliday omslagsflicka på den flesta hipa engelska musiktidningar. Hon har hållit på sedan dess och spelat in skivor, allt mer i det tysta men givetvis klarar hon sig lika bra utan den engelska musikpressens stöd, kanske inte ekonomiskt men musikaliskt. Det är fortfarande den distade gitarrheltäckningsmattan kompat av ett dansbeat. Ibland tenderar det att bli enformigt men Toni Halliday lyckas tack vare sin inbjudande röst och melodier frambringa något hypnotiskt. Kevin Shields från My Bloody Valentine är med och lägger en extra dimension på några låtar. Allra bäst är *Hung Up* som påminner lite om Portishead men har betydligt mera energi och inte så mycket självömkan. Toni Halliday är en klok kvinna som förtjänar all uppmärksamhet.

Jonas Elgemark

CUSTOM "Fast" ARTISTdirect/BMG

Skejtarsnubben Custom från New York gör cool hänga-ut-musik i sin studio på nedre Manhattan där ett kollektiv av artister lever och skapar dagarna i ända. Men de dova slackerbeatsen som utsmäckas med metallriff och pratsång har gått i stå. Jag blir bara trött av att lyssna på *Fast*.

Gary Andersson

LARS DEMIAN "Sjung hej allihopa" BMG

När Lars Demian på allvar slog igenom i början av nittiotalet kändes hans musik rätt fräsch i den i och för sig då rätt dynamiska visgenren. Tyvärr verkar det idag som att inte bara genren sprungit ifrån Demian, utan egentligen hela den svenska musiksce-nen. Framför allt har den utvecklats, medan Demian fortfarande står kvar på

samma kabarésen som han gjorde för femton år sedan. *Sjung hej allihopa* innehåller elva spår som inte bara har samma sound som tidigare album, utan också tyvärr är sämre. Det griper aldrig tag, det engagerar aldrig. Man har hört allt förut. Jag har tidigare tyckt mycket om Lars Demians musik och historier, men det här kan man inte annat än bli gruvligt besviken åt.

Magnus Sjöberg

THE DEVILS "Dark Circles" Universal

Två gamla synthrävar ligger bakom The Devils, nämligen Stephen Duffy och Nick Rhodes, som 1978 bildade Duran Duran tillsammans med John Taylor och Simon Colley. Duffy däremot lämnade dock bandet strax innan karriären tog fart. Istället fortsatte han solo, som Tin Tin, och bildade även gruppen The Lilac Time 1987. Efter många år på skilda håll gör nu Duran Durans urmedlemmar musik ihop igen. Och synthar är fortfarande huvudingrediensen. Men The Devils har gått tillbaka till det mörka och futuristiska, som var planen för Duran Duran, långt innan Simon LeBon.

Rhodes och Duffy sprang in i varandra på en modevisning 1999 och de började snacka gamla minnen, om hur de brukade knäpa fram sin musik och om klubben Barbarella där de spelade i slutet av 70-talet. Till slut var de tvungna att återuppta samarbetet de påbörjade för 24 år sedan. De valde att använda analoga instrument och en del av det gamla Duran Duran-materialet. Resultatet är låt oss säga det bästa som kommit från Nick Rhodes. Och beträffande Duffy är det en spännande musikalisk förändring. Även om jag föredrar Lilac Time och hans gitarrbaserade popmusik. The Devils är svårt att sätta fingret på. De är en blandning av tung, svart synth och New Order. Monotona, mörka tongångar får ge plats åt Lightning Seeds-klingande melodier eller tjejkörer. Jösses, det svänger ju!

Annica Henriksson

DIVERSE ARTISTER »2 Many DJ's« PIAS/Playground

Denna mixplatta är riktigt underhållande eftersom alla låtar är söndermixade och -klippa helt utan pardon – och urvalet är riktigt vasst dessutom. Peaches *Fuck the Pain* Away övergår i Velvet Undergrounds *I'm Waiting for the Man*, *No Fun* med The Stooges infiltreras av Salt'n Pepas *Push it* för att sedan förvandlas till Hanayos elektroniska *Joe le Taxi*. Jag upplever inte ett tråkigt ögonblick under hela resan på över en timma.

Funkar inte detta som DJ-set så blommar löken.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER »Balle! Balle! – Sounds of Bhangra« Yormind/Warner

Denna dubbel-CD innehåller 20 spår med indisk folkmusik försiktigt influerad av västerländska tongångar. Bhangra-musiken med tillhörande dans föddes i indiska delstaten Punjab när byarna välkomnade skörden som stod för dörren, men i takt med att folk med indiskt ursprung växer upp i väst utvecklas även musiken. För västerländska öron känns ändå materialet på *Balle! Balle!* relativt traditionellt, men visst låter det spännande. I kulturella möten kan ju så småningom något helt nytt födas. Missa heller inte de smarriga matrecepten som följer med skivan!

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Companionship"

April Records

En tillbakalutad och skön samling av dagens nordiska loungejazz-scen. Snygga arrangemang och sofistikerat sväng löper som trådar genom alla låtar på samlingen. Bäst är inledande Swell Sessions *April in Vein*, svenska Koops *Tonight* och Universal Funks *Brothers and Sisters*. Det kan dock bli lite för mjukt och tillrättat. Jag saknar riv i låtarna efter en stund.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

»Hustler, DJ-Groupie Vol 1«

DJ-Groupie/Border

Musik ska vara sexuell och ånga av åtrå – åtminstone på dansgolvet och i sängkammaren. Detta här gänget runt DJ-Groupie tagit fasta på och ger här ut ett DJ-set fyllt av snusk och roterande rytmer. Groove Armadas *I See U Baby* är med och självklart figurerar ärkehummern R. Kelly på spåret *Sex Me*. Konstigt nog blir man inte speciellt tänd av att lyssna på musiken. Och extra-CD:n med fem Blowfly-låtar är bara vulgär.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

»Mundial Muzique v2«

Guidance/Border

Världsmusiken på denna samling är sådär njutbar som man hoppas att all lyssningsmusik ska vara. Rytmerna är inte för aggressiva och finlirets omfattning är väl avvägt. Detta gör *Mundial Muzique v2* till en varm och omfamnande upplevelse. Restless Soul-remixen av Meitz sköna *Africa* är ett tydligt exempel. Faze Action-remixen av Femi Kutis levnadsglada *Do Your Best* ett annat.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Music for Every Soul"

Tangent Beats/MNW

Vi befinner oss i gränslandet mellan barlounge och dansgolvet. Men istället för en strömlinjeformad samling som fungerar på någon av dessa två platser får man här musikalisk bredd. Allt ifrån djupaste house till dansant vokahouse med latinoinfluenser. Det är samtidigt en samling som visar den bredd och det kunnande som svensk dansmusik av idag bjuder på. Många spännande artister återfinns på denna jämnstarka CD, såsom Håkan Lidbo, Martin Venetjoki och Microman.

Av de snabbare spåren gillar jag Zoo Brazil feat. Emmas *Drivin' too Fast* mest. Det är ett hitbetonat house-smultron som smakar sommar och sol. Av de lite lugnare spåren är Loadbalancers chilloutstycke *Antenna* det starkaste. I hård konkurrens med jazzindränkta *Bitmapping* av Stocktown & Capetown. Så här skulle nog Miles Davis låtit om han fortfarande varit i livet. Allra bäst är John Dahlbäcks *Lingerie Nights*, en elektronisk resa över dansgolv och inre landskap.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Opensource.code"

Source

Alla de stora namnen inom elektronisk lyssningsmusik trängs på den här samlingen. Skivbolaget Source samarbetar med Ableton, vars programvara Live är det hippaste inom elektronisk musik just nu – ryktet förtäljer att det funkar väldigt bra i livesammanhang. Tolv låtar av folk som Thomas Brinkmann, Monolake, Smyglyssna, Sutekh, Robert Lippok, Akufen, etc. Övervägande bra låtar om man tar dem en och en, men man får aldrig den där helhets känslan ett bra album ger. Det är en samling och det låter som en samling. Snart glömd i CD-hyllan.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Pushing Scandinavian Rock to the Man! Vol. III"

Bad Afro/VME

Slammerbolaget Bad Afro levererar ännu en översikt över den svenska garagekulturen. Chronics, Laundrettes, Mutants med flera väsnas på ordentligt, men mycket är mediokert. Vegas V.I.P sticker ut med sin twangpop, liksom Maggots med sin pådrivande tremolo-orgie *Leave Me Alone*, finska Flaming Sideburns bekräftar sin goda ställning och i topp ligger Göteborgs party-excellenser Royal Beat Conspiracy.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER/DJ C1

"Shifting Gears"

Intec

Det är alldeles för lätt att säga "ännu en mixad house-samling". Det är tyvärr också sant. DJ C1 har givetvis samlat på sig en bunt bra hård house/techno, och han mixar givetvis ihop låtarna snyggt, om än inte jättespännande. I slutet av mixen hittar vi lite detroit-techno, det är lite roligt att han klämt in en gammal Mad Mike-låt från 1992. Känner du att du måste ha ännu en DJ-mixtejp på CD, så javisst. Annars kanske inte.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Skönt att ha till sommaren"

S-Man Productions

Lågbudgetsamling med många okända namn. Något är galet när Ken är överlägset bäst i ett så här stort sällskap. Houmans *Vad det är* funkar okej och Sökarnas *En vanlig dag* får godkänt. Detta vägs tyvärr upp med råge av låtar som aldrig borde ha lagts ut ens på nätet.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

"Sónar 2002"

Sónarmusic/Border

Det finns två saker som utmärker den här samlingen. Den första, och mest uppenbara, är förstås att Diego "Valrossen" Maradona pryder omslaget. Öh? Ja, Sónarfestivalen i Barcelona gick av stapeln samtidigt som VM i fotboll, och Maradona spelade faktiskt två säsonger med Barça... Anledning nog att sätta fotbollshjälten på omslaget till en samling med electronica och dansmusik (?). Den andra är att det här är två samlingar i en. En eftertänksam CD med elektronisk lyssningsmusik och postrock, och en dansinriktad med mjuk house och electro. Urvalet, baserat på vilka artister som gästade festivalen 2002, är helt okej, men inte jättespännande. Här finns inga exklusiva låtar. Känner man för att köpa samlingar finns det andra som är både bättre och mindre splittrade. Om man var på Sónar 2002 är samlingen en bra souvenir, annars känns den rätt överflödig. Såvida man inte är fanatiskt intresserad av golfstjärnan Maradona, förstås.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Trojan Calypso Box Set"

Trojan/Border

Calypso på Jamaica? Jovisst! Långt före reggaen blandade slavar musik från sina olika afrikanska länder. Stilen mento kom till, utvecklades och började närma sig calypson, en form som sett dagens ljus på Trinidad.

Trojan Calypso Box Set berättar om musiken före baktakternas tid och sträcker sig från 1956 och nästan 20 år framåt. Här finns artister som Lord Kitchener, Tommy McCook och Derrick Harriott, The Mighty Sparrow och Lord Tanamo. Den tredje skivan i boxen tar upp brittisk calypso och det hela är en mycket svängigare upplevelse än vad man kanske kan tro.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"UB40 Presents the Fathers of Reggae"

Virgin

Gregory Isaacs, Toots Hibbert och ett dusin andra mer eller mindre legendariska reggaeartister sluter upp för att hylla UB40 – Storbritanniens föregångare till Ace of Base. När de en efter en gör covers på UB40:s karaoke-reggaelåtar är det nästan, men inte riktigt, som om 60-talets största amerikanska soulstjärnor skulle göra en hyllningsskiva till Commitments-sångaren Andrew Strong. Det är lite motbjudande. Det sluts cirklar här som verkligen inte borde slutas.

Thomas Nilsson

DJ JAZZY JEFF

»The Magnificent«

Rapster/Goldhead

Will Smiths gamle sidekick från Fresh Prince-tiden släpper här efter många år sitt debutalbum där han luftar vokala förmågor från egna bolaget A Touch of Jazz vid sidan om kändisar som Jill Scott, Freddie Foxxx och Shawn Stockman från Boyz II Men. Men *The Magnificent* blir aldrig mer än fickljudmen. Det är svalt och jazzinspirerat (som väntat), och detta skapar tyvärr ett avstånd som ger plattan ett oengagerat intryck. Det bränner aldrig till. Okände r'n'b-sångaren Raheim gör dock bra ifrån sig i snyftiga *My People*.

Gary Andersson

DRILLER KILLER

"Cold, Cheap And Disconnected"

Osmose Productions/MNW

Driller Killers sjätte album är en spark i röven. Sparkar i röven kan alla behöva ibland för att komma igång. Driller Killer lirar punkrock i 200 knyck. Rakt på sak. Inga som helst krusiduller. Förlitar sig på att låtarna är starka och klarar sig på egen hand. Själv tycker jag inte att Driller Killer gör låtar som håller för ett helt album. Märker att jag tappat koncentrationen redan efter halva skivan. Så med andra ord skulle det räckt med en femspårs EP.

Per Lundberg G.B.

DSP

"In the Red"

Ninja Tune/Playground

DSP står för Dynamic Syncopation Productions och *In the Red* är briternas andra album. Gäster militars från bling-bling har vässat tungorna och gör *In the Red* till en skön tillställning även om den organiska ljudbilden bitvis luktar old school blandat med acid jazz-mögel. Bäst funkar *Trife-A-Saurus Rex* där Aphathy pricksäkert radar upp punchlines.

Björn Magnusson

DZIHAN & KAMIEN

"Gran Reserva"

Couch Records

Först när ett spanskt rödvin lagrats i fem år förtjänar det etiketten *Gran Reserva*. Då har det vilat på ekfat och flaska. Var D&K:s ljud lagrats är oklart. Klart är dock att det även här handlar om lagringstid. Dessa båda DJ:s har nämligen på denna skiva använt sig av ljud som deras pappor spelat in på sextioalet. Papporna var jazzmusiker och deras söner ägnar sig åt loungejazz med dragning åt deephouse.

Ford Transit är orientaliskt kryddad upptempo, *Deep Kitsch* svävande djup house och *Thrill* ett vemodsskimrande triphop-stycke. Dessa tre låtar är bäst, men skivan är rakt igenom bra.

Precis som ett lagrat rödvin ger den här skivan smaklökarna mycket att göra. Det finns små nyanser och dofter som blommar upp när man avnjuter den koncentrerat.

Mats Almegård

DÅLEK**"From Filthy Tongue of Gods and Griots" Ipecac/Border**

From Filthy Tongue of Gods and Griots är progressiv och lite industriell hiphop från England. Alla de väntade beständsdelarna ingår, som dålig rap och långa, stämningsfulla instrumentala partier. Någon kanske tycker att det här är bra och innovativt, men själv gäspar jag käkarna ur led redan i första låten.

Daniel Severinsson

E-40**"Grit & Grind" Zomba**

The Ballician har representerat västkusten i ett helt decennium utan att riktigt slå igenom. Han rappar ändå nästan uteslutande om pengar och brudar över halvdan bounce producerad av Rick Rock. *Grit & Grind* kommer säkert att gå bra i USA, speciellt eftersom *Rep Yo City* med bland andra Petey Pablo är så bra att den borde kunna röja väg för ett gäng uppföljande hittar.

Daniel Severinsson

ELK CITY**"Hold Tight the Ropes" Talitres Records**

Elk City är en art-rocktrio från New York med förflutet i Melting Hopefuls. Renee LoBue och Peter Langland-Hassan delar på sånginsatserna. Och även om LoBue är en cool brud i femtiotalsstil är det Langland-Hassan som gör hela bandet. Utan hans tillbakalutande, mumlande röst i Neil Halstead-anda skulle jag inte bli det minsta intresserad. Tyvärr kan det kännas som om låtarna försämras nämnvärt när LoBue kommer in. Flera låtar är riktigt bra. Radiohead-doftande *Indiana*, Dylan-inspireerade *Once and For All*, *Smile* etc. Det finns en bra grogrund där men ett soloprojekt med Langland-Hassan tror jag mer på.

Annica Henriksson

FAIRPORT CONVENTION**"Heyday" Island/Universal**

Fairport Convention är som en engelsk motsvarighet till Grateful Dead. Deras fans är lojala, och det finns utöver de ordinarie skivorna rikligt med utgåvor med liveinspelningar, outtakes och radioinspelningar. Men ofta har deras tidigaste försök hamnat i skymundan för den legendariska perioden när de var med och formade den engelska folkrocken. Till en början sneglade de mer mot den amerikanska kontinenten, och gjorde gärna covers på Leonard Cohen, Joni Mitchell och Johnny Cash. Men de gjorde det från ett brittiskt perspektiv, och resultatet blev något som utstrålade nybyggaranda och flödade av spelglädje. *Heyday* är en samling inspelningar gjorda av BBC, och här finns gott om fina exempel på hur de lät precis i början. Den här nya versionen av plattan är både remastrad och utökad med åtta bonuslåtar, bland annat Sandy Dennys hjärtnipande vackra *Fotheringay*. Fairport-headsen lär dregla nia-garafall, men det här är tillräckligt bra musik för att andra bör höra det.

Peter Sjöblom

FIREWATER**"Psychopharmacology" Jetset/Border**

Denna amerikanska kvartett balanserar mellan viljan att spela alternativ rock och att presterar fyndiga poplåtar. Musikaliskt påminner Firewater faktiskt en del om Midnight Oil, vilket förmodligen ger de flesta en fadd 80-tals-smak i munnen. Sånginsatserna på *Psychopharmacology* är högst ordinära och låtarna saknar riktig vilja, plattans tio spår irrar mest omkring i ett musikaliskt vakuum. Och musik behöver luft för att växa.

Gary Andersson

FLANNELMOUTH**"I've Seen Nothing Yet EP" Up and Running**

Jäklar i min låda, det låter som Gene! Men Flannelmouth är ett band från Helsingfors. De har själva spelat in denna 4-spårs EP. Och jag måste säga att jag diggar det. Ett band från Finland som spelar indiepop som riktiga briter. Wow. Och Tuomo Kuusi har en grymt bra popröst. Mjuk, beslöjad. Och snyggt engelskt uttal. Och när jag hävdade att de låter som Gene är det inget negativt, eftersom Gene blev sämre och sämre och försvann. Någon måste plocka upp handsken. Och även om Gene hade alldeles för tydliga The Smiths-referenser så lyckades de ändå med en egen karriär. Flannelmouth kanske blir kallad en Gene-kopia i början, men jag ser fram emot att höra mer. Indierevival nu!!!

Annica Henriksson

FONDA 500**"No 1 Hifi Hair" Truck/Border**

Det här lilla bandet kommer från engelska Hull, men har samma typ av godhjärtad naivism som man kan hitta hos många japanska band. Syntar som är så fula att de blir gulliga möter snälla gitarrer. Tuggumikraut möter Syd Barrett filtrerad genom Elephant 6-kollektivet. *No 1 Hifi Hair* är en bagatell lika pigg som sitt orange omslag.

Peter Sjöblom

DESMOND FOSTER**"Under Oath" Rub-A-Dub**

Det är inte lätt att hitta nygjord rootsreggae, med Desmond Foster tar ett steg åt rätt håll. Även om sången ligger åt det lite slickare hållet, så har han en pondus i både rösten och kompet. Bra låtar, även om Roxettes *It Must Have Been Love* med fördel hade kunnat strykas.

Peter Sjöblom

VINCENT GALLO**"Recordings of Music for Film" Warp/Border**

Buffalo 66 är en helt fantastisk film, där Vincent Gallo spelar den frigivne Billy Brown som på vägen hem till sina föräldrar kidnappar en ung tjej (Christina Ricci). Brown tvingar henne att låtsas vara hans fru som han mött genom sitt CIA-jobb. Det är en underbar historia och Gallo är en underbar skådespelare och regissör. Men det räcker inte för honom, karln ska ge sig in i musikbranschen också. Visserligen har han, av detta album att döma, gjort filmmusik redan 1979 till *If You Feel Froggy, Jump*. På det riktiga albumet *When* i höstas doftade det Chet Baker, då Gallo sjunger med samma ljusa, oskyldiga stämma. Den här gången är det ett fullmatat album med musik från fyra filmer, bland annat *Buffalo 66*. Det är 29 korta spår med mestadels bara ljudlandskap. En elgitarr som plockar lite, en bas som rullar tyst i bakgrunden, eventuellt några fjäderlätta vispar på virveln. Eller pianotangerter som slås an utan någon logisk ordning. Ofta odefinierbara instrument som tjuvar av ångest och ensamhet. Den vackra melodin i *Her Smell Theme* för tankarna till *Gudfadern*-temat. Musiken till alla fyra filmer påminner mycket om Tundersticks soundtrack till *Trouble Every Day*, som faktiskt Vincent Gallo är med i. Endast ett spår, *Lonely Boy* från *Buffalo 66*, har sång.

Plattan i sin helhet blir mest tråkig och tjugat av dessa små snuttar som är ganska identiska. Filmmusik, eller ljudlandskap till film som detta är, passar bäst i sitt sammanhang. Att lyssna på det på skiva är ingen större hit. Kanske som sovmusik. Däremot kan man för all del ge hans *When* en chans om man gillar Chet Bakers röst

och anspråkslösa melodier. Då är Vincent Gallo helt okej. På skiva.

Annica Henriksson

GIRLS AGAINST BOYS**"You Can't Fight What You Can't See" Jade Tree/Border**

You Can't Fight What You Can't See inleds med ett par stabbiga spår och faktiskt fortsätter hela plattan i samma riktning. Det känns ansträngt, som att jogga på stället – bandet kommer ingenstans. Framförallt är Scott McClouds sång trädig, han låter tillgjord och rejält skitnödig. Skulle inte vilja vara med i Girls Against Boys nu, taget gick för ett bra tag sen.

Gary Andersson

IAN GOMM**"Rock'n'Roll Heart" BGO/Border**

En gång i tiden var Ian Gomm kollega med Nick Lowe i Brinsley Schwarz som trots sitt något tveksamma rykte gjorde ett knip- pe utmärkta poplåtar. Därefter gjorde Gomm ett antal mindre lyckade soloplattdor, och så kan man beskriva också *Rock'n'Roll Heart*. Om man inte har en faiblesse för slätstruken muffinspop med en anstrykning av ljushylt soul vill säga. Skivan är inspelad i Nashville, och Nanci Griffiths sjunger på en låt.

Peter Sjöblom

GUTTERMOUTH**"Gusto" Epitaph/MNW**

Javisst är skojsfrisk gladpunk harmlös, men den kan definitivt vara enerverande. Och Guttermouth är rejält käck. Enerverande käck. Detta är medelklassrock av sämsta märke.

Gary Andersson

STAFFAN HELLSTRAND**"Socker & synder" MNW**

Staffan Hellstrand hittade sitt sound redan på första soloalbumet, och har sedan envist stannat kvar vid det. Jag kan inte bestämma mig för om jag tycker det är ständaktigt konsekvent eller insnöt dumdistigt. För hur mycket jag än vrider mig i vändor när jag hör de vanliga stråkararrangemangen som blivit legio sedan *Lilla Fågel Blå* inser jag att det till lika delar är ett Hellstrandskt signum som de är odelbart tillhörande de låtar de förekommer i. Men det jag tror gör att man efter ett tag tycker att Staffans låtar och album blir jämntjocka och nästan uppreppande är framför allt rösten. Den röst som under 1980-talet anklagades för att lida av grava Thåström-komplex, har nu visserligen skaffat sig en egen identitet, men lyckas inte variera sig lika mycket som låtarna själva för att det inte ska kännas monotont. För *Socker & synder* är i sig rätt varierad, men allt har den där Hellstrands-stämpeln som gör att de som inte är övertygade om hans storhet kommer att rata den. Alla fans kommer att gilla den, men sakna omedelbara hits (även om de finns här). Vi andra tycker att det är ett rätt bra Hellstrand-album, utan att hänföras.

Magnus Sjöberg

ROBERT HOOD**"Point Blank" Peacefrog Recordings**

Det jag gillar med sån här techno är att den hymlar inte. Den vet att den är till för dansgolvet, och därför lägger den inte ner tid på sådana onödiga saker som intro eller outro. Det är pang på från första sekunden till den sista. Det enda som händer är att en hi-hat eller ett syntljudd läggs till eller dras ifrån. Robert Hood har gjort många bra techno-låtar, och flera av dem finns här på *Point Blank*. Det enda som inte funkade jätebra är att lyssna på dem som ett album, vilket blir lätt enahanda.

Henrik Strömberg

STEVE HOWE
"Homebrew 1 & 2"
Inside Out/Border

Sammanslagning av två tidigare utgivna skivor där Yes-gitaristen samlat heminspelningar och musikaliska skisser. En del låter som sådant Yes har ratat, en del som om Mike Oldfield spelade christmas carols, men här finns också charmiga ragtimetrudeltur och fin "folk baroque" som i *Wayward Course*. Det ligger väl i skrivans natur att vara ojämn både i stil och kvalitet, men det gör egentligen inte så mycket. Det roliga med den är att man får kika genom nyckelhålet och lägga örat mot dörren när Howe leker utom hörhåll för alla andra. Om inte annat så är det skönt att höra en perfektionist bjussa lite på sig själv.

Peter Sjöblom

IAN HUNTER
"Rant"
Repertoire/Border

Sedan Ian Hunter hoppade av Mott the Hoople i mitten av 70-talet har han släppt skivor kontinuerligt – *Rant* är den knappa tjugonde i ordningen och en jag gärna hade sluppit. Den staplar så många nötta Stones-riff och stereotypa rock'n'roll-klichéer att den måste vara på låtsas – bara det att Ian Hunter själv vägrar förstå det. Och ja, han har fortfarande fula glasögon.

Peter Sjöblom

JIVARO
"Jivarodelia"
EWB

Det här är en sådan där skiva som mindre och mindre angelägen ju mer man lyssnar på den. Jag var definitivt positiv efter första genomlysningen, men intresset har bara svalnat sedan dess. Jivaro, alias Henrik Dahl, bjuder på nio tranceigt elektroniska stycken som lider av identitetsbrist, de känns lite för snälla för dansgolvet men lite för dansiga för att vara hemmalysningsmaterial. Hade skivan kommit för typ åtta år sedan, under trancens gyllene ålder, hade jag varit väldigt imponerad, men idag höjer den inte många ögonbryn.

Henrik Strömberg

KHIA
»Thug Misses«
Dirty Down/Sony

Khia tar hem titeln snuskigast i kvarteret med singeln *My Neck, My Back (Lick it)* («My neck, my back/lick my pussy and my crack») men självklart är (rap-)världen 2002 redo för en brud med skinn på näsan och stort ego. Därför säljer hon galet många plattor. Resten av debuten *Thug Misses* innehåller också låtar där Khia utan knussel berättar vad som gäller och hur hon vill ha det. Produktionen är svängig och hennes rap är extremt självsäker, det verkar självklart att hon ska bli världsstjärna. Och så blir det också. Nästa platta ligger nämligen redan och väntar på att *Thug Misses*-svallvågorna ska ebbas ut.

Gary Andersson

LAKE OF TEARS
"The Neonai"
Blackmark

Hade musiken på *The Neonai* varit lika färgstark som omslaget med sina klara, nästan psykedeliska kulörer hade den förmodligen varit mästerlig. Lake of Tears har sina rötter i den melodiska death metal-scenen, men på deras femte platta låter de mer som ett lätt symfoniskt AOR-inriktat Ultravox. Med dåligt engelskt uttal dessutom. Hur jag än vrider och vänder på det låter inte *The Neonai* annat än valhänt och Lake of Tears som trista wannabees.

Peter Sjöblom

LOADED
"Darkdays"
Locomotive

Dödsallar och skelett på omslag och skiva. Okej, de lyckas inte skrämmas tillräckligt

med musiken utan måste ta till attribut. Men jag brukar föredra att bli överraskad. Hur som helst så finns det många stunder på Seattle-bandets debutplatta som visar på starka låtar och en förmåga att hålla energin uppe. Sångaren Duff tar väl hand om melodierna och lyckas få liv och trovärdighet i låtarna. Med en lite mer opolerad ljudbild skulle jag förmodligen jubla.

Jonas Elgemark

MAD AT GRAVITY
"Resonance"
ARTISTdirect/BMG

Mad at Gravity spelar sån där ofarlig talk-showrock som amerikanerna är så förtjusta i. Lite pompöst med stora refränger och tämjda gitarrer och en sångare som är varken eller. *Resonance* framkallar på sin höjd en axelryckning.

Gary Andersson

THE MAKERS
"Strangest Parade"
Sub Pop/MNW

Det lustiga är att Mike Maker, eller Michael Machine, låter som Kevin Rowland när han sjunger. Förutom på *Wide Wide World of Girls* där han istället stiger in i Mick Jagers kläder. Jag undrar om han brevid bandet försöker sig på en karriär som imitator. The Makers är dock inte alls i närheten av vare sig Dexy's eller Stones. De är en garagepunkkvartett från Spokane i Washington som harvat i drygt tio år. Första tiotummaren släpptes på Sympathy for the Record Industry. Sju plattor på Estrus hann de med innan de flyttade till Sub Pop, där *Strangest Parade* är deras andra albumsläpp. Men garagepunken finns det inte mycket kvar av. De lutar mer åt glam-rock. Det är mer Steve Harley än Rancid. Mer pang-på-Queen. Eller en amerikansk variant av Sultans of Ping FC. Bitvis är det riktigt spännande, balladen *Concert of Colors* och framför allt *Suicide Blues*. Eller varför inte överljudskanonen *Addicted to Dying*. Men i slutändan hade jag hoppats på mycket mer.

Annica Henriksson

MAMMOTH VOLUME
"A Single Book of Songs"
Music Cartel

Svenska Mammoth Volume gör sitt till för att expandera stonerrockens form. Självklart ekar Black Sabbath, men de refererar också till Led Zeppelin och 70-talsprog. Goda intentioner, men jag önskar att de släppte sin lite intellektuella hållning oftare och bara flöt med. Kanske därför som jag gillar den avslutande sjuminiterslåten bäst – *Instead of Circles* är alldeles utmärkt post-psykedelia.

Peter Sjöblom

MARAH
"Float Away with the Friday Night Gods"
Sony

När kidsen blivit stora och kommit över collagerock och nymetallen, då börjar de lyssna på vanlig radirock när de sitter i bilen med en takeaway-kaffe i handen, på väg att lämna ungarna på dagis och sedan rulla in på personalparkeringen till försäkringsfirman där de jobbar 9-5. Ibland kan det hända att de får tag i en barnvakt en lördagkväll och medan fruarna möts upp hemma hos någon och lagar middag och skvallrar om sina sexliv drar männen på sig jeans istället för kostymbrallor och blir högljudda av alla flasköl som letar ned sig i deras strupar. I bakgrunden spelas en ny skiva med Marah eller något liknande tråkigt radirockband. Har de riktigt tur står de till och med på scenen och ber folk önska favoritlåtar. Förr eller senare blir någon i publiken alldeles för odräglig och bandet går med på att spela den där covern med Aerosmith, för att få tyst på honom. Men bandet kan ändå känna att de gjorde någon glad när de stiger av scenen och kan

till och med börja fundera på att bli ett coverband istället.

Annica Henriksson

MARDI GRAS.BB
"Alligatorsoup"
Hazelwood/Border

Mardi Gras.bb, där förkortningen står för "brass band", är ett gäng tyska musiker som frisinnat leker med New Orleans-musik och blandar med Tom Waits och Duke Ellington till en musikalisk gumbo. Humoristiskt stöktigt och svängigt för partyn där bordet bäst knuffas undan i hörnet.

Peter Sjöblom

ANGIE MARTINEZ
»Animal House«
Elektra/Warner

Som känd radioprofil i New York har Angie Martinez inga problem att få artister att gästa på hennes plattor, på förra årets snyggt souliga *Up Close and Personal* medverkade bland annat Wyclef Jean, Kool G Rap, Snoop, Big Pun, Mary J och Jay-Z. *Animal House* är inte lika kändistät även om Missy Elliott, Kelis och Petey Pablo är med – viktigare än så: den är avsevärt tamare. Låtarna puttrar på låg värme, het-tan jag väntat mig uteblir tyvärr. Roligast är latinosvängerna i *If I Could Go* annars är det platt fall. Det som fattas mest är produktion med riktigt hjärta.

Gary Andersson

JAMES McMURTRY
"Saint Mary of the Woods"
Sugar Hill

James McMurry är son till författaren Larry McMurry, och har gjort flera plattor. Dock har han aldrig tagit sig in bland de mer uppmärksammade i den moderna singer/songwriter-skaran. Han har en bra röst och lite mer "edge" än många andra. Den som ligger närmast till hands för en jämförelse är Chuck Prophet, men McMurry saknar Prophets originalitet, kredibilitet och experimentlusta.

Peter Sjöblom

MIGALA
"Restos de un Incendio"
Delicious Goldfish

Spansk rock hittar inte alltför ofta till våra breddgrader. Här har vi dock ett lysande exempel. Migala gör en utsökt och lagom svärmodig blandning av långsam lo-fi-rock, ballader i moll och country. Men istället för att placera sig i den amerikanska succéfäl-lan med Ryan Adams som ledstjärna drar de åt snaran kring både Nick Cave, Tindsticks och Tom Waits i sin strävan att hitta den äkta westernkänslan. En mix som kan verka sökt på pappret kanske, men lägg därtill en lagom portion Ennio Morricone och sångarens sammetslena basröst som på ett väl avvägt sätt blandar spanska och engelska texter, och du har en riktigt skön platta.

Pigge Larsson

THE MIGHTY MIGHTY BOSSTONES
"A Jackknife to a Swan"
Golf/Border

Sju skivor in i karriären låter Bosstones "ska-core" – ska blandad med punk – fortfarande pigg. Ibland tassar de visserligen farligt nära både Clash och collegepunk, men hinner precis få in en bra melodi innan de går vilse. Den energiska titellåten hör till topparna.

Peter Sjöblom

MINA
"Expander"
EFA/Border

Vad händer när ett halvdant tyskt popband ber sina vänner att göra ommixningar på deras låtar? På *Expander* får man veta. Mina medverkar själva och det låter inte så värst bra. Att be vännerna visa sig vara en dum strategi. I alla fall om man har kompisar som Rechenzentrum, Freischwimmer och Schneider TM. De får nämligen Minas

låtar att bli spännande, annorlunda och intressanta electronicagodisar som smakar toppen. Erobique och Neoangin gör bra electroclashversioner och visar också upp ett fantasifullet musikskapande.

Men Mina själv är inte värst. För de känner även Sitcom Warriors. Och jag vet inte om man ska gråta eller se det hela som ironi. Maken till dålig Cure-imitation har jag sällan hört. En ojämn remixplatta alltså.

Mats Almegård

ALLISON MOORER

"Miss Fortune"

Universal

Allison Moorer verkar ha funnit ett trivsamt litet gränsland mellan country och soul, där folkrocken också kan komma in på ett hörn – ja till och med popen. I sig är sällan den här sortens countrypop speciellt intressant, men här finns något man hajar till inför. Grunden till de lugna låtarna ligger i countryn, men man lyckas arrangera låtarna till något som går bortom den. Till det har vi Allison Moorers inte originella, men i sammanhanget väl så fungerande och atmosfärsskapande röst. Nu är det inte alltid som alla delar kommer i fas, men när de gör det uppstår faktiskt rätt vackra, nästan storslagna, låtar. Värt att återkomma till.

Magnus Sjöberg

MR SCRUFF

"Trouser Jazz"

Ninja Tune

Kommer ni ihåg *Get a Move On*, Mr Scruffs underbara låt från 1999? En perfekt kombination av samplad jazz och ett modernt dansgroove. I så fall kan ni glömma den, för på Mr Scruffs nya skiva finns det ingen tillnärmelsevis lika bra låt. Han samplar fortfarande jazz och funk och gör om det till modern dansmusik, men det blir bara tråkig house eller förutsägbart "jazziga" övningar av det hela. Ja, förutom *Valley of the Sausages* som lever sitt eget liv med imponerande språklös sång av Seaming To.

Henrik Strömberg

MURDERDOLLS

"Beyond the Valley of the Murderdolls"

Roadrunner/Universal

Folk från Static X och Slipknot är med i Murderdolls som är ett hårt rockande band utan direkta finesser i sina riff- och solo-fyllda smutslåtar, Guns'n Roses verkar vara största förebilderna. Svordomar finns i vokabulären och lättitlar som *People Hate Me*, *Slit My Wrist*, *She Was a Teenage Zombie* och *Dressed to Depress* hör till de mest minnesvärda.

Gary Andersson

NADA SURF

»Let Go«

Labels/Virgin

Efter att tillfälligt ha besökt diverse listor och MTV-rotationer med låten *Popular* för ett antal år sedan sjönk Nada Surf tillbaka in i bakgrunden igen. Och ingen verkar sakna dem. Men *Let Go* kanske kan ändra på det.

Här visar bandet att de blivit lite mer mogna, popmusiken känns rejält vuxen på ett naturligt sätt. De verkar inte tvungna att vara hysteriska eller skojsiga längre. Flera låtar passar förmodligen bra på radiostationer med lite äldre målgrupp (25-35 år) också. De gör mysmusik med små medel helt enkelt. Sköna harmonier och sparsam instrumentering. Hög lägstanivå och riktigt trivsamt om man behöver luta sig tillbaka i favoritfåföljen en stund.

Gary Andersson

GRAHAM NASH

"Songs for Survivors"

Artemis/Sony

Graham Nash har i många år sparat på de kreativa krafterna. Efter de framgångsrika åren tillsammans med Hollies och herrar Crosby, Stills och Young har han bara

släppt en handfull plattor, den senaste 1988. *Songs for Survivors* kan alltså rätteligen kallas en comeback. *Songs for Survivors* är soft på känt Nash-manér och har svårt att engagera. Bästa låten är *Liar's Nightmare*. Synd bara att Dylan redan gjort den som *Masters of War*...

Peter Sjöblom

NASHVILLE PUSSY

"Say Something Nasty"

Axe Killer/MNW

Mognadsnivån hos Nashville Pussy är självklart påfallande låg, lättitlarna erbjuder literära alster som *The Bitch Just Kicked Me Out*, *Keep On Fuckin'*, *You Give Drugs a Bad Name* och *Gonna Hitchhike Down to Cincinnati* and *Kick the Shit Outta Your Drunk Daddy*. Musiken är nästan än värre än så, tänk er ZZ Top blandat med ett "coolt" coverband. Neandertalare i världen – förenen eder! Och hylla Nashville Pussy.

Gary Andersson

NIGHTMARES ON WAX

»Mind Elevation«

Warp/Border

När George Evelyn/Nightmares on Wax gör plattor innehåller de egentliga inga låtar, musiken är bara vidsträckt rytmyska krusningar som varken upprör, inspirerar eller ens berör – och *Mind Elevation* är inget undantag. På sena efterfester hemma hos George där folk rullar specialcigaretter passar detta säkert som hand i handske, men annars är de långa, repetitiva audiosjoken faktiskt skapligt tröttsamma. Sen kan man kalla det för slo-mo-cyber-grooves om man vill men det förändrar inte faktum. De vokala inslagen i livlinorna som dyker upp alldeles för sällan; *Date with Destiny* lyfter på grund av den (lite trista) TLC-liknande sången och *Environment* är på väg att bli lyssningsbar trip/hiphop. Men få skivköpare lär vara tillräckligt nerrökta för att längta efter det här.

Gary Andersson

NIGHTWISH

"Century Child"

Spinefarm/Universal

Finska Nightwish vältrar sig i fantasy-klicheé och wagnerism, men det ska sägas till deras fördel att de har förtjänstfulla melodier. Ofta som det är i goth metal-genren med folkmusikalisk touch. Bäst är det när Tarja Turunen sjunger. Hon har en attraktiv röst och chosofri stil, och lyfter bandet avsevärt.

Peter Sjöblom

NON

"Children of the Black Sun"

Mute/Playground

Gamle industrimusikern och ljudkonstnären Boyd Rice tar på sitt nya album tillvara på den nya teknikens fördelar. Skivan släpps både på vanlig CD med tvåkanaligt stereo-ljud och på DVD med 5.1 surround-stereo (spelbar på vanliga DVD-spelare).

Children of the Black Sun är ett halvtimmes industri-ambient verk, där bland annat malande oljud, sirener och körer samverkar till att skapa en stundtals överraskande njutbar enhet. Känslan av att befinna sig i ett överväldigande mörkt och dystert industrilandskap är ofrånkomlig. Skivan passar perfekt till att fördjupa upplevelsen av en skräckroman, man kan nästan ta på den olustiga sinnesstämningen som infinner sig. Det är dock svårt att hitta andra bra tillfällen att lyssna på skivan, det är ju inte direkt partymusik. Även om skivan känns hoppfullare mot slutet. Välgjort.

Henrik Strömberg

THE PATTERN

"Real Feelings"

Wichita/Border

Tyvärr, det skulle kunna blivit så bra men Kalifornien-bandet The Patterns musik fastnar aldrig i någon kroppsdell. Jag kan sträcka mig till partyrock. Men det behövs

mer för att det ska vara okej. *She's a Libra* är skönt punkig och stöttig men har en alltför insmickrande melodi och där faller det. Kort sagt så saknas det något farligt hos The Pattern.

Jonas Elgemark

PROJECT PAT

»Layin' da Smack Down«

Loud/Sony

Pat från bostadsprojekten förklarar sin situation i inledande spåret *Still Ridin' Clean*: »Still making cheese, ridin' clean and gettin' my dick sucked«. Bra så, han måste vara nöjd. Tyvärr så är hans låtar fortfarande medelmåttiga, men han behöver väl inte försöka mer – han får ju alla sina behov tillgodosedda ändå.

Gary Andersson

QUEEN ADREENA

"Drink Me"

Rough trade/Border

Någon som minns Daisy Chainsaw? Queen Adreena är resultatet av vad medlemmarna håller på med nu. På *Drink Me*, deras andra album, fortsätter de med sin fläskiga och distade riffrock. Sången är påfrestande ansträngd och med låtar som *Pretty Like Drugs*, *Razorblade Sky* och *Sleeping Pill* lyckas de åtminstone närma sig de betydligt intressantare förebilderna Jane's Addiction. Men resten av plattan känns bara klumpig och meningslös. Det som kunde blivit farligt och hårt blir istället effektsökeri på högsta nivå och en alltför identitetslös sörja. Tänk er tidiga Siouxsie and the Banshees eller Cocteau Twins kompade av Peace, Love and Pitbulls. En av de tristaste plattor jag hört på länge.

Jonas Elgemark

THE ROCKING HORSE WINNER

"Horizon"

Equal Vision/

ARLO

"Stab the Unstoppable Hero"

Sub Pop/MNW

SAVES THE DAY

"Stay What You Are"

Vagrant Records

Rocking Horse Winner är ett "alternativt" rockband från USA med den pipiga sångerskan från Dashboard Confessional. Detta är andra plattan och den de förväntas slå igenom med. Men det beror på om folk nöjer sig med tama, jättetråkiga låtar där det aldrig glöder till. Detta är sådan där fjantröck som alltid, alltid blir soundtrack till amerikanska ungdomsserier. Det är synd om kidsen i USA.

Arlo kör med stämsång och raka gitar-riff, med andra ord amerikansk powerpop eller nördpop. Men att nämna dem i samma mening som Weezer, Velvet Crush och The Lemonheads går bara inte. Visst finns det likheter, men Arlo som bildades i mitten av 90-talet känns förutsägbara och tråkiga. Här snackar vi collegierock och inget annat. Ett Blink 182 utan humor kanske. Jag blir inte berörd överhuvudtaget. Sânt här sätter man på ute i amerikanska landsbygden på studentfesten eller förluvan. Inte annars.

Landsmännen i Saves the Day lirar även de powerpop eller punkrock om man så vill. Tänk Green Day. Men precis som med Arlo är denna kvintett inte heller något jag skulle höja ögonbrynen för. Och varför, varför blir vi överösta med denna form av lam amerikansk rock? Vem köper sânt här? Ja, det ska ju vara de där studenterna på landsbygden då. Håhå jaja.

Annica Henriksson

DARIUS RUCKER

"Back to Then"

Hidden Beach/Sony

Genomamerikanska Hootie & the Blowfish släpper snart sitt fjärde album, och hittills har bandet sålt drygt 20 miljoner plattor. Frontmannen i denna harmlösa kvartett heter Darius Rucker. Här kommer hans

soloplatå som är mer r'n'b-inspirerad, men som självfallet är rejält tillrättat och småputtrig. Och tristast av allt: Snoop Dogg gör bort sig genom att gästa på avslutande *Sleeping in My Bed*.

Gary Andersson

SASHA
"Airdrawndagger"
 Medley/BMG

Alexander Coe från norra England har under namnet Sasha spunnit skivor på mången klubb och nu är det dags att släppa egen skiva. Han lägger ut massivt med svävande rytmer som dallrar som en algblooming i Östersjön, och sen händer inget mer. Efter elva spår så är det hela över. Och jag känner mig inte berikad på nåt sätt.

Gary Andersson

SAYBIA
"The Second You Sleep"
 Medley/Capitol

Ta en del Embrace, en del Coldplay, en del Eskobar och två delar Matchbox 20 och vips har du danska Saybia. *The Second You Sleep* är en gråtmild och svaltig platta för dig som tycker att livet är för spralligt och ljusst. Koppla upp dig på din själs mörka sida och se vad du hittar.

Gary Andersson

SFT
"Swift – Twenty Pieces of Music, Film & Silence"
 Mute/Playground

SFT står för Simon Fisher Turner, en ljudkonstnär med en ovanligt omfattande CV. Bland annat hade han i sin ungdom en roll mot Robert Mitchum i en nyinspelning av *The Big Sleep*, och han har skrivit musik till flertalet Derek Jarman-filmer. Film är också ett tema förknippat med *Swift* – med skivan följer en DVD med filmer till var och en av de tjuga låtarna. Eller som det mer precist heter i en presentation av skivan, "tjugo bubblor, fulla av horisonter". Fisher Turner tar element ur ambient, knaster techno, musique concrète och jazz och inreder små ljudrum som är både harmoniska och oroande på samma gång. Egentligen hade DVD:n inte behövs, för musiken är så visuell i sig; som en film för öronen, skönhet i en abstrakt form.

Peter Sjöblom

SINCH
"Sinch"
 Roadrunner/Universal

När det riktiga Pearl Jam alltmer verkar hamnat i den kreativa marginalen, vem behöver då ett gäng Pearl Jam-kloner?

Sinch har en sångare som heter Jamie Stern men som förmodligen skriver in sig på hotell som Eddie Vedder. Detta är rena charader och som sådana lyckade, men vad meningen är begriper jag bara inte.

Peter Sjöblom

THE SKREPPERS
"Hedonist Hellcats"
 Low Impact/MNW

Dessa fem finländare får på punget riktigt bra, främst med hjälp av den hypnotiska orgeln som pumpar frenetiskt över kompet i de kompakta låtarna. The Skreppers spelar garageinfluerad psychobilly i högt tempo och gör det med självförtroende. Inledande *Dog, I Wanna Be Your Bone* låter som en livefavorit och potentiell singel (!) och *Oh! Henry, Henry* är en riktig twangstänkare med hysterisk final. Jag gillar även gråtmilda *Soon Someone is Crying* och skramliga *Udai Rock*. Hoppas bandets höstturné när även Sverige.

Gary Andersson

SOULPARLOR
"The Way We Talk"
 EFA/Border

Soulparlor gör mjuk funksoul för bakgrunden. Så musik som man hör om man går ut och tar en drink i en hotellbar, eller en fika på något stiligt café. Det bubblar lite

försiktigt, det är trivsamt och snyggt. Men att lyssna på de 20 spåren ger inte så mycket. Det här är en skiva som kräver att något annat pågår.

Mats Almegård

SPARTA
"Wiretap Scars"
 Universal

Ett av de mest intresanta banden som kommit fram på mycket länge var At the Drive-in. Därför var det en stor överraskning när de splittrades. Två band bildades ur askorna: Mars Volta och Sparta. Skillnaden mellan banden är ganska stor. Mars Volta rockar hårt medan Sparta är något mjukare och mer nyanserade. Spartas låtar andas med munnen och inte genom konstgjord andning. Snygga och luftiga gitarrer är främsta orsaken till det. Om man letar bakåt i tiden så hittar man de gitarrerna runt 1985, kanske främst i England runt Manchester. At the Drive-in är borta men både Sparta och Mars Volta är nog så bra att de gamla fansen inte ska bli besvikna.

Per Lundberg G.B.

STONECAKE
"Some People"
 Border

Om Lennon och McCartney varit klen begåvade låtsnickrare kunde Beatles låtit precis så här. För med *Some People* har gamla Stonecake åstadkommit ett riktigt bottenapp. Melodier efterlyses och popmusiken saknar helt charm och framåtkraft. Kan inte se att någon skulle välja att köpa denna geggamoja.

Gary Andersson

CHIP TAYLOR & CARRIE RODRIGUEZ
"Let's Leave This Town"
 CRS

Chip Taylor har upplevt en renässans de senaste åren, med uppmärksammade skivor och liveframträdande. Det var under en av sina turnéer som han upptäckte Carrie Rodriguez, fiolspelskan som snart också började duettera med Taylor på scen och platta. Dessvärre glöder det aldrig riktigt till mellan dem eller i musiken. *Let's Leave This Town* går på behaglig halvfart. Den blir aldrig så trist att man vill stänga av men heller aldrig så inspirerad att man vill krypa närmare och lyssna ordentligt.

Peter Sjöblom

JAMES TAYLOR
"October Road"
 Columbia/Sony

James Taylor är den arketyypiska singer/songwritern. Han debuterade precis i början av 70-talet, och fick snart en stor publik med sina söta låtar och självutlämnande texter. Han tillhör de som alltid haft en publik, även när det dröjt årtal mellan skivorna.

Taylor-fansen lär känna sig hemma bland de mjuka melodierna, det tillbakalutade spelet och Taylors trygga röst. Vålgjort, men ofta irriterande såvligt. Allra bästa låten finns på förstaupplagens bonus-EP – *Sailing to Philadelphia*, skriven tillsammans med Mark Knopfler.

Peter Sjöblom

THE TEENAGE IDOLS
"The Teenage Idols"
 Playground

The Teenage Idols har varit flitigt förekommande på Stockholms klubbscen ett bra tag men först nu kommer debutplattan. De lyckas hitta något eget och kaxigt bland stölderna inom rockabilly, 60-tals-garage och beat. Mycket reverb, tremolo och sprucken dist på gitarrerna och rören glöder i förstärkarna. Bäst är *The Dead* där de vässar till det lite extra. Produktionen är perfekt med livekänsla, precis som det ska vara. Enkel men väldigt stilfull rock'n'roll.

Jonas Elgemark

TOILET BOYS
"Live Wire"
 Cargo/Border

Om du inte har några krav varken på egen personlighet eller intelligenta gruppnamn, och inte har råd att köpa skivor med Hella-copters, MC5 och Radio Birdman kan Toilet Boys kanske vara något för dig. Redan använda riff väller parodiskt ur förstärkarna. Det närmaste de kommer originalitet är att ha en tjej som sjunger, inte allt för vanligt i genren.

Peter Sjöblom

TOTAL SOUND GROUP DIRECT ACTION COMMITTEE
"Our Schedule is Change"
 Estrus/Border

TSGDAC består av ett antal människor med mycket rock'n'rollpartyenergi i benen. Låtarna har samma gospelrockkänsla som The Make-Up sökte (och fann). Man förenar på detta sätt den rytmiska ukräften i musiken med ställningstaganden som återfinns i bookletten i form av krav på integritet, själ och attityd hos alla människor. En väldigt tilltalande platta således. Allt verkar också liveinspelat vilket förklarar den hormonstinna inställningen till svanget.

Gary Andersson

UFO
"Sharks"
 SPV/MNW

Av det UFO jag en gång gillade finns inget kvar, åtminstone inte mycket. De två första albumen från början av 70-talet blandade spacerock, hårdrock och punk på ett sätt som blev deras alldeles egna. Mycket tack vare intressanta musiker som framförallt trummisen Andy Parker. På UFO år 2002 är han ersatt av Ansley Dunbar, men det är fortfarande ursprungsmedlemmarna Phil Mogg på sång och Pete Way på bas. Tyvärr har de haft den dåliga smaken att plocka in Michael Schenker på gitarr. Det låter trögt och baktungt med några få undantag där åtminstone Mogg visar att han har en del tändvätska kvar.

Jonas Elgemark

UNWRITTEN LAW
"Elva"
 Interscope/Universal

Unwritten Law är ännu ett powerrockband från USA som hoppas kunna prängla skivor till ungdomar som gillar melodier och texter om kärlek men ändå kan tänka sig lagom distade gitarrriff. Och inte oväntat är *Elva* lika tandlös som tomtens gammelmor.

Gary Andersson

VEHEMENCE
"God Was Created"
 Metal Blade/Border

Vehemence skulle upprör det amerikanska bibelbältet med sina makabra symboler mot kristendomen – omslagsteckningarna ser ut som en korsning av Giger och Socker-Conny. Kanske vill de med explicita och utstuderade bilder dölja hur trist deras dödsmetall är. Vehemence svänger inte, har inget vidare sinne för låtuppbbyggnad och produktionen saknar täthet och låter mest bara fel.

Peter Sjöblom

VICTORIA WILLIAMS
"Sings Some Ol' Songs"
 Dualtone/MNW

Titeln säger egentligen allt – Victoria Williams, sedan 15 år och sex album en av den moderna folkkopens mest egensinniga och begåvade sångerskor och låtskrivare, sjunger några gamla låtar. Precis lika mycket klackspark som det låter. Hämtade från inspelningar mellan 1994 och 2000 samlar *Sings Some Ol' Songs* elva traditionella örhängen framförda minst lika förutsättningslöst som den trogne lyssnaren lärt sig förvänta av Williams – inget för de som uppskattade Chet Bakers *My Funny Valen-*

tine eller Garlands *Over the Rainbow*, med andra ord. Men den avslappnade attityden till trots, den gör knappast rättvisa åt den kvalitet *Sings Some Ol' Songs* erbjuder den som tar sig förbi den stundom okonventionella inramningen och in i hjärtat av framförandena. För hjärta har Williams aldrig snålat med och detsamma gäller för magiska *As Time Goes By*, Gershwinbrödernas *Someone to Watch Over Me* och en uppsjö andra trötta standards som föryngras av Williams ogenerade, snudd på barnsliga, entusiasm.

Dan Andersson

RAY WILSON

"Live and Acoustic"

Inside Out/Border

Efter sin tid i Stiltskin övertog Ray Wilson Phil Collins plats som sångare i Genesis på 90-talet. Men när Wilson ställer sig på en scen med akustisk gitarr och ett bara ett par andra musiker lågmält i bakgrunden, så blir han en singer/songwriter som är fasen så mycket roligare än Ryan Adams. Det är intimt och faktiskt ganska trevligt med småprat och oväntade covers – till exempel skivan börjar med Phil Collins gamla hit *In the Air Tonight*.

Peter Sjöblom

WILT

"My Medicine"

Mushroom/Playground

Först blir jag förbannad på att det låter så mycket REM, för jag fattar inte vad det ska vara bra för. Sedan blir jag förbannad på att det låter så mycket sena Hüsker Dü, för jag fattar inte heller vad det ska vara bra för. Sedan blir jag bara irriterad på att band alls orkar vara så meningslösa som engelska Wilt. Och till sist ger jag bara upp och går och sätter på en kopp kaffe istället.

Peter Sjöblom

JOE ZAWINUL

"Faces & Places"

Esc/Border

Klaviaturisten Joe Zawinul är för många nog mest känd som Miles Davis-kollaboratör under fusioneran. 2002 har han fallit för etnofusion, en genre som Material egentligen tog död på genom att vara överlägset bäst med *Hallucination Engine* på 90-talet. Därefter har de flesta försökt att förena jazz, funk och etno kända som näringsfattigt pulvermos. Det gäller *Faces & Places* också som mest av allt låter som exotifierad muzak.

Peter Sjöblom

CAJSA-STINA ÅKERSTRÖM

"Picknick"

Warner

Fler mogenballader från Cajsa-Stina. Perfekt för de som saknar Marie Bergman och tycker att Lisa Ekdahl är för barnslig. Perfekt också för de radioproducenter som jobbar morgonskiftet.

Peter Sjöblom